CARLOS RUIZ

ZAFÓN

PRINȚUL DIN NEGURĂ

POLIROM

CARLOS RUIZ ZAFON

PRINŢUL DIN NEGURĂ

Traducere din limba spaniolă de Alina Ţiţei

Carlos Ruiz Zafon, ***El Principe de la Niebla*** 1993

POLIROM 2011

CARLOS RUIZ ZAFON s-a născut la Barcelona în 1964. A lucrat în publicitate, a colaborat la revistele *La Vanguardia* şi *El Pais* şi, pentru câţiva ani, a locuit la Los Angeles, unde a lucrat ca scenarist. Şi-a început cariera literară în 1993, cu o carte pentru copii, *Prinţul din negură,* pentru care i s-a decernat Premiul Edebe. Au urmat *Palatul de la Miazănoapte* (1994), *Lumini de septembrie* (1995) şi *Marina* (1999). În 2001, Zafon publică primul său roman „de maturitate", *Umbra vântului* care devine imediat un fenomen literar cu ecouri internaţionale. *Umbra vântului* figurează ca finalist la Premiul pentru roman Fernando Lara (2001) şi la Premiul Llibreter (2002) şi este desemnat drept cea mai bună carte a anului 2002 de cititorii revistei *La Vanguardia.* In anul 2004, acelaşi roman este distins, în Franţa, cu prestigiosul Prix du Meilleur Livre Etranger. Următoarea sa carte, *Jocul îngerului* (2008), a fost aşteptată cu nerăbdare de editori şi de publicul larg şi a avut acelaşi succes formidabil. Cărţile lui Zafon au fost traduse în peste patruzeci de limbi şi au cucerit numeroase premii şi milioane de cititori de pe toate cele cinci continente.

NOTA AUTORULUI

Prietene cititor,

Poate că ar fi mai nimerit să sari peste aceste cuvinte şi să treci chiar la începutul romanului, fiindcă o carte ar trebui să vorbească de la sine, fără niciun fel de introducere. Dar dacă eşti curios să afli despre originea poveştii pe care o ţii în mână, promit să nu mă întind la vorbă şi să mă dau la o parte din drumul tău în puţine rânduri.

Prinţul din negură a fost primul roman pe care l-am publicat şi care mi-a marcat debutul în această deosebită îndeletnicire, cea de scriitor, căreia m-am dedicat în întregime. Aveam pe atunci douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte de ani, vârstă înaintată după părerea mea la vremea aceea şi, din lipsă de redactor, mi-a venit ideea să-l prezint la un concurs de literatură pentru tineri (domeniu care-mi era complet necunoscut), pe care am avut şansa să-l câştig.

Ce-i drept, în adolescenţă nu obişnuiam să citesc romane considerate a fi „pentru tineri”. În mintea mea un roman pentru tineri era precum un roman pentru orice altă categorie de cititori. Am trăit întotdeauna cu impresia că cititorii tineri sunt, probabil, mai isteţi şi mai deschişi la minte decât cei mai în vârstă şi că, dacă e ceva care să-i definească, atunci acel ceva este lipsa de prejudecăţi şi abordarea fără ocolişuri a subiectului. Prin intermediul lor, scriitorul îşi câştigă cititori sau, dimpotrivă, aceştia îl dau la o parte fără să stea pe gânduri. Sunt un public dificil şi exigent, dar îmi plac condiţiile lor şi cred că sunt juste. În cazul *Prinţului din negură*, neavând alte puncte de reper, m-am hotărât să scriu romanul pe care mi-ar fi plăcut mie să-l citesc la vârsta de treisprezece ori paisprezece ani, dar şi unul care să-mi stârnească interesul şi când aş fi avut

douăzeci şi trei, patruzeci şi trei sau optzeci şi trei de ani.

De la publicarea sa, în 1993, *Prinţul din negură* a avut norocul să fie foarte bine primit în rândul celor tineri, dar şi în al celor mai puţin tineri. Ceea ce nu a avut însă, până în ziua de astăzi, este o ediţie demnă, care să facă dreptate cititorilor săi şi operei în sine. După nu puţinele nenorociri care s-au abătut asupra acestei cărţi şi a autorului ei vreme de cincisprezece ani, romanul ajunge acum, pentru prima dată, în mâinile cititorilor săi, aşa cum ar fi trebuit s-o facă de la bun început.

Atunci când revizuieşte o carte scrisă cu mulţi ani în urmă, romancierul este tentat să profite de unele lucruri pe care le-a învăţat în această îndeletnicire ca s-o reconstruiască şi s-o rescrie aproape în totalitate, dar în acest caz am socotit că opera trebuie lăsată aşa cum e, cu defectele şi personalitatea ei neatinse.

Prinţul din negură este primul dintr-o serie de romane „pentru tineri", alături de *Palatul de la miezul nopţii*, *Lumini de septembrie* şi *Marina*, pe care le-am scris cu câţiva ani înainte de a publica *Umbra vântului*. Unii cititori mai maturi, influenţaţi de popularitatea acestuia din urmă, vor fi tentaţi poate să exploreze povestirile acestea pline de mister şi aventură, şi nădăjduiesc ca şi unii din cititorii de generaţie nouă, de le vor găsi pe plac, să pornească astfel în propria aventură a lecturii pentru toată viaţa.

Şi unora, şi altora, cititori tineri şi tineri cititori, nu-mi rămâne decât să vă transmit recunoştinţa acestui istorisitor de poveşti, care încearcă necontenit să vă câştige interesul şi care vă doreşte lectură plăcută.

CARLOS RUIZ ZAFON Mai 2006

Partea I

CAPITOLUL UNU

Urmau să treacă mulţi ani până când Max avea să uite vara în care a descoperit, aproape din întâmplare, magia. Era anul 1943, iar lumea se afla prinsă în vârtejul războiului, fără putinţă de scăpare. La jumătatea lui iunie, în ziua când Max împlinea treisprezece ani, tatăl lui, ceasornicar şi inventator în timpul liber, îi adună pe toţi ai familiei în salon şi îi anunţă că aceea era ultima zi pe care aveau s-o mai petreacă în clădirea care fusese casa lor în ultimii zece ani. Familia urma să se mute pe litoral, departe de marele oraş şi de război, într-o casă aflată pe plaja unui orăşel de provincie de pe malul Atlanticului.

Hotărârea era luată: aveau să plece în zorii zilei următoare. Până atunci, trebuiau să-şi împacheteze toate bunurile şi să se pregătească pentru lunga călătorie spre noul lor cămin.

Familia nu rămase surprinsă la aflarea veştii. Aproape toţi bănuiau că ideea de a părăsi oraşul, în căutarea unui loc mai bun, îl bântuia pe bunul Maximilian Carver de multă vreme; toţi, mai puţin Max. Pentru el, vestea avu un efect asemănător cu acela produs de o locomotivă înnebunită care traversează în goană un magazin de porţelanuri chinezeşti. Rămase pierdut, cu gura căscată şi privirea rătăcită. În timpul acelei scurte transe, îi trecu prin minte cumplita certitudine că tot universul lui, cu prietenii de la şcoală, gaşca de pe stradă şi chioşcul cu benzi desenate din colţ, era pe punctul de a se destrăma pentru totdeauna. Cât ai clipi din ochi.

În vreme ce ceilalţi membri ai familiei se risipeau care încotro să-şi pregătească bagajele cu un aer de resemnare, Max continua să stea nemişcat, uitându-se la tatăl său. Bunul ceasornicar îngenunche în faţa fiului şi-şi puse mâinile pe umerii acestuia. Privirea lui Max era mai grăitoare decât o carte.

— Acum ţi se pare că e sfârşitul lumii, Max. Dar îţi promit că locul unde mergem o să-ţi placă. O să-ţi faci noi prieteni, ai să vezi.

— E din cauza războiului? întrebă Max. Din cauza asta trebuie să plecăm?

Maximilian Carver îşi îmbrăţişă fiul şi apoi, continuând să-l privească zâmbitor, scoase din buzunarul jachetei un obiect lucitor care atârna de un lanţ şi-l aşeză în palmele lui Max. Un ceas de buzunar.

— L-am făcut pentru tine. La mulţi ani, Max!

Max deschise ceasul lucrat în argint. Înăuntru cadranului, fiecare oră era marcată printr-un desen ce înfăţişa o lună, care creştea şi descreştea în ritmul acelor formate de razele unui soare ce zâmbea în mijlocul cadranului. Pe capac, gravate caligrafic, se puteau citi următoarele cuvinte: *Maşina timpului lui Max.*

Fără să-şi dea seama, în ziua aceea, în timp ce se uita la familia lui umblând în sus şi-n jos cu valizele şi ţinea în mână ceasul pe care i-l dăruise tatăl său, copilăria lui Max luă sfârşit.

***

În noaptea care a urmat zilei sale de naştere, Max nu închise un ochi. În vreme ce restul familiei dormea, el aştepta sosirea fatală a dimineţii ce avea să marcheze despărţirea de micul univers pe care şi-l făurise de-a lungul anilor. Îşi petrecu orele în tăcere, întins în pat, cu privirea rătăcind printre umbrele albastre care dansau pe tavanul camerei lui, ca şi cum ar fi aşteptat să vadă în ele un oracol în stare să-i conducă destinul din acea zi încolo. Ţinea în mână ceasul pe care tata îl făcuse pentru el. Lunile zâmbitoare ale cadranului străluceau în penumbra nopţii. Poate că ele aveau răspunsul la toate întrebările pe care Max începuse să le adune chiar din după-amiaza aceea.

În sfârşit, primele raze ale dimineţii se iviră în zarea albastră. Max sări din pat şi se îndreptă spre salon. Maximilian Carver stătea într-un fotoliu,

îmbrăcat şi ţinând în mână o carte, la lumina unei lămpi cu gaz. Max îşi dădu seama ca nu e singurul care făcuse noapte albă. Ceasornicarul îi zâmbi şi închise cartea.

— Ce citeşti? vru să afle Max, arătând spre tomul gros.

— O carte despre Copernic. Ştii cine este Copernic? întrebă ceasornicarul.

— Plec la şcoală, răspunse Max.

Tatăl lui avea obiceiul să-i pună întrebări ca şi cum tocmai devenise adult.

— Şi ce ştii despre el? insistă el.

— A descoperit că Pământul se învârte în jurul Soarelui şi nu invers.

— Cain aşa ceva. Şi ştii ce a însemnat lucrul ăsta?

— Probleme, replică Max.

Ceasornicarul zâmbi larg şi-i întinse cartea cea groasă.

— Poftim. E a ta. Citeşte-o.

Max cercetă misteriosul volum învelit în piele. Părea că are o mie de ani şi că serveşte drept sălaş spiritului vreunui duh bătrân, înlănţuit între paginile lui printr-o vrajă veche de secole.

— Ei bine, interveni tatăl, cine le trezeşte pe surorile tale?

Fără să-şi ridice ochii din carte, Max îi făcu semn din cap că îi lasă lui cinstea de a le smulge din somnul lor adânc pe Alicia şi Irina, surorile lui de cincisprezece şi, respectiv, opt ani.

Apoi, în timp ce tatăl mergea să dea trezirea pentru toată familia, Max se aşeză în fotoliu, deschise larg cartea şi începu să citească. Jumătate de oră mai târziu, familia în formaţie completă trecea pentru ultima dată pragul uşii, îndreptându-se spre o viaţă nouă. Vara tocmai începuse.

***

Cândva, Max citise într-una din cărţile tatălui său că anumite imagini din copilărie rămân întipărite în albumul minţii ca nişte fotografii, ca

nişte peisaje la care, oricât timp ar trece, revii mereu şi ţi le aminteşti. Max pătrunse sensul acelor cuvinte când văzu marea pentru prima dată. Călătoreau de mai bine de trei ore cu trenul când, deodată, tocmai când ţâşneau dintr-un tunel întunecat, un fascicul nesfârşit de lumină şi limpezime spectrală îi fulgeră prin faţa ochilor. Albastrul electric al mării strălucind în bătaia soarelui de amiază i se întipări pe retină ca o apariţie supranaturală. În vreme ce trenul îşi continua drumul la câţiva metri de mare, Max scoase capul pe geam şi simţi pentru întâia oară pe piele adierea vântului impregnat cu miros de salpetru. Se întoarse să-şi privească tatăl, care, uitându-se la el cu un zâmbet misterios din capătul celălalt al compartimentului, îi răspunse la o întrebare pe care Max nu apucase să o formuleze. Atunci înţelese că nu conta destinaţia acelei călătorii, nici în ce staţie avea să oprească trenul; ştia doar că începând din acea zi nu va mai locui niciodată într-un loc de unde să nu poată vedea, în fiecare dimineaţă, la trezire, lumina aceea albastră şi orbitoare, care se înălţa spre cer ca un abur magic şi străveziu. Era o promisiune pe care şi-o făcuse sieşi.

***

În timp ce Max privea cum trenul se îndepărtează de peronul gării, Maximilian Carver îşi lăsă pentru câteva minute familia, cu bagaje cu tot, în faţa biroului şefului de gară, ca să negocieze cu unul din hamalii locului un preţ omenesc pentru a duce la destinaţie pachete, persoane şi restul calabalâcului. Prima impresie pe care i-o lăsară lui Max gara şi orăşelul, cu primele case, ale căror acoperişuri se iveau şovăitoare printre copacii din jur, a fost aceea a unui loc asemănător cu o machetă, unul din acele oraşe construite în miniatură de colecţionarii de trenuleţe electrice, unde, dacă te aventurezi să mergi mai mult decât e cazul, rişti să cazi cât eşti de lung. Cu această idee

în minte, Max începuse deja să se gândească la o interesantă variaţie a teoriei lui Copernic despre lume când glasul mamei, care se afla lângă el, îl smulse din visările lui cosmice.

— Ei bine? Admis sau respins?

— E prea devreme ca să-mi dau seama, răspunse Max. Seamănă cu o machetă. Din acelea care se găsesc în vitrinele magazinelor cu jucării.

— Poate că aşa şi e, zise mama cu un zâmbet.

Când zâmbea, Max putea desluşi pe chipul ei o vagă asemănare cu sora lui Irina.

— Dar să nu-i spui asta tatălui tău, continuă ea. Uite-l că vine.

Maximilian Carver se întorcea flancat de doi hamali voinici, purtând nişte haine pe care se zăreau pete de grăsime, funingine şi altceva, greu de numit. Amândoi aveau nişte mustăţi stufoase şi câte o şapcă marinărească, ca şi cum aceea ar fi fost uniforma lor de serviciu.

— Ei sunt Robin şi Philip, preciză ceasornicarul. Robin o să ducă valizele, iar Philip pe noi. De acord?

Fără să mai aştepte consimţământul familiei, cei doi zdrahoni se îndreptară spre muntele de cufere şi îl încărcară cu grijă pe cel mai voluminos, fără să pară că fac nici cel mai mic efort. Max îşi scoase ceasul şi se uită la cercul cu lunile zâmbitoare. Acele marcau ora două fix după-amiaza. Ceasul vechi din gară bătea de două şi jumătate.

— Ceasul din gară merge prost, murmură Max.

— Vezi? zise tatăl entuziasmat. Nici n-am ajuns bine şi avem deja treabă de făcut.

Mama schiţă un zâmbet mic, asa cum făcea întotdeauna înaintea optimismului debordant al lui Maximilian Carver, dar Max putu citi în ochii ei o umbră de tristeţe şi acea stranie luminozitate care, de mic copil, îl făcuse să creadă că mama lui avea darul de a ghici în viitor ceea ce restul nu puteau bănui.

— O să fie bine, mamă, zise Max, şi în secunda următoare se simţi prost că spusese aşa ceva.

Mama îl mângâie pe obraz şi-i zâmbi.

— Bineînţeles, Max. O să fie bine.

În momentul acela Max avu certitudinea că cineva se uită la el. Întoarse repede privirea şi văzu cum, printre zăbrelele uneia dintre ferestrele gării, o pisică mare, vărgată se uita fix la el, ca şi cum putea să-i citească gândurile. Felina clipi şi, dintr-un salt ce vădea o iuţeală de neînchipuit la un animal de mărimea aceea, fie el pisică sau nu, se apropie de micuţa Irina şi îşi frecă spinarea de gleznele albe ale surorii lui Max. Fetiţa îngenunche ca să mângâie animalul, care mieuna încetişor. Irina o luă în braţe, iar pisica se lăsă dezmierdată uşor, lingând cu afecţiune degetele fetei, care zâmbea vrăjită de atâta drăgălăşenie. Cu pisica în braţe, Irina se îndreptă spre locul unde se afla restul familiei.

— Nici n-am ajuns bine că ai şi pripăşit o lighioană. Cine ştie ce-o fi având! zise Alicia, sâcâită.

— Nu e o lighioană. E o pisică şi e părăsită, spuse Irina. Mamă?

— Irina, nici măcar n-am ajuns acasă, îi răspunse mama.

Fetiţa se bosumflă, iar felina adăugă un mieunat dulce şi seducător.

— Poate să stea în grădină. Te rog…

— E o pisică grasă şi murdară, adăugă Alicia. Ai de gând s-o laşi şi pe ea să facă ce vrea?

Irina se uită pătrunzător şi tăios la soră-sa, iar privirea ei promitea o declaraţie de război. Alicia îi susţinu privirea câteva clipe şi apoi se întoarse, cu un oftat de ciudă, îndreptându-se spre locul unde hamalii încărcau bagajele. Pe drum se întâlni cu tatăl său, care nu lăsă să-i scape faţa îmbujorată a Aliciei.

— Am şi început să ne certăm? întrebă Maximilian Carver. Şi cu pisica asta ce-i?

— E singură şi părăsită. Putem s-o luăm cu noi? O să stea în grădină şi o să am eu grijă de ea. Promit, se grăbi Irina să explice.

Ceasornicarul, uimit, se uită la pisică şi apoi la soţie.

— Nu ştiu ce-o să spună mama ta…

— Dar tu, Maximilian Carver, ce spui? replică soţia lui cu un zâmbet ce scotea la iveală faptul că o amuza încurcătura în care îşi pusese soţul.

— Bine. Va trebui s-o ducem la veterinar şi în plus…

— Te rog… se tângui Irina.

Ceasornicarul şi soţia lui schimbară o privire complice.

— De ce nu? încuviinţă Maximilian Carver, pe care nu-l lăsa sufletul să înceapă vara cu un conflict în familie. Dar tu o să ai grijă de ea. Promiţi?

Irina se lumină la faţă, iar pupilele felinei se îngustară până ce ajunseră să semene cu nişte ace negre pe sfera aurie şi luminoasă a ochilor ei.

— Haidem! Să mergem! Bagajele sunt încărcate! zise ceasornicarul.

Irina luă pisica în braţe şi alergă spre furgonete. Felina, cu capul sprijinit de umărul Irinei, îşi ţinea ochii aţintiţi spre Max.

— Ne aştepta, îşi zise el în sinea lui.

— Hai, Max, nu sta acolo cu gura căscată! La drum! îl zori tatăl îndreptându-se spre furgonete, cu soţia de mână.

Max se luă după ei.

Dar atunci se petrecu ceva care-l făcu să se întoarcă şi să privească din nou către sfera înnegrită a ceasului din gară. Îl cercetă cu atenţie şi-şi dădu seama că are ceva care nu se potriveşte. Max îşi amintea perfect că atunci când coborâseră în gară, ceasul arăta o jumătate de oră peste ora prânzului. Acum, acele marcau doisprezece fără zece.

— Max! răsună vocea tatălui care-l striga din furgonetă. Hai, că plecăm!

— Vin! bâigui Max în sinea lui, continuând să se uite la sferă.

Ceasul nu era stricat; funcţiona perfect, doar cu o singură deosebire: mergea în sens invers.

CAPITOLUL DOI

Noua casă a familiei Carver era situată în partea de nord a unei plaje întinse, ce se deschidea în faţa mării ca o fâşie de nisip alb şi luminos, cu insuliţe mici de ierburi sălbatice zburlite în vânt. Plaja forma o prelungire a orăşelului, alcătuit din căsuţe de lemn, cu nu mai mult de două etaje, majoritatea văruite în plăcute tonuri pastel, cu grădina şi gardul alb aliniat cu grijă, sporind imaginea de oraş cu case pentru păpuşi pe care Max o avusese imediat după sosire. În timpul drumului, trecură pe strada principală şi prin piaţa primăriei, în vreme ce Maximilian Carver dădea explicaţii despre minunăţiile orăşelului cu entuziasmul unui ghid local.

Locul era liniştit şi părea să fie învăluit în aceeaşi lumină care-l vrăjise pe Max când văzuse marea pentru prima dată. Majoritatea locuitorilor foloseau în deplasările lor bicicleta sau, pur şi simplu, mergeau pe jos. Străzile erau curate şi singurul zgomot care se auzea, cu excepţia vreunui vehicul cu motor ocazional, era uşoara lovire a valurilor de ţărm. Pe măsură ce străbăteau orăşelul, Max putu să vadă cum, pe chipul fiecărui membru al familiei, se oglindeau gândurile ce le încolţeau în minte la vederea spectacolului a ceea ce trebuia să fie probabil noul decor al vieţii lor. Micuţa Irina şi aliatul ei pisicesc priveau înşiruirea ordonată de străzi şi case cu o curiozitate senină, ca şi cum s-ar fi simţit deja acasă. Alicia, cufundată în gânduri de nepătruns, părea că se află la mii de kilometri depărtare, ceea ce îi întări lui Max certitudinea despre cât de puţin ştia, sau chiar nimic, despre sora lui mai mare. Mama privea orăşelul cu o îngăduinţă resemnată, fără a înceta să arate acel zâmbet chinuit, ca să nu trădeze îngrijorarea ce pusese stăpânire pe ea, dintr-un motiv pe care Max nu izbutea să-l ghicească. În sfârşit, Maximilian Carver îşi observa triumfător noul habitat, privind

către fiecare membru al familiei; aceştia răspundeau metodic, cu câte un zâmbet aprobator (bunul simţ părea să confirme că orice alt lucru ar fi putut frânge inima bunului ceasornicar, convins că-şi dusese familia într-un nou paradis).

La vederea acelor străzi scăldate în lumină şi tihnă, Max se gândi că fantoma războiului rămăsese îndepărtată şi chiar ireală şi că, poate, tatăl său avusese o intuiţie genială atunci când luase hotărârea de a se muta în locul acela. Când furgonetele o porniră pe strada care ducea la casa lor de pe plajă, Max îşi ştersese deja din minte ceasul din gară şi neliniştea pe care noul prieten al Irinei i-o provocase încă de la început. Se uită în zare şi crezu că desluşeşte silueta unui vapor, negru şi ascuţit, navigând ca o nălucă prin ceaţa uşoară care împăienjenea întinderea oceanului. Câteva secunde mai târziu, se făcuse nevăzut.

***

Casa avea două etaje şi se înălţa la vreo cincizeci de metri de linia plajei; era înconjurată de o grădină modestă, mărginită de un gard alb, care avea mare nevoie de o vopsea bună. Fusese construită din lemn şi, cu excepţia acoperişului negru, era văruită în alb şi se păstra într-o stare relativ bună, dacă ţinem seama de apropierea mării şi de uzura la care vântul umed şi impregnat de salpetru o supunea zilnic.

Pe drum, Maximilian Carver explică familiei că acea casă fusese construită în 1928 pentru familia unui prestigios chirurg din Londra, doctorul Richard Fleischmann, şi pentru soţia sa, Eva Gray, ca reşedinţă de vară pe litoral. La vremea sa, casa reprezentase o excentricitate în ochii locuitorilor din zonă. Soţii Fleischmann nu aveau copii, locuiau singuri şi nu erau, se pare, prea interesaţi să comunice cu oamenii din orăşel. În prima sa vizită, doctorul Fleischmann dădu ordin foarte clar ca atât materialele, cât şi mâna de lucru, să fie aduse direct de la Londra. Un asemenea moft

însemna practic o triplare a costului casei, însă averea chirurgului şi-l putea permite.

Locuitorii priviră cu neîncredere, în iarna anului 1927, acel du-te-vino de numeroşi muncitori şi nenumărate camioane de transport, în vreme ce scheletul casei din capătul plajei se ridica încet, zi după zi. În sfârşit, în primăvara anului următor, zugravii dădură ultimul strat de var şi, după câteva săptămâni, soţii se instalară în casă pentru a petrece vara. Foarte curând, casa de pe plajă se preschimbă într-un talisman ce avea să schimbe destinul soţilor Fleischmann.

Soţia chirurgului, care, pesemne, nu putea avea copii din pricina unui accident ce avusese loc cu ani în urmă, rămase însărcinată chiar în acel an. Pe 23 iunie 1929, soţia lui Fleischmann aduse pe lume, ajutată de soţul ei, în casa de pe plajă, un băiat ce avea să poarte numele de Jacob.

Jacob fu binecuvântarea cerească care schimbă starea sufletească, plină de amărăciune şi de singurătate, a soţilor Fleischmann. La scurt timp, doctorul şi soţia lui începură să se înţeleagă bine cu locuitorii din orăşel, devenind nişte personaje populare şi stimate în decursul anilor fericiţi petrecuţi în casa de pe plajă, până la tragedia din 1936. Într-o dimineaţă de august din anul acela, micul Jacob se înecă în timp ce se juca pe plajă, în faţa casei.

Toată bucuria şi lumina pe care fiul dorit o adusese celor doi soţi se stinseră în ziua aceea pentru totdeauna. Pe parcursul iernii lui 1936, sănătatea lui Fleischmann se deterioră treptat şi, curând, medicii îşi dădură seama că nu va apuca vara lui 1938. După un an de la nenorocire, avocaţii văduvei puseră casa în vânzare. Ani de zile stătu goală şi fără vreun cumpărător, uitată într-un capăt al plajei.

Şi astfel, printr-o întâmplare, Maximilian Carver află de existenţa acesteia. Ceasornicarul se întorcea dintr-o călătorie unde fusese să cumpere

piese şi scule pentru atelierul său şi se hotărî să înnopteze în sat. În timp ce lua cina în micul hotel din zonă, intră în vorbă cu proprietarul, căruia Maximilian îi mărturisi dorinţa lui dintotdeauna de a locui într-un sat ca acela. Patronul hotelului îi vorbi despre casă, iar Maximiliam se hotărî să-şi amâne revenirea şi s-o viziteze a doua zi. În timpul călătoriei de întoarcere, mintea lui făcea calcule şi lua în consideraţie posibilitatea de a deschide în orăşel un atelier de ceasornicărie. Avu nevoie de opt luni ca să dea vestea familiei, dar în adâncul sufletului său decizia era deja luată.

***

Prima zi în casa de pe plajă avea să rămână în amintirea lui Max ca o ciudată colecţie de imagini neobişnuite. Pentru început, imediat ce furgonetele se opriră în faţa casei, iar Robin şi Philip începură să descarce bagajele, Maximilian Carver reuşi într-un mod inexplicabil să se împiedice de ceea ce părea a fi o găleată veche şi, după ce parcurse o traiectorie vertiginoasă rostogolindu-se, ateriză pe gardul alb, dărâmând mai mult de patru metri din el. Incidentul se soldă cu râsetele înfundate ale familiei şi cu o vânătaie din partea victimei, nimic grav.

Cei doi hamali voinici cărară pachetele până în galeria casei şi, socotind că misiunea lor se încheiase, se făcură nevăzuţi, cedându-le membrilor familiei onoarea de a urca cuferele pe scări. Când Maximilian Carver deschise solemn uşa, un miros închis năvăli ca o fantomă ce stătuse ani de zile prizonieră între pereţii ei. Interiorul era inundat de o uşoară ceaţă de praf şi de lumină slabă, care se filtra aurie prin jaluzelele coborâte.

— Dumnezeule! murmură mama lui Max, calculând tonele de praf care trebuiau şterse.

— O minunăţie, se grăbi să explice Maximilian Carver. V-am spus doar.

Max schimbă o privire resemnată cu Alicia. Micuţa Irina se uita năucită la interiorul casei. Mai

înainte ca vreunul din membrii familiei să rostească un cuvânt, pisica Irinei sări din braţele ei şi, cu un mieunat puternic, o zbughi în sus pe scări.

În clipa imediat următoare, Maximilian Carver, urmându-i exemplul, intră în noua reşedinţă a familiei.

— Măcar îi place cuiva, i se păru lui Max că o aude mormăind pe Alicia.

Pentru început, mama lui Max dădu dispoziţie, după obicei, să se deschidă larg uşile şi ferestrele şi să se aerisească casa. Apoi, timp de cinci ore, întreaga familie se strădui să facă locuibil noul cămin. Cu precizia unei armate de furnici, fiecare membru primi o sarcină anume. Alicia aranjă camerele şi paturile. Irina, cu pămătuful în mână, stârni norii de praf din ascunzătoarea lor, iar Max, pe urmele ei, avu grijă să-l mături pe tot. Între timp, mama lor desfăcea bagajele şi însemna în minte fiecare din lucrările ce se impuneau a fi începute fără întârziere. Maximilian Carver depuse toate eforturile pentru ca ţevăria, lumina şi celelalte mecanisme ale casei să funcţioneze din nou, după o letargie de ani de zile de nefolosire, lucru care nu se dovedi prea uşor.

În sfârşit, familia se adună în galerie şi, aşezaţi pe scările noii lor locuinţe, îşi luară un binemeritat răgaz, în vreme ce contemplau nuanţa aurie pe care marea o dobândea odată cu lăsarea serii.

— Pentru azi e suficient, anunţă Maximilian Carver, acoperit din cap până-n picioare de funingine şi alte reziduuri misterioase.

— Încă vreo două săptămâni de muncă, cel puţin, şi casa o să devină locuibilă, adăugă mama.

— În camerele de sus sunt păianjeni, zise Alicia. Uriaşi.

— Păianjeni? Ooo! exclamă Irina. Şi cu ce seamănă?

— Seamănă cu tine, replică Alicia.

— Nu începem iar, bine? le opri mama frecându-şi nasul. O să-i omoare Max.

— Nu-i nevoie să-i omorâm; e de ajuns să-i luăm şi să-i aducem în grădină, argumentă ceasornicarul.

— Întotdeauna am parte de misiuni eroice, murmură Max. Exterminarea poate aştepta până mâine?

— Alicia? interveni mama.

— N-am de gând să dorm într-o cameră plină de păianjeni şi Dumnezeu mai ştie de ce vietăţi care umblă pe-acolo în voia lor, declară Alicia.

— Caraghioaso! zise Irina.

— Monstrule! replică Alicia.

— Max, omoară păianjenii ăia înainte să înceapă un război, zise cu un glas obosit Maximilian Carver.

— Îi omor sau doar îi ameninţ un pic? Pot să le răsucesc un picior… sugeră Max.

— Max, i-o tăie scurt mama.

Max îşi dezmorţi mădularele şi intră în casă foarte dornic să termine cu vechii chiriaşi. O luă pe scara care ducea la etajul de deasupra unde se aflau camerele. Din capătul ultimei trepte, pisica Irinei îl ţintuia cu ochii ei strălucitori, fără să clipească.

Max trecu prin dreptul felinei, care părea că străjuieşte etajul de sus ca o santinelă. Imediat ce se îndreptă spre una din camere, pisica se luă după el.

***

Podeaua din lemn scârţâia uşor sub paşii lui. Max îşi începu vânătoarea şi captura de arahnide din camerele care dădeau spre sud-vest. De la ferestre se vedea plaja şi soarele coborând încet spre apus. Cercetă pe îndelete duşumeaua, în căutare de mici vietăţi păroase şi sprintene. După şedinţa de curăţenie, pardoseala din lemn rămăsese cât de cât curată, iar lui Max nu-i luă decât vreo două minute până să localizeze primul membru al familiei de arahnide. Dintr-un colţ, observă cum un păianjen de dimensiuni considerabile înainta

spre el în linie dreaptă, ca şi cum ar fi fost un bătăuş trimis de cei din specia lui ca să-l facă să se răzgândească. Insecta măsura aproximativ o jumătate de deget, avea opt picioare şi o pată aurie pe corpul negru.

Max întinse mâna după o mătură rezemată de perete şi se pregăti să trimită insecta pe lumea cealaltă.

— E ridicol, îşi zise în sinea lui, mânuind mătura cu grijă, ca pe o armă mortală.

În timp ce stătea şi chibzuia cum să aplice lovitura fatală, dintr-odată, pisica Irinei se năpusti asupra insectei şi, deschizându-şi fălcile de leu în miniatură, înfulecă păianjenul şi-l mestecă într-o clipă. Max dădu drumul măturii şi se uită uimit la pisică, care îi întoarse o privire răutăcioasă.

— Măi să fie, ce ţi-e şi cu pisicuţa asta, şopti el.

Animalul înghiţi păianjenul şi ieşi din cameră, probabil în căutarea vreunei rude a aperitivului pe care tocmai îl luase. Max se duse până la fereastră.

Familia lui se afla în continuare în galerie. Alicia îi adresă o privire întrebătoare.

— În locul tău, nu mi-aş face griji, Alicia. Nu cred că o să mai vezi vreun păianjen.

— Asigură-te că aşa va fi, insistă Maximilian Carver.

Max încuviinţă şi se îndreptă spre camerele care dădeau în partea din spate a casei, spre nord-vest.

Auzi pisica mieunând prin împrejurimi şi bănui că un alt păianjen căzuse în ghearele exterminatoarei. Camerele din spate erau mai mici decât cele de la intrarea principală. De la una din ferestre, contemplă priveliştea care se deschidea de acolo. Casa avea în spate o curte mică, cu un fel de magazie pentru păstrat mobila sau chiar un vehicul. Un copac mare, a cărui coroană se ridica deasupra mansardelor din pod, se înălţa în mijlocul curţii şi, judecând după aspectul lui, Max avu impresia că se afla acolo de mai bine de două sute de ani.

În spatele curţii, mărginită de gardul care împrejmuia casa, se întindea un câmp cu ierburi sălbatice şi, o sută de metri mai încolo, se ridica ceea ce părea a fi o construcţie mică, înconjurată de un zid din piatră albicioasă. Vegetaţia invadase locul şi-l transformase într-o mică junglă, din care răsăreau nişte figuri ce semănau, în închipuirea lui Max, cu nişte chipuri omeneşti. Ultimele raze de lumină ale zilei se lăsau peste câmp, iar Max fu nevoit să-şi ascută privirea. Era o grădină părăsită. O grădină cu statui. Max contemplă hipnotizat straniul spectacol al statuilor împresurate de buruieni şi închise în locul acela, care te ducea cu gândul la un cimitir dintr-un sat. O poartă cu nişte suliţe din metal, închisă cu lanţuri, marca trecerea înăuntru. Deasupra suliţelor, Max întrezări un blazon ce înfăţişa o stea cu şase vârfuri. În depărtare, dincolo de grădina cu statui, începea o pădure deasă, ce părea că se întinde pe mile întregi.

— Ai făcut vreo descoperire?

Glasul mamei, venit din spatele lui, îl scoase din transa în care îl cufundase priveliştea aceea.

— Ne gândeam că ţi-au venit de hac păianjenii.

— Ştiai că aici, în spate, lângă pădure, se află o grădină cu statui?

Max arătă spre construcţia din piatră, iar mama se uită pe fereastră.

— Se înserează. Tatăl tău şi cu mine o să ne ducem în oraş să luăm ceva de mâncare pentru cină, măcar până mâine, când o să putem face mai multe cumpărături. Rămâneţi singuri. N-o scăpa din ochi pe Irina.

Max încuviinţă. Mama îl sărută uşor pe obraz şi o luă pe scări în jos. Max îşi aţinti din nou privirea asupra grădinii cu statui, ale căror siluete se contopeau treptat cu ceaţa înserării. Aerul începu să se răcească din pricina brizei. Max închise fereastra şi făcu la fel şi în celelalte camere. Micuţa Irina se întâlni cu el pe hol.

— Erau mari? întrebă ea fascinată.
Max ezită o clipă.
— Păianjenii, Max. Erau mari?
— Cât pumnul, răspunse Max cu solemnitate.
— Ooo!

CAPITOLUL TREI

A doua zi, cu puţin înainte de ivirea zorilor, Max auzi cum o figură învăluită în ceaţa nopţii îi şopteşte nişte cuvinte la ureche. Se ridică brusc, cu inima bătându-i puternic şi cu respiraţia întretăiată. Era singur în cameră. Imaginea din vis a acelei siluete întunecate, care îi şoptea ceva în penumbră, se risipi în doar câteva clipe. Întinse mâna până la măsuţa de noapte şi aprinse lampa pe care Maximilian Carver o reparase în după-amiaza precedentă.

Prin fereastră, primele raze ale dimineţii se iveau deasupra pădurii. O negură străbătea încetişor câmpul cu ierburi sălbatice, iar briza deschidea câte un luminiş prin care se întrezăreau siluetele din grădina cu statui. Max îşi luă ceasul de buzunar de pe măsuţa de noapte şi-l deschise. Sferele lunilor zâmbitoare străluceau ca nişte foiţe de aur. Mai erau câteva minute până la ora şase dimineaţa.

Max se îmbrăcă în linişte şi coborî tiptil scările, ca să nu trezească restul familiei. Se îndreptă spre bucătărie, unde, pe masa din lemn, se aflau resturile de la cina din seara anterioară. Deschise uşa care dădea în curtea din spate şi ieşi. Aerul rece şi umed al dimineţii îi muşca pielea. Max traversă locul în tăcere până la poarta gardului şi, închizând-o în spatele lui, se cufundă în negură, în direcţia grădinii cu statui.

***

Drumul prin ceaţă i se păru mai lung decât îşi închipuise. De la fereastra camerei lui, construcţia din piatră dădea impresia că se află la vreo sută de metri de casă. Totuşi, mergând printre ierburile sălbatice, Max avea senzaţia că parcursese de trei ori pe atât; deodată, poarta cu suliţe a grădinii cu statui răsări din negură.

Un lanţ ruginit, închis cu un lacăt vechi care, odată cu timpul, căpătase o culoare de mort,

înconjura zăbrelele din metal înnegrit. Îşi vârî capul printre sulițele porții şi se uită înăuntru. Buruienile se întinseseră de-a lungul anilor şi dădeau locului aspectul unei sere abandonate. Se gândi că probabil nimeni nu pusese un picior prin locul acela de multă vreme şi că acela care va fi fost paznicul grădinii cu statui dispăruse deja de o veşnicie.

Se uită în jur şi găsi lângă zidul grădinii o piatră de mărimea mâinii lui. O luă şi izbi cu putere, de mai multe ori, lacătul care unea capetele lanțului, până ce metalul învechit cedă. Lanțul rămase liber, legănându-se peste zăbrelele ce aduceau cu nişte codițe împletite din fier. Împinse cu forță şi simți cum poarta cedează lent în interior. Când deschizătura dintre cele două caturi ale porții fu suficient de largă cât să-l lase să intre, se odihni o clipă şi se strecură înăuntru.

Odată ajuns, observă că locul era mai mare decât crezuse la început. La prima vedere, ar fi jurat că erau înjur de douăzeci de statui, ascunse pe jumătate de vegetație. Înaintă câțiva paşi şi se afundă în grădina sălbatică. Aparent, figurile erau dispuse în cercuri concentrice, iar Max îşi dădu seama pentru prima dată că toate priveau spre apus. Statuile păreau că fac parte din acelaşi ansamblu şi înfățişau ceva asemănător cu o trupă de circ. Pe măsură ce mergea printre ele, Max distinse mai multe figuri: un îmblânzitor, un fachir cu turban şi nas acvilin, o contorsionistă, un zdrahon şi o galerie întreagă de personaje scăpate dintr-un circ fantomatic.

În mijlocul grădinii cu statui, pe un piedestal, se afla o figură de mari dimensiuni, care înfățişa un clovn zâmbitor, cu părul țepos. Avea brațul întins şi cu pumnul, învelit într-o mănuşă disproporționat de mare, părea că loveşte în aer un obiect invizibil. La picioarele lui, Max desluşi o lespede mare, pe care se ghicea un desen în relief. Îngenunche şi dădu la o parte buruienile care acopereau suprafața

rece. Descoperi o stea mare cu şase vârfuri într-un cerc. Max recunoscu simbolul, identic cu cel care se afla pe suliţele de pe poartă.

Uitându-se la stea, îşi dădu seama că ceea ce i se păruseră a fi, la început, nişte cercuri concentrice în modul de aşezare a statuilor era de fapt o copie a stelei cu şase vârfuri. Fiecare figură din grădină era plasată în punctele de intersecţie ale liniilor care formau steaua. Max se ridică şi privi lung la spectacolul fantomatic din jurul său. Contemplă fiecare statuie, acoperită de lujerii ierburilor care se agitau în vânt, până ce se opri din nou asupra marelui clovn. Fu străbătut de un fior din cap până-n picioare şi făcu un pas înapoi. Mâna figurii, pe care o văzuse în urmă cu câteva secunde strânsă pumn, era acum deschisă, cu palma întinsă, în semn de invitaţie. Pentru o clipă, simţi că aerul rece al dimineţii îi ardea gâtul şi-şi putu simţi bătaia inimii în tâmple.

Încet, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu trezească statuile din somnul lor veşnic, refăcu drumul înapoi până la grilajul construcţiei, uitându-se în urmă la fiecare pas. După ce trecu de poartă, avu senzaţia că locuinţa de pe plajă se află foarte departe. Fără să mai stea pe gânduri, o luă la fugă şi de data asta nu se mai uită înapoi decât în clipa când ajunse la gardul curţii din spate. Văzu atunci grădina cu statui cufundată din nou în negură.

***

Mirosul de unt şi pâine prăjită inunda bucătăria. Alicia se uita la micul dejun fără poftă de mâncare, în vreme ce micuţa Irina îi dădea pisicii de curând adoptate nişte lapte într-o farfurie; felina nu catadicsi să se atingă de el. Max observă scena, spunându-şi în sinea lui că preferinţele gastronomice ale animalului urmau alte făgaşuri, după cum putuse vedea în ziua precedentă. Maximilian Carver ţinea în mână o ceaşcă de cafea aburindă şi-şi privea entuziasmat familia.

— Azi de dimineaţă am făcut niscaiva cercetări prin garaj, începu el adoptând un ton de genul *aici vine partea misterioasă,* pe care obişnuia să-l folosească atunci când dorea ca ceilalţi să-l întrebe ce anume descoperise.

Max cunoştea atât de bine strategiile ceasornicarului, încât uneori se întreba cine este tatăl şi cine este fiul.

— Şi ce-ai găsit? cedă Max.

— N-o să-ţi vină să crezi, răspunse tatăl…

Dar Max îşi zise în sinea lui „cum să nu”.

— … Două biciclete.

Max ridică din sprâncene întrebător.

— Sunt cam vechi, dar cu puţin ulei la lanţuri pot deveni nişte bolizi, explică Maximilian Carver. Şi mai era ceva. Nu-i aşa că nu ştiţi ce altceva am mai găsit în garaj?

— Un urs furnicar, bâigui Irina continuând să-şi alinte tovarăşul pisicesc

La numai opt ani, fiica cea mică a familiei Carver îşi dezvoltase deja o tehnică devastatoare pentru a submina moralul tatălui.

— Nu, replică ceasornicarul, vizibil deranjat. Nimeni nu se încumetă să ghicească?

Max observă cu coada ochiului că mama urmărise scena şi, întrucât nimeni nu părea foarte interesat de aventurile detectiveşti ale soţului ei, îi veni în ajutor.

— Un album cu poze? sugeră Andrea Carver, cu glasul ei cel mai dulce.

— Pe-aproape, pe-aproape, răspunse ceasornicarul însufleţit din nou. Max?

Mama se uită la el pieziş. Max încuviinţă.

— Nu ştiu. Un jurnal?

— Nu. Alicia?

— Mă dau bătută, răspunse Alicia, evident absentă.

— Bine, bine. Pregătiţi-vă, începu Maximilian Carver. Am găsit un proiector. Un proiector de cinematograf. Şi o cutie plină cu filme.

— Ce fel de filme? interveni Irina, luându-şi ochii de la pisică pentru prima oară într-un sfert de oră.

Maximilian Carver ridică din umeri.

— Nu ştiu. Filme. Nu e fascinant? Avem un cinematograf acasă.

— Asta dacă proiectorul funcţionează, zise Alicia.

— Mulţumesc pentru încurajări, fata mea, dar îţi reamintesc că tatăl tău îşi câştigă existenţa reparând maşinării stricate.

Andrea Carver îşi puse ambele mâini pe umerii soţului ei.

— Mă bucur să aud asta, domnule Carver, zise ea, fiindcă ar fi bine ca cineva să aibă o conversaţie cu boilerul din pivniţă.

— Lasă-l în seama mea, răspunse ceasornicarul, ridicându-se de la masă.

Alicia îi urmă exemplul.

— Domnişoară, interveni Andrea Carver, mai întâi micul dejun. Nici nu te-ai atins de el.

— Nu mi-e foame.

— O să-l mănânc eu, sugeră Irina.

Andrea Carver se opuse categoric acestei posibilităţi.

— Nu vrea să se îngraşe, îi şopti maliţios Irina pisicii sale.

— Nu pot să mănânc cu chestia asta dând din coadă pe-aici şi lăsând numai păr, zise scurt Alicia.

Irina şi felina o priviră deopotrivă de dispreţuitor.

— Caraghioaso, zise Irina, ieşind în curte cu animalul.

— De ce o laşi mereu să facă ce are chef? Când aveam vârsta ei, nu-mi treceai cu vederea nici jumătate din ce face ea acum, protestă Alicia.

— Iar începem cu asta? zise Andrea Carver pe un ton calm.

— N-am început eu, răspunse fiica mai mare.

— Bine. Îmi pare rău.

Andrea Carver mângâie uşor părul lung al Aliciei, care întoarse capul într-o parte, ferindu-se de alintul împăciuitor.

— Termină-ţi măcar micul dejun. Te rog.

În clipa aceea, un zgomot metalic se auzi sub picioarele lor. Se uitară toţi unii la alţii.

— Tatăl vostru a intrat în acţiune, murmură Andrea Carver, în timp ce-şi termina de băut ceaşca de cafea.

Alicia începu să mestece mecanic o felie de pâine prăjită, în vreme ce Max încerca să-şi scoată din cap imaginea acelei mâini întinse şi privirea ieşită din orbite a clovnului care zâmbea în negura grădinii cu statui.

CAPITOLUL PATRU

Bicicletele pe care Maximilian Carver le salvase din uitarea în care zăceau în micul garaj din curte erau într-o stare mai bună decât se aşteptase Max. De fapt, arătau ca şi cum n-ar fi fost folosite deloc, înarmat cu două lavete şi un lichid special pentru curăţarea metalelor, pe care mama lui îl purta întotdeauna cu ea, Max descoperi că, sub stratul de mizerie şi mucegai, ambele biciclete luceau ca nou-nouţe. Cu ajutorul tatălui, unse cu ulei lanţul şi pinioanele şi umflă roţile.

— S-ar putea să fie nevoie să schimbăm camerele, explică Maximilian Carver, dar deocamdată sunt bune ca să te mişti de colo-colo.

Una dintre biciclete era mai mică decât cealaltă şi, în timp ce le curăţa, Max se tot întreba dacă nu cumva doctorul Fleischmann cumpărase acele biciclete cu ani în urmă, în speranţa că se va plimba împreună cu Jacob pe drumul de pe plajă. Maximilian Carver citi în ochii fiului său o umbră de vinovăţie.

— Sunt sigur că bătrânul doctor ar fi fost încântat să foloseşti bicicleta.

— Eu nu sunt atât de sigur, murmură Max. De ce le-or fi lăsat aici?

— Amintirile urâte te urmăresc fără să fie nevoie să le iei cu tine, răspunse Maximilian Carver. Bănuiesc că de-atunci nimeni nu le-a mai folosit. Ia să vedem, urcă-te! O să le încercăm.

Puseră bicicletele jos, iar Max potrivi înălţimea şeii, verificând şi tensiunea cablurilor de frână.

— Ar trebui să mai dăm frânele cu un pic de ulei, sugeră Max.

— Bănuiam eu, confirmă ceasornicarul şi se puse pe treabă. Auzi, Max?

— Da, tată.

— Nu-ţi bate capul prea mult cu chestia cu bicicletele, de acord? Ceea ce i s-a întâmplat acelei biete familii n-are nimic de-a face cu noi. Nu ştiu

dacă ar fi trebuit să vă povestesc, adăugă ceasornicarul cu o umbră de îngrijorare pe chip.

— Nu contează.

Max încordă din nou frâna.

— Aşa e perfect.

— Atunci, la drum.

— Nu vii cu mine? întrebă Max.

— După-amiază, dacă îţi mai rămâne energie, o să ai parte de cea mai mare înfrângere din viaţa ta. Dar la unsprezece trebuie să mă întâlnesc în oraş cu un anume Fred, care o să-mi cedeze un local ca să-mi instalez prăvălia. Trebuie să ne gândim şi la afaceri.

Maximilian Carver începu să adune sculele şi să-şi şteargă mâinile cu una din lavete. Max îşi privi tatăl întrebându-se cum trebuie să fi fost oare Maximilian Carver când era de vârsta lui. Cei din familie aveau obiceiul să spună că ei doi semănau, aşa cum tot ei obişnuiau să vadă în Irina o asemănare cu Andrea Carver, ceea ce nu era decât una din ideile acelea stupide pe care bunicile, mătuşile şi întreaga pleiadă de verişori insuportabili care îşi făceau apariţia la masa de Crăciun o repetau an de an, ca nişte mori stricate.

— Max într-una din transele lui, zise Maximilian Carver zâmbind.

— Ştiai că lângă pădure, în spatele casei, se află o grădină cu statui? lăsă Max să-i scape, surprins să se audă spunând aşa ceva.

— Bănuiesc că sunt multe lucruri pe-aici pe care noi încă nu le-am văzut. Chiar şi garajul e plin de cutii, iar în dimineaţa asta am văzut că pivniţa unde e boilerul seamănă cu un muzeu. Cred că dacă am vinde unui anticar toate obiectele vechi din casa asta, nici n-ar mai fi nevoie să deschid prăvălia; am trăi din câştig.

Maximilian Carver îi adresă fiului său o privire iscoditoare.

— Auzi, dacă n-o încerci, bicicleta aia o să se acopere iar de mizerie şi o să devină o fosilă.

— Este deja, zise Max apăsând pentru întâia oară pedala bicicletei pe care Jacob Fleischmann nu apucase s-o inaugureze.

Max pedală pe drumul de pe plajă în direcţia orăşelului, trecând pe lângă un lung şir de case cu aceeaşi înfăţişare ca a noii reşedinţe a familiei Carver, care se întindea chiar până la intrarea în micul golf, unde se afla portul pescarilor. Cu greu puteai număra mai mult de patru sau cinci bărci trase la vechiul chei, iar majoritatea ambarcaţiunilor erau nişte luntri mici din lemn, care nu depăşeau patru metri lungime şi pe care pescarii din partea locului le foloseau ca să străbată cu năvoadele lor învechite ţărmul, aflat la vreo sută de metri de plajă.

Max făcu slalom cu bicicleta prin labirintul de bărci în reparaţie aflate pe chei şi printre stivele de cutii din lemn ale depozitului angro din oraş. Cu privirea aţintită spre micul far, Max o porni pe digul curbat ce închidea portul ca o semilună. Când ajunse la capăt, lăsă bicicleta rezemată de far şi se aşeză să-şi tragă sufletul pe una din pietrele mari, roase de apa mării, din partea cealaltă a digului. Din locul acela putea contempla oceanul, o fâşie de lumină orbitoare care se întindea spre infinit.

Stătea de numai câteva minute în fata mării, când zări o altă bicicletă venind pe chei, condusă de un băiat înalt şi slab. Băiatul, care, socoti Max, avea în jur de şaisprezece sau şaptesprezece ani, îndreptă bicicleta în direcţia farului şi, ajuns acolo, o lăsă lângă cea a lui Max. Apoi, încet, îşi dădu la o parte părul des care-i acoperea faţa şi se duse spre locul unde se odihnea Max.

— Bună. Tu eşti din familia care s-a mutat în casa din capătul plajei?

Max încuviinţă.

— Sunt Max.

Băiatul, cu chipul bronzat intens din pricina soarelui şi ochii verzi, îi întinse mâna.

— Roland. Bine ai venit în *oraşul plictiseală.*

Max zâmbi şi acceptă mâna lui Roland.

— Cum e casa? Vă place? întrebă băiatul.

— Părerile sunt împărţite. Tatălui meu îi place la nebunie. Dar restul familiei e de altă părere, explică Max.

— L-am cunoscut pe tatăl tău acum câteva luni, când a venit în oraş, zise Roland. Mi s-a părut un tip hazliu. Ceasornicar, nu-i aşa?

Max aprobă.

— Este un tip hazliu, confirmă Max, uneori. Alte ori îi intră în cap câte o idee, cum ar fi cea de-a se muta aici.

— Şi de ce-aţi venit în provincie? întrebă Roland.

— Războiul, răspunse Max. Tata crede că nu e un moment bun ca să locuim în oraş. Presupun că are dreptate.

— Războiul, repetă Roland coborându-şi privirea. Pe mine mă recrutează în septembrie.

Max amuţi. Roland băgă de seamă tăcerea lui şi zâmbi din nou.

— Are şi o parte bună, zise el. Poate că e ultima mea vară aici.

Max îi întoarse timid zâmbetul, gândindu-se că, în câţiva ani, dacă războiul nu se va fi încheiat până atunci, va primi şi el înştiinţarea de înrolare în armată. Chiar şi într-o zi cu o lumină orbitoare ca aceea, spectrul nevăzut al războiului învăluia viitorul într-o mantie de negură.

— Bănuiesc că n-ai văzut încă orăşelul, zise Roland.

Max clătină din cap.

— Bine, începătorule. Ia-ţi bicicleta. Începem vizita turistică pe două roţi.

***

Max trebuia să facă un efort ca să poată ţine ritmul cu Roland. După ce pedalaseră abia două sute de metri din vârful digului, începu să simtă primele picături de sudoare prelingându-i-se pe

frunte şi pe obraji. Roland se întoarse şi-i aruncă un zâmbet poznaş.

— Lipsă de practică, eh? Viaţa la oraş te-a făcut să-ţi ieşi din formă, îi strigă el fără să slăbească ritmul.

Max se ţinu după Roland pe aleea care străjuia ţărmul, până pătrunseră pe străduţele din orăşel. Când Max începu să rămână în urmă, Roland micşoră viteza până ce se opri lângă o fântână mare din piatră, aflată în mijlocul pieţei. Max pedală până acolo şi lăsă bicicleta pe jos. Apa ţâşnea din fântână, delicios de proaspătă.

— Nu te sfătuiesc, zise Roland citindu-i gândurile. Gaze.

Max trase adânc aer în piept şi băgă capul sub jetul de apă rece.

— O să mergem mai încet, zise Roland.

Max zăbovi sub jetul fântânii câteva secunde şi apoi se sprijini de piatră, cu apa şiroindu-i pe haine. Roland îi zâmbea.

— Adevărul e că nu mă aşteptam să rezişti atât. Ceea ce vezi aici, arătă el împrejur, este centrul oraşului. Piaţa primăriei. Clădirea aceea găzduieşte tribunalul, dar a ieşit din uz. În zilele de duminică este târg. Iar în serile de vară se proiectează filme pe zidul primăriei. De obicei vechi şi cu bobinele încurcate.

Max încuviinţă uşor, după ce-şi recăpătă suflul.

— Sună minunat, nu-i aşa? zise Roland râzând. Mai este şi o bibliotecă, dar îmi pun gâtul pe tăietor dacă are mai mult de şaizeci de cărţi.

— Şi ce poţi face aici? reuşi Max să articuleze. În afară de mersul pe bicicletă.

— Bună întrebare, Max. Văd că începi să prinzi ideea. Mergem mai departe?

Max oftă şi se întoarseră amândoi la biciclete.

— Dar acum *eu* dau ritmul, zise hotărât Max.

Roland ridică din umeri şi începu să pedaleze.

***

Timp de două ore, Roland îl conduse pe Max în sus şi-n jos prin micul oraş şi prin împrejurimi. Priviră falezele din capătul sudic, unde, îi dezvălui Roland, se află cel mai bun loc pentru a face scufundări, lângă un vechi vapor naufragiat în 1918 şi care acum se transformase într-o junglă submarină, cu tot soiul de alge ciudate. Roland îi explică că, într-o noapte, în timpul unei furtuni cumplite, vasul s-a împotmolit în stâncile periculoase aflate la numai câţiva metri de suprafaţă. Violenţa furtunii şi întunericul nopţii, prin care cu greu putea răzbate lumina fulgerelor, au făcut ca toţi membrii echipajului de pe navă să piară înecaţi. Toţi, mai puţin unul. Singurul supravieţuitor al acelei tragedii a fost un inginer care, în semn de recunoştinţă faţă de providenţa ce binevoise a-i salva viaţa, s-a stabilit în orăşel şi a construit un far mare, în înaltul ţărmurilor abrupte ale muntelui care domina priveliştea din noaptea aceea. Bărbatul, acum bătrân, continua să fie paznicul farului şi nu era nici mai mult nici mai puţin decât „bunicul adoptiv" al lui Roland. După naufragiu, un cuplu din sat l-a dus pe paznicul farului la spital şi s-au ocupat de el până ce şi-a revenit complet. Câţiva ani mai târziu, cei doi au murit într-un accident de maşină, iar paznicul farului l-a luat în grija sa pe micul Roland, care avea atunci abia un an.

Roland locuia cu el în casa de la far, deşi cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea în cabana pe care şi-o construise chiar el pe plajă, la poalele falezei.

Paznicul farului era adevăratul lui bunic. În timp ce istorisea aceste lucruri, pe care Max le ascultă în tăcere şi fără să pună întrebări, glasul lui Roland trăda o oarecare amărăciune. După povestea cu naufragiul, se perindară pe străzile din vecinătatea vechii biserici, unde Max cunoscu câţiva localnici, oameni primitori care se grăbiră să-i ureze bun venit în oraş.

În cele din urmă, sfârşit de puteri, Max hotărî că nu era nevoie să cunoască tot orăşelul într-o singură dimineaţă. Avea timp suficient să-i descopere misterele, în cazul în care ele existau, dacă urma să petreacă câţiva ani buni acolo, aşa cum se preconiza.

— Şi asta e adevărat, fu de acord Roland. Auzi, vara, aproape în fiecare dimineaţă, fac scufundări la vaporul naufragiat. Vrei să vii mâine cu mine?

— Dacă şi înoţi tot aşa cum mergi pe bicicletă, o să mă înec, zise Max.

— Am ochelari şi o pereche de labe în plus, explică Roland.

Oferta suna atrăgător.

— De acord. Trebuie să aduc ceva?

— Am să aduc eu tot. De fapt… dacă mă gândesc mai bine, poţi aduce micul dejun. Trec să te iau de acasă la nouă.

— Nouă şi jumătate.

— Să nu dormi prea mult.

Când Max începu să pedaleze înapoi spre casa de pe plajă, clopotele bisericii anunţau ora trei după-amiaza, iar soarele se ascundea treptat îndărătul unei pături de nori negri, ce păreau să prevestească apropierea ploii. În vreme ce se îndepărta, Max se întoarse o clipă să privească în urmă. În picioare, lângă bicicletă, Roland îl saluta cu mâna.

***

Furtuna se abătu asupra orăşelului ca un spectacol înspăimântător al unui bâlci ambulant. În câteva minute, cerul se preschimbă într-o boltă plumburie, iar marea căpătă o nuanţă metalică şi opacă, aidoma unui uriaş lac de mercur. Primele fulgere îşi făcură apariţia însoţite de vântoasa care împingea furtuna dinspre mare. Max pedală cu putere, dar ruperea de nori îl prinse din plin, când mai avea de mers vreo cinci sute de metri până la casa de pe plajă. Când ajunse la gardul alb, era ud leoarcă, ca şi cum tocmai ieşise din mare. Alergă

să lase bicicleta în garaj şi intră în casă pe poarta curţii din spate. Bucătăria era pustie, dar în aer plutea un miros apetisant. Pe masă, găsi o tavă cu câteva sandvişuri cu carne şi o carafă cu limonadă de casă. Lângă tavă se afla un bileţel scris cu caligrafia stilizată a Andreei Carver.

Max, e mâncarea ta pe tavă. Tatăl tău şi cu mine o să fim în oraş toată după-amiaza, cu treburi legate de casă. Să NU care cumva să foloseşti baia de la etajul de sus. Irina vine cu noi.

Lăsă bileţelul şi hotărî să ia tava cu el în cameră. Maratonul ciclist din dimineaţa aceea îl lăsase sfârşit şi flămând. Casa părea lipsită de viaţă. Alicia fie nu era, fie se închisese în odaie. Max se îndreptă direct spre camera lui, se schimbă de haine şi se întinse în pat ca să-şi savureze delicioasele sandvişuri pe care i le pregătise mama. Afară, ploaia lovea cu putere, iar tunetele făceau să se zgâlţâie geamurile. Aprinse lămpiţa de pe măsuţa de noapte şi luă cartea despre Copernic pe care i-o dăruise Maximilian Carver. Citise deja de patru ori acelaşi paragraf când îşi dădu seama că avea un chef nebun să meargă a doua zi să facă scufundări la vasul naufragiat împreună cu noul său prieten, Roland. Înfulecă sandvişurile în mai puţin de zece minute, iar apoi închise ochii, ascultând doar răpăitul ploii pe acoperiş şi în geamuri. Îi plăceau ploaia şi sunetul apei prelingându-se prin canalul de scurgere de pe marginea acoperişului.

Când ploua tare, Max simţea că timpul stă în loc. Era ca un soi de armistiţiu, în care puteai să laşi deoparte orice îndeletnicire care-ţi ocupa timpul şi să te apropii de fereastră ca să priveşti pur şi simplu, ore în şir, spectacolul acelei perdele infinite de lacrimi căzând din cer. Puse din nou cartea pe măsuţă şi stinse lumina. Încet, învăluit de sunetul hipnotizant al ploii, se afundă în somn.

CAPITOLUL CINCI

Glasurile familiei care răzbăteau de la etajul inferior şi alergatul Irinei în sus şi-n jos pe scări îl treziră. Se întunecase deja, dar Max putu să vadă pe cer covorul de stele pe care furtuna îl lăsase în urma ei. Aruncă un ochi la ceas şi constată că dormise aproape şase ore. Tocmai se ridica în capul oaselor, când auzi o bătaie în uşă.

— E ora cinei, frumoasa adormită, răsună din partea cealaltă vocea entuziastă al lui Maximilian Carver.

Pentru o clipă, Max se întrebă ce motiv putea să aibă acum tatăl lui ca să fie atât de vesel. Imediat îşi aminti de sesiunea cinematografică pe care o promisese chiar în dimineaţa aceea, la micul dejun.

— Cobor îndată, răspunse el, simţind încă în gură acel gust păstos al sandvişurilor cu carne.

— Ai face bine să fie aşa, replică ceasornicarul în drum spre etajul de jos.

Deşi nu-i era câtuşi de puţin foame, Max coborî la bucătărie şi se aşeză la masă împreună cu restul familiei. Căzută pe gânduri, Alicia se uita la mâncare, abia atingându-se de ea. Irina îşi devora cu plăcere porţia şi-i şoptea cuvinte ininteligibile pisicii ei detestabile, care îi stătea la picioare şi o privea fix. Cinară în linişte, în vreme ce Maximilian Carver le explica că găsise în oraş un local excelent pentru a-şi instala ceasornicăria şi a începe din nou afacerea.

— Şi tu, Max, ce-ai făcut? întrebă Andrea Carver.

— Am fost în oraş.

Restul familiei se uită la el ca şi cum ar fi aşteptat mai multe detalii.

— Am cunoscut un băiat, Roland. Mâine ne ducem să facem scufundări.

— Max şi-a făcut deja un prieten, exclamă Maximilian Carver triumfător. Aţi văzut? Ce v-am spus eu!

— Şi cum e acest Roland, Max? întrebă Andrea Carver.

— Nu ştiu. Simpatic. Locuieşte cu bunicul lui, paznicul farului. Mi-a arătat o mulţime de lucruri prin oraş.

— Şi unde zici că mergeţi să faceţi scufundări? întrebă tatăl lui.

— Pe plaja dinspre sud, în partea cealaltă a portului. Roland spune că sunt acolo rămăşiţele unui vas care s-a scufundat cu mulţi ani în urmă.

— Pot să vin şi eu? întrerupse Irina.

— Nu, interveni Andrea Carver. Oare nu-i periculos, Max?

— Mamă…

— Bine, acceptă Andrea Carver. Dar să ai grijă.

Max încuviinţă.

— În tinereţe eram un bun scufundător, începu Maximilian Carver.

— Acum nu, dragule, îl opri soţia. N-aveai de gând să ne pui nişte filme?

Maximilian Carver strânse din umeri şi se ridică, pregătit să-şi etaleze calităţile de operator.

— Dă-i tatălui tău o mână de ajutor, Max.

Înainte de a face ce i se ceru, Max se uită o secundă pieziş la sora lui, Alicia, care tăcuse pe toata durata cinei. Privirea ei absentă părea să indice foarte clar cât de departe era cu gândul, dar, dintr-un motiv pe care nu izbutea să-l priceapă, nimeni în afară de el nu mai observa acest lucru, sau prefera să n-o facă. Pentru o clipă, Alicia îi întoarse privirea. Max încercă să-i zâmbească.

— Vrei să vii mâine cu noi? propuse el. O să-ţi placă Roland.

Alicia schiţă un zâmbet vag şi încuviinţă fără să scoată un cuvânt, în timp ce un firicel de lumină îi aprindea ochii negri şi adânci.

***

— Gata. Stingeţi lumina, zise Maximilian Carver terminând de fixat rola în proiector.

Aparatul părea că provine din epoca lui Copernic însuşi, iar Max se cam îndoia că avea să funcţioneze.

— Ce-o să vedem? vru să afle Andrea Carver, legănând-o în braţe pe Irina.

— N-am nici cea mai vagă idee, mărturisi ceasornicarul. În garaj e o cutie cu zeci de filme fără nicio indicaţie. Am luat câteva la întâmplare. Nu m-ar mira să nu se vadă nimic. Emulsiile de pe suportul de celuloid se deteriorează cu uşurinţă şi, după atâţia ani, cel mai probabil e că s-au desprins de pe peliculă.

— Asta ce înseamnă? interveni Irina. N-o să vedem nimic?

— Nu putem afla decât într-un singur fel, răspunse Maximilian Carver, răsucind butonul proiectorului.

În câteva secunde, sunetul de motocicletă veche al aparatului se învioră şi mai mult, iar fasciculul sclipitor al obiectivului străbătu sala ca o suliţă de lumină. Max îşi concentră privirea asupra dreptunghiului proiectat pe peretele alb. Era ca şi cum te-ai fi uitat în interiorul unei lanterne magice, fără să ştii prea bine ce plăsmuiri puteau să iasă dintr-o asemenea invenţie, îşi ţinu răsuflarea şi, în câteva clipe, peretele se umplu de imagini.

***

Fură de-ajuns câteva secunde pentru ca Max să-şi dea seama că filmul acela nu provenea din depozitul nici unui cinematograf vechi. Nu era vorba despre copia vreunui film celebru, nici măcar de vreo rolă pierdută a unui serial mut. Imaginile înceţoşate şi deteriorate de trecerea timpului trădau evidentul amatorism al celui care le filmase. Nu era altceva decât un film făcut în casă, realizat probabil cu ani în urmă de către fostul proprietar, doctorul Fleischmann. Max bănui că acelaşi lucru s-ar fi putut spune şi despre celelalte filme pe care tatăl lui le găsise în garaj, împreună cu proiectorul cel învechit. Iluziile

clubului privat de cinefili al lui Maximilian Carver se spulberaseră în mai puţin de un minut.

Pelicula înfăţişa cu stângăcie o plimbare prin ceea ce părea a fi o pădure. Caseta fusese înregistrată în timp ce operatorul mergea încet printre copaci, iar imaginea se derula în salturi, cu schimbări bruşte de lumină şi de focalizare, care abia îţi dădeau posibilitatea să identifici locul în care se desfăşura acea plimbare stranie.

— Ce e chestia asta? exclamă Irina vizibil dezamăgită, uitându-se la tatăl ei, care privea perplex la ciudatul şi, după primul minut de proiecţie, îngrozitor de plictisitorul film.

— Nu ştiu, murmură Maximilian Carver descurajat. Nu mă aşteptam la aşa ceva…

Max începuse să-şi piardă deja interesul pentru film, când ceva din haotica cascadă de imagini îi atrase atenţia.

— Şi dacă ai încerca altă rolă, dragule? sugeră Andrea Carver, încercând să salveze de la naufragiu speranţa pe care soţul ei şi-o făcuse în privinţa aşa-zisei arhive cinematografice din garaj.

— Stai, interveni Max recunoscând în film o siluetă cunoscută.

Acum camera de filmat ieşise din pădure şi înainta spre ceva care părea a fi o construcţie împrejmuită cu ziduri mari din piatră şi având o poartă înaltă cu suliţe. Max cunoştea locul acela; fusese acolo cu o zi în urmă.

Fascinat, Max se uită cum camera se împiedică uşor, pentru ca mai apoi să pătrundă în grădina cu statui.

— Pare a fi un cimitir, murmură Andrea Carver. Ce-i asta?

Camera străbătu câţiva metri în interiorul grădinii cu statui. În film, locul nu părea aşa de părăsit cum îl descoperise el. Nu se vedea nici urmă de ierburi sălbatice, iar suprafaţa din piatră era curată şi lustruită, ca şi cum un paznic grijuliu

se ocupa să păstreze locul acela imaculat zi şi noapte.

Camera zăbovi asupra fiecărei statui aşezate în punctele cardinale ale stelei mari care se putea desluşi la picioarele figurilor. Max recunoscu chipurile din piatră albă şi veşmintele acestora, asemănătoare cu cele ale artiştilor unui circ ambulant. Era ceva neliniştitor în tensiunea şi postura acelor figuri fantomatice, precum şi în grimasa teatrală de pe feţele lor, ascunse îndărătul unei neclintiri care nu era decât aparentă.

Filmul îi înfăţişă fără nicio întrerupere pe membrii trupei de circ. Familia contemplă în tăcere imaginea aceea fantomatică, fără alt zgomot decât huruitul jalnic al proiectorului.

În sfârşit, camera se îndreptă spre centrul stelei trasate pe suprafaţa grădinii cu statui. Pelicula dezvălui silueta în contralumină a clovnului zâmbitor, spre care erau orientate toate celelalte statui. Max îi observă cu atenţie trăsăturile de pe chip şi simţi din nou acel fior care îi străbătuse trupul atunci când stătuse faţă în faţă cu el. Era ceva în imaginea aceea care nu se potrivea cu lucrurile pe care şi le amintea din vizita lui în grădina cu statui, însă calitatea proastă a filmului nu-l lăsa să vadă limpede ceva care să-l ajute să-şi dea seama despre ce era vorba. Familia Carver rămase în tăcere cât timp ultimii metri ai rolfilmului se derulau sub fasciculul de lumină al proiectorului. Maximilian Carver opri aparatul şi aprinse lumina.

— Jacob Fleischmann, murmură Max. Astea sunt filmele din colecţia personală a lui Jacob Fleischmann.

Tatăl lui încuviinţă tăcut. Sesiunea de film luase sfârşit şi, pentru câteva secunde, Max simţi că prezenţa acelui musafir nevăzut, care, cu aproape zece ani în urmă, se înecase la doar câţiva metri de acolo, pe plajă, umplea fiecare colţ din casă,

fiecare treaptă a scării, şi-l făcea să se simtă ca un intrus.

Fără să mai rostească o vorbă, Maximilian Carver începu să demonteze proiectorul, iar Andrea Carver o luă în braţe pe Irina şi urcă scările cu ea, ca s-o ducă la culcare.

— Pot să dorm cu tine? întrebă Irina, îmbrăţişându-și mama.

— Lasă-l, îi zise Max tatălui său. Îl pun eu la loc.

Maximilian îi zâmbi fiului şi îl bătu cu palma pe spate, în semn de aprobare.

— Noapte bună, Max.

Ceasornicarul se întoarse către fiica sa.

— Noapte bună, Alicia.

— Noapte bună, tată, răspunse Alicia uitându-se cum tatăl ei urca scările spre etajul de sus, cu un aer de oboseală şi de dezamăgire.

Când paşii ceasornicarului nu se mai auziră, Alicia îl privi fix pe Max.

— Promite-mi că n-o să spui nimănui ce-o să-ţi povestesc.

Max încuviinţă.

— Promit. Despre ce-i vorba?

— Despre clovn. Cel din film, începu Alicia. L-am mai văzut înainte. Într-un vis.

— Când? întrebă Max, simţind cum îi creşte pulsul.

— Cu o noapte înainte să venim în casa asta, răspunse sora lui.

Max se aşeză în faţa Aliciei. Era greu să citeşti emoţiile pe chipul acela, dar Max intui o umbră de teamă în ochii fetei.

— Explică-mi, îi ceru Max. Ce-ai visat mai exact?

— E ciudat, dar în vis era, nu ştiu, diferit, zise Alicia.

— Diferit? întrebă Max. În ce sens?

— Nu era un clovn. Nu ştiu, răspunse ea ridicând din umeri, ca şi cum nu voia să-i dea prea

multă importanţă chestiunii, însă vocea ei tremurătoare îi trăda gândurile. Crezi că înseamnă ceva?

— Nu, minţi Max, probabil că nu.

— Bănuiesc că nu, întări Alicia. Chestia de mâine rămâne valabilă? Mersul la scufundări…

— Bineînţeles. Te trezesc?

Alicia îi zâmbi fratelui mai mic. Era prima dată după luni sau poate ani de zile când Max o vedea zâmbind.

— O să fiu trează, răspunse Alicia îndreptându-se spre camera ei. Noapte bună.

— Noapte bună, răspunse Max.

Max aşteptă să audă cum se închide uşa de la camera Aliciei şi se aşeză în fotoliul din salon, lângă proiector. Din locul acela îi putea auzi pe părinţi cum vorbesc cu glas scăzut în camera lor. Restul casei se cufundă în liniştea nopţii, abia tulburată de sunetul mării lovindu-se de ţărm. Max văzu că cineva îl privea din capul scărilor. Pisica Irinei îl ţintuia cu ochii ei gălbui şi strălucitori. Max îi întoarse felinei privirea.

— Cât! îi şuieră el.

Pisica îi susţinu privirea preţ de câteva secunde şi se pierdu apoi printre umbre. Max se ridică şi începu să strângă proiectorul şi rolfilmul. Se gândi să ducă din nou echipamentul în garaj, dar ideea de a ieşi afară în plină noapte nu i se părea câtuşi de puţin atrăgătoare. Stinse luminile din casă şi urcă în camera lui. Se uită prin fereastră în direcţia grădinii cu statui, înecată în bezna nopţii. Se întinse în pat şi stinse lămpiţa de pe măsuţa de noapte.

Contrar aşteptărilor lui, ultima imagine care i se perindă prin minte în noaptea aceea, înainte să adoarmă, nu fu sinistra plimbare cinematografică prin grădina cu statui, ci zâmbetul neaşteptat al surorii lui, Alicia, cu câteva minute înainte, în salon. Fusese un gest aparent nesemnificativ dar, dintr-un motiv pe care nu izbutea să-l înţeleagă,

Max intui că se deschisese o poartă între ei şi că, începând din seara aceea, niciodată nu avea să-şi mai privească sora ca pe o străină.

CAPITOLUL ȘASE

Îndată după ivirea zorilor, Alicia se trezi şi descoperi îndărătul geamului de la fereastra camerei doi ochi galbeni şi adânci, care o priveau fix. Alicia se ridică brusc, iar pisica Irinei se retrase încet de pe pervazul ferestrei. Nu-i plăcea deloc animalul acela, purtarea lui trufaşă şi mirosul pătrunzător care îl preceda şi care-i dădea de gol prezenţa înainte de-a intra într-o cameră. Nu era prima dată când o surprinsese uitându-se la ea pe furiş. Din clipa în care Irina reuşise să aducă odioasa felină în casa de pe plajă, Alicia observase că animalul stătea adesea nemişcat preţ de câteva minute, vigilent, spionând mişcările vreunui membru al familiei din pragul uşii sau ascuns în umbră. Alicia nutrea în taină gândul că vreun câine vagabond avea să-i vină de hac într-una din plimbările ei nocturne.

***

Afară, cerul îşi pierdea treptat nuanţa purpurie care însoţea întotdeauna răsăritul şi primele raze ale unui soare puternic se profilau deasupra pădurii care se întindea dincolo de grădina cu statui. Mai erau încă cel puţin două ore până când prietenul lui Max venea să-i ia. Se băgă din nou în aşternuturi şi, chiar dacă ştia că nu avea să adoarmă la loc, închise ochii şi ascultă sunetul îndepărtat al mării lovind ţărmul.

O oră mai târziu, Max ciocăni uşor la uşă.

Alicia coborî scările în vârful picioarelor. Max şi prietenul lui aşteptau afară, în galerie. Înainte să iasă, se opri o clipă în hol şi auzi vocile celor doi băieţi care stăteau de vorbă. Trase adânc aer în piept şi deschise uşa.

Sprijinindu-se de balustrada galeriei, Max se întoarse şi zâmbi. Lângă el stătea un băiat cu pielea feţei foarte bronzată şi părul blond pai, mai lung cu aproape o palmă decât al lui Max.

— El e Roland, zise Max. Roland, ea e sora mea Alicia.

Roland dădu zâmbind din cap şi se uită imediat spre biciclete, dar lui Max nu-i scăpă jocul de priviri care avu loc între Alicia şi prietenul lui în doar câteva zecimi de secundă. Zâmbi în sinea lui şi-şi zise că ieşirea aceea avea să fie mai amuzantă decât se aştepta.

— Cum facem? întrebă Alicia. N-avem decât două biciclete.

— Eu cred că Roland poate să te ia pe bicicleta lui, răspunse Max. Nu-i aşa, Roland?

Roland îşi pironi ochii în pământ.

— Da, bineînţeles. Dar iei tu echipamentul.

Cu ajutorul unui elastic, Max fixă pe portbagajul din spate al bicicletei echipamentul de scufundare pe care-l adusese Roland. Ştia că în magazia din garaj mai era o bicicletă, dar ideea ca Roland s-o ducă pe sora lui îl amuza. Alicia se aşeză pe bara de la bicicletă şi se prinse de gâtul lui Roland. Max băgă de seamă că, sub pielea bătută de soare, Roland se chinuia zadarnic să nu roşească.

— Gata, zise Alicia. Sper să nu fiu prea grea.

— Să mergem, zise Max şi începu să pedaleze pe drumul de pe plajă, urmat de Roland şi Alicia.

În scurt timp, Roland trecu în faţa lui şi, încă o dată, Max fu nevoit să accelereze ritmul ca să nu rămână în urmă.

— Stai bine? o întrebă Roland.

Alicia încuviinţă şi privi cum casa de pe plajă se pierdea treptat în depărtare.

***

Plaja din capătul sudic, în partea cealaltă a orăşelului, forma o semilună întinsă şi pustie. Nu era o plajă cu nisip, ci era acoperită cu pietricele mici, şlefuite de apa mării şi pline de scoici şi de resturi marine, pe care valurile şi mareea le lăsau să se usuce în soare. După porţiunea de plajă se înălţa, aproape pe verticală, un zid de ţărmuri

abrupte, în vârful căruia, întunecat şi solitar, se ridica turnul farului.

— Acela e farul bunicului meu, zise Roland, în timp ce-şi lăsau bicicletele lângă unul din drumurile ce coborau printre stânci până la plajă.

— Locuiţi amândoi acolo? întrebă Alicia.

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Roland. Mai demult am construit o cabană micuţă aici jos, pe plajă, şi se poate spune că e ca şi casa mea.

— Cabana ta? întrebă Alicia, încercând s-o zărească.

— De aici n-ai cum s-o vezi, o lămuri Roland. În realitate, era un vechi adăpost părăsit pentru pescari. Am aranjat-o şi acum n-arată rău deloc. O s-o vedeţi.

Roland îi conduse până la plajă şi, ajuns acolo, îşi scoase sandalele. Soarele se înălţa pe cer, iar marea strălucea ca argintul topit. Plaja era pustie şi o briză impregnată de salpetru bătea dinspre ocean.

— Aveţi grijă cu pietrele astea. Eu sunt obişnuit, dar e uşor să cazi dacă n-ai antrenament.

Alicia şi fratele ei îl urmară pe Roland pe plajă, până la cabană. Era vorba despre un şopron micuţ din lemn, vopsit în roşu şi albastru. Cabana avea o galerie mică, iar Max băgă de seamă un felinar ruginit care atârna de un lanţ.

— Ăla e de la vapor, explică Roland. Am scos o mulţime de lucruri de-acolo, de jos, şi le-am adus în cabană. Cum vi se pare?

— E fantastică, exclamă Alicia. Dormi aici?

— Uneori, mai ales vara. Iarna, în afară de faptul că e frig, nu-mi place să-l las pe bunicul singur, acolo sus.

Roland deschise uşa de la cabană şi îi invită înăuntru pe Alicia şi pe Max.

— Poftiţi! Bine aţi venit la palat!

În interior, cabana lui Roland semăna cu unul din acele târguri de antichităţi marinăreşti din vremurile trecute. Prada pe care băiatul reuşise s-o

smulgă mării de-a lungul anilor lucea în penumbră, ca un muzeu cu tainice comori de legendă.

— Nu sunt decât nişte fleacuri, zise Roland, dar le colecţionez. Poate azi scoatem ceva.

Restul cabanei era format dintr-un dulap vechi, o masă, câteva scaune şi un pat sărăcăcios deasupra căruia se aflau nişte rafturi cu cărţi şi o lampă cu ulei.

— Mi-ar plăcea să pot avea o casă ca asta, murmură Max.

Roland zâmbi, sceptic.

— Se primesc oferte, glumi Roland, vizibil mândru de impresia pe care le-o făcuse prietenilor lui. Bun, şi acum la apă.

Merseră pe plajă în urma lui şi odată ajunşi la ţărm, Roland începu să dezlege bocceaua în care se afla echipamentul pentru scufundări.

— Vasul se află la vreo douăzeci şi cinci sau treizeci de metri de mal. Plaja asta e mai adâncă decât pare. La trei metri, deja nu mai atingi fundul. Epava e la o adâncime de aproximativ zece metri, explică Roland.

Alicia şi Max schimbară o privire care grăia de la sine.

— Da, prima dată nu e recomandabil să încerci să ajungi jos. Uneori, când marea e agitată, se formează curenţi şi poate fi periculos. Odată am tras o spaimă de moarte.

Roland îi întinse lui Max nişte ochelari şi o pereche de labe.

— Ei bine, nu avem echipament decât pentru două persoane. Cine coboară primul?

Alicia făcu semn spre Max cu degetul arătător.

— Mulţumesc, şopti Max.

— Nu-ţi face griji, Max, îl linişti Roland. Totul e să începi. Prima dată când am coborât era cât pe ce să mă ia cu rău. Era o morenă imensă într-unul din coşuri.

— O ce? sări Max.

— Nimic, răspunse Roland. Era o glumă. Acolo jos nu sunt vietăţi. Îţi promit. Şi e ciudat, fiindcă în mod normal vasele scufundate sunt ca o grădină zoologică cu peşti. Dar ăsta nu. Nu le place, presupun. Auzi, doar nu te-o apuca acum frica, nu-i aşa?

— Frică? zise Max. Mie?

Deşi Max îşi punea labele, observă cum Roland îi făcea surorii lui o radiografie atentă, în timp ce ea îşi scotea rochia de bumbac şi rămânea într-un costum de baie alb, singurul pe care îl avea. Alicia intră în apă până la genunchi.

— Auzi, îi şopti el, e sora mea, nu o prăjitură. De acord?

Roland îi aruncă o privire complice.

— Tu ai adus-o, nu eu, răspunse el cu un zâmbet motănesc.

— În apă, i-o reteză Max. O să-ţi prindă bine.

Alicia se întoarse şi, cu o grimasă batjocoritoare, se uită la ei echipaţi în scafandri.

— Ce feţe! le zise ea, fără să-şi poată stăpâni râsul.

Max şi Roland se uitară unul la celălalt prin ochelarii de scafandru.

— Încă ceva, zise Max. Eu n-am mai făcut chestia asta până acum. Scufundări, adică. Am înotat în piscine, bineînţeles, dar nu sunt sigur că o să ştiu…

Roland dădu ochii peste cap.

— Ştii să respiri sub apă? îl întrebă el.

— Am zis că nu ştiu să fac scufundări, nu că sunt prost, răspunse Max.

— Dacă ştii să-ţi ţii respiraţia în apă, atunci ştii să faci scufundări, îl lămuri Roland.

— Aveţi grijă, preciză Alicia. Auzi, Max, eşti sigur că asta-i o idee bună?

— N-o să se întâmple nimic, o asigură Roland şi se întoarse spre Max, în timp ce-l bătea cu palma pe umăr. După dumneavoastră, căpitane Nemo.

***

Pentru prima dată în viaţă, Max se cufundă în mare şi descoperi cum dinaintea ochilor săi uimiţi se deschide un univers de lumini şi umbre care depăşea tot ceea ce el îşi imaginase vreodată. Razele soarelui se filtrau în perdele înceţoşate, care se unduiau încetişor, iar suprafaţa apei se transformase acum într-o oglindă opacă şi unduitoare. Îşi mai ţinu respiraţia câteva secunde şi se ridică din nou să ia aer. La câţiva metri de el, Roland îl supraveghea atent.

— Totul e în regulă? întrebă el.

Max încuviinţă entuziasmat.

— Vezi? E uşor. Înoată lângă mine, îi zise Roland înainte să se scufunde din nou.

Max aruncă o ultimă privire către ţărm şi văzu cum Alicia îl saluta zâmbitoare. Îi întoarse salutul şi se grăbi să înoate alături de prietenul lui, în largul mării. Roland îl ghidă până ce ajunseră la un punct de unde plaja părea că se află departe, deşi Max ştia că nu erau mai mult de treizeci de metri până la mal. În mare, distanţele creşteau. Roland îi atinse braţul şi arătă spre fundul apei. Max trase aer şi băgă capul în apă, potrivindu-şi elasticele de la ochelarii de scufundător. Îi luă câteva secunde să se obişnuiască cu slaba penumbră submarină. Apoi însă putu să admire spectacolul oferit de coca vasului naufragiat, răsturnat pe-o parte şi învăluit într-o lumină fermecată. Nava măsura probabil în jur de cincizeci de metri, poate mai mult, şi era crăpată de la proră până la santină. Deschizătura din cocă semăna cu o rană neagră şi nesfârşit de adâncă, pricinuită de nişte gheare ascuţite din piatră. Pe proră, sub un strat arămiu de rugină şi alge, se putea citi numele vasului: *Orpheus*.

Orpheus părea să fi fost în vremurile lui bune un vechi cargou, nu un vas de pasageri. Oţelul crăpat al navei era brăzdat de alge mici dar, aşa cum spusese Roland, nu se zărea niciun peşte înotând deasupra epavei. Cei doi prieteni o străbătură de la suprafaţă, oprindu-se la fiecare şase sau şapte

metri ca să se uite mai atent la rămăşiţele naufragiului. Roland zisese că vasul se afla la aproximativ zece metri adâncime dar, din locul acela, distanţa i se părea lui Max infinită. Se întrebă cum o fi reuşit Roland să recupereze toate obiectele acelea pe care le văzuse în cabana lui de pe plajă. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, prietenul lui îi făcu semn să aştepte la suprafaţă şi se îndepărtă, bătând energic din labele de cauciuc.

Max se uită cum Roland coboară până ce atinge cu vârful degetelor coca lui *Orpheus*. Ajuns acolo, se ţinu cu grijă de părţile ieşite în afară ale navei şi se căţără încet-încet până la platforma care fusese, la vremea ei, puntea de comandă. Din poziţia în care se afla, Max putea desluşi încă roata timonei şi alte instrumente din interior. Roland înotă până la uşa punţii, care zăcea răsturnată, şi intră în navă. Văzându-şi prietenul cum se face nevăzut în interiorul vasului scufundat, Max simţi o nelinişte, ca o împunsătură, îşi ţinea ochii pironiţi asupra oblonului aceluia, în vreme ce Roland înota prin interiorul punţii, întrebându-se ce putea să facă dacă se întâmpla ceva. După câteva secunde, Roland ieşi iar de pe punte şi urcă rapid spre el, lăsând în urmă o ghirlandă de bulbuci. Max scoase capul la suprafaţă şi respiră adânc. Chipul lui Roland apăru la un metru de al lui, zâmbind cu gura până la urechi.

— Surpriză! exclamă el.

Max băgă de seamă că ţinea ceva în mână.

— Ce-i aia? întrebă Max arătând spre ciudatul obiect metalic pe care Roland îl recuperase de pe punte.

— Un sextant.

Max ridică din sprâncene. N-avea nici cea mai vagă idee despre ce-i spunea prietenul lui.

— Sextantul e un instrument care se întrebuinţează la calcularea poziţiei pe mare, explică Roland, cu glasul întretăiat după efortul de

a-şi ţine respiraţia timp de aproape un minut. O să cobor din nou. Ţine-mi-l un pic!

Max era cât pe ce să protesteze, dar Roland se cufundă din nou şi abia dacă-i dădu timp să deschidă gura. Trase adânc aer în piept şi-şi băgă iarăşi capul în apă pentru a vedea cum se scufundă Roland. De data aceasta, prietenul lui înotă pe lângă scheletul navei până la pupă. Max bătu din picioare şi urmă traiectoria lui Roland. Îşi văzu prietenul apropiindu-se de un oberliht şi încercând să se uite în interiorul vasului. Max îşi ţinu respiraţia până ce simţi că plămânii îi ard şi atunci dădu drumul la aer, gata să iasă din nou la suprafaţă şi să respire.

Însă, în ultima clipă, descoperi o privelişte care-l lăsă încremenit. Prin întunecimea submarină flutura un vechi steag putrezit şi destrămat, prins de un catarg la pupa lui *Orpheus*. Max îl cercetă cu atenţie şi recunoscu simbolul aproape şters dar care se putea distinge încă: o stea cu şase vârfuri, înscrisă într-un cerc. Simţi cum un fior îi străbate trupul de sus până jos. Văzuse steaua aceea mai înainte, pe grilajul cu suliţe de la grădina cu statui.

Sextantul lui Roland îi scăpă din mână şi se pierdu în întuneric. Pradă unei frici indescriptibile, Max înotă cât putu spre ţărm.

***

O jumătate de oră mai târziu, aşezaţi la umbra galeriei din cabană, Roland şi Max se uitau la Alicia cum adună scoici vechi printre pietrele de pe mal.

— Max, eşti sigur că ai mai văzut simbolul acela?

Max încuviinţă.

— Uneori, sub apă, lucrurile par ceea ce nu sunt, începu Roland.

— Ştiu ce-am văzut, i-o reteză Max. De acord?

— De acord, consimţi Roland. Ai văzut un simbol care, zici tu, se află şi în acel cimitir sau ce-

o fi el din spatele casei voastre. Şi ce-i cu asta?

Max se ridică şi se aşeză în faţa prietenului lui.

— Cum adică şi ce-i cu asta? Îţi mai spun încă o dată toată povestea?

Max îşi petrecuse ultimele douăzeci şi cinci de minute explicându-i lui Roland tot ceea ce văzuse în grădina cu statui, inclusiv filmul lui Jacob Fleischmann.

— Nu-i nevoie, răspunse sec Roland.

— Atunci, cum e posibil să nu mă crezi? izbucni Max. Crezi c-am inventat toate astea?

— N-am spus că nu te cred, Max, zise Roland schiţând un zâmbet vag spre Alicia, care se întorsese din plimbarea de pe mal cu o punguţă plină cu scoici. Ai avut ceva noroc?

— Plaja asta e un muzeu, răspunse Alicia făcând să zornăie punguţa cu trofee.

Nerăbdător, Max dădu ochii peste cap.

— Atunci, mă crezi? interveni el uitându-se ţintă la Roland.

Prietenul lui îi întoarse privirea şi rămase tăcut preţ de câteva secunde.

— Te cred, Max, şopti el mutându-şi privirea spre orizont, fără să-şi poată ascunde o umbră de tristeţe pe chip.

Alicia băgă de seamă schimbarea de pe faţa lui Roland.

— Max spune că bunicul tău călătorea pe vasul acela în noaptea când s-a scufundat, zise ea punându-şi mâna pe umărul băiatului. E adevărat?

Roland dădu din cap.

— A fost singurul supravieţuitor, răspunse el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alicia. Scuză-mă. Poate nu vrei să vorbeşti despre asta.

Roland le zâmbi celor doi fraţi.

— Nu, nu mă deranjează.

Max se uita la el aşteptând.

— Şi nu e vorba că nu cred în povestea ta, Max. Chestia e că nu e prima oară când cineva îmi vorbeşte despre simbolul acela.

— Cine altcineva l-a mai văzut? întrebă Max uimit. Cine ţi-a mai vorbit despre el?

Roland zâmbi.

— Bunicul meu. De când eram copil.

Roland făcu un semn spre interiorul cabanei.

— Începe să se facă frig. Să intrăm. O să vă spun povestea acestui vas.

***

La început, Irina crezu că aude glasul mamei la etajul de jos. Andrea Carver vorbea adesea singură în timp ce umbla prin casă şi niciun membru al familiei nu era surprins de obiceiul mamei de a da glas propriilor gânduri. După o secundă, însă, Irina văzu prin fereastră cum mama îl conduce pe Maximilian Carver, fiindcă ceasornicarul se pregătea să plece în oraş, însoţit de unul din hamalii care îi ajutaseră cu câteva zile în urmă să aducă bagajele de la gară. În clipa aceea, Irina îşi dădu seama că era singură în casă şi că, prin urmare, vocea aceea pe care crezuse c-o aude trebuie să fi fost o închipuire. Până ce o auzi din nou, de data aceasta chiar în camera ei, aidoma unui susur care străbătea pereţii.

Vocea părea să provină din dulap şi suna ca un murmur îndepărtat, ale cărui cuvinte erau imposibil de desluşit. Pentru prima oară de când sosiseră în casa de pe plajă, Irina simţi că-i este frică. Se uită fix la uşa închisă a dulapului, întunecată la culoare, şi observă că are o cheie în broască. Fără să mai stea pe gânduri, alergă la dulap şi învârti repede cheia până ce uşa se închise bine. Se dădu înapoi doi metri şi trase adânc aer în piept. Atunci auzi din nou sunetul acela şi înţelese că nu e o voce, ci mai multe voci şoptind în acelaşi timp.

— Irina? strigă mama ei de la etajul de jos.

Glasul cald al Andreei Carver o scoase din starea în care era cufundată. O senzaţie de linişte puse stăpânire pe ea.

— Irina, dacă eşti sus, coboară un moment să mă ajuţi.

Niciodată, în luni de zile, Irina nu avusese atâta chef să-şi ajute mama, oricare ar fi fost sarcina pe care o avea de făcut. Se pregătea să coboare în grabă scările când, după ce simţi o adiere îngheţată care îi mângâie chipul şi traversă brusc încăperea, uşa de la cameră se închise pe neaşteptate. Irina se duse repede la uşă şi forţă clanţa care părea înţepenită. În vreme ce se lupta zadarnic s-o deschidă, auzi în spatele ei cum încuietoarea de la dulap se roteşte uşor şi cum acele voci, care păreau să descindă din străfundurile casei, izbucnesc în râs.

***

— Când eram copil, explică Roland, bunicul mi-a istorisit de atâtea ori povestea asta încât ani de zile am visat-o. Totul a început când am venit să locuiesc aici, în orăşelul ăsta, acum mulţi ani, după ce mi-am pierdut părinţii într-un accident de maşină.

— Îmi pare rău, Roland, îl întrerupse Alicia.

Simţea că răscolirea acelor amintiri era pentru prietenul lor mai grea decât dorea el să arate, în pofida zâmbetului amabil şi a faptului că părea dispus să le spună povestea bunicului său şi a vasului.

— Eram foarte mic. Abia mi-i amintesc, zise Roland evitând privirea Aliciei, pe care minciuna aceea mică n-o putea păcăli.

— Şi apoi, ce s-a întâmplat? insistă Max.

Alicia îl fulgeră cu privirea.

— Bunicul m-a luat în grija lui şi m-a dus să locuiesc cu el în casa de la far. El era inginer şi de mulţi ani era paznicul farului de pe porţiunea aceasta de coastă. Primăria îi acordase postul pe viaţă după ce, în 1919, construise practic farul cu mâinile lui. E o poveste curioasă, o să vedeţi: pe 23 iunie 1918, bunicul meu s-a îmbarcat pe *Orpheus* din portul Southampton, dar cu un nume

fals. *Orpheus* nu era un vas de pasageri, ci un cargou cu o reputaţie proastă. Căpitanul era un olandez beţiv şi corupt până în măduva oaselor, care închiria vasul celui care oferea preţul mai mare. Clienţii lui preferaţi erau de obicei contrabandiştii care voiau să traverseze Canalul Mânecii. *Orpheus* avea o asemenea faimă încât îl recunoşteau chiar şi distrugătoarele germane, care, din milă, nu îl scufundau când dădeau peste el. Oricum, spre sfârşitul războiului, afacerea a început să meargă prost, iar olandezul rătăcitor, cum îl poreclea bunicul meu, a trebuit să-şi caute alte afaceri mai tulburi pentru a-şi plăti datoriile acumulate în ultimele luni la jocurile de noroc. Se pare că, într-una din serile lui ghinioniste, cum erau de altfel majoritatea, căpitanul şi-a pierdut şi cămaşa la o partidă cu un anume Mister Cain. Acest Mister Cai8n era proprietarul unui circ ambulant. Drept plată, Mister Cain i-a cerut olandezului să ia la bord întreaga trupă de circ şi s-o transporte *incognito* de partea cealaltă a Canalului. Dar aşa-zisul circ al lui Mister Cain ascundea ceva mai mult decât nişte simple scene demontabile: îi interesa să dispară cât mai grabnic şi, bineînţeles, ilegal. Olandezul a fost de acord. Ce altceva îi mai rămânea de făcut? Ori o făcea, ori pierdea din start vasul.

— O clipă, îl întrerupse Max. Ce legătură avea bunicul tău cu toate astea?

— Acuşi vine şi partea asta, continuă Roland. Aşa cum am spus, acest Mister Cain, deşi nu ăsta era numele lui adevărat, ascundea multe lucruri. Bunicul meu era pe urmele lui de multă vreme. Aveau nişte socoteli neîncheiate, iar bunicul credea că şansele să pună mâna pe ei, dacă Mister Cain şi acoliţii lui treceau Canalul, dispăreau pentru totdeauna.

— De-aia s-a îmbarcat pe *Orpheus*? întrebă Max. Ca pasager clandestin?

Roland încuviinţă.

— E ceva ce nu înţeleg, zise Alicia. De ce nu a anunţat poliţia? El era inginer, nu jandarm. Ce fel de socoteli avea de încheiat cu acest Mister Cain?

— Pot să termin de povestit? întrebă Roland.

Max şi sora lui aprobară într-un glas.

— Bine. Faptul e că s-a îmbarcat, continuă Roland. *Orpheus* a ridicat ancora la prânz şi se aştepta că va ajunge la destinaţie noaptea târziu, însă lucrurile s-au complicat. După miezul nopţii s-a dezlănţuit o furtună, iar vasul a fost deviat spre coastă. *Orpheus* s-a izbit de stâncile de pe ţărm şi s-a scufundat în numai câteva minute. Bunicul meu a scăpat cu viaţă fiindcă stătea ascuns într-o barcă de salvare. Ceilalţi s-au înecat.

Max înghiţi în sec.

— Vrei să spui că trupurile se mai află încă acolo jos?

— Nu, răspunse Roland. În zorii zilei următoare, ceaţa a pus stăpânire pe coastă timp de câteva ore. Pescarii din partea locului l-au găsit pe bunicul meu zăcând inconştient chiar pe plaja asta. Când ceaţa s-a risipit, mai multe bărci cu pescari au cercetat zona naufragiului. N-au găsit niciun trup.

— Dar atunci… întrerupse Max cu glas scăzut.

Cu un gest, Roland îi făcu semn să-l lase să continue.

— Pe bunicul meu l-au dus la spitalul din oraş şi acolo a delirat mai multe zile. După ce şi-a revenit, a hotărât ca, în semn de recunoştinţă, să construiască un far în înaltul ţărmului, pentru ca o tragedie asemănătoare să nu se repete. Cu timpul, a devenit el însuşi paznicul farului.

Cei trei prieteni rămaseră tăcuţi preţ de aproape un minut după ce ascultaseră povestea lui Roland. În sfârşit, acesta schimbă o privire cu Alicia şi apoi cu Max.

— Roland, zise Max făcând un efort pentru a găsi cuvintele care să nu-l rănească pe prietenul

lui, e ceva în povestea asta care nu se potriveşte. Cred că bunicul tău nu ţi-a povestit tot.

Roland tăcu câteva secunde. Apoi, schiţând un zâmbet vag, se uită la cei doi fraţi şi încuviinţă de mai multe ori, încetişor.

— Știu, murmură el. Știu.

***

Irina simţi că îi amorţesc mâinile încercând să forţeze clanţa, dar fără niciun rezultat. Abia respirând, se întoarse şi se lipi cu toată puterea de uşa camerei. Nu se putu abţine să-şi pironească privirea asupra cheii care se învârtea în broasca dulapului.

În cele din urmă, cheia se opri din învârtit şi, împinsă de nişte degete nevăzute, căzu pe covor. Uşa dulapului începu să se deschidă încetişor. Încercă să ţipe, dar simţi că nu are aer să scoată nici măcar un murmur.

Din penumbra dulapului se iviră doi ochi scânteietori şi familiari. Irina răsuflă uşurată. Era pisica ei. Nu era altcineva decât pisica ei. Pentru o secundă, crezuse că inima o să-i stea în loc de spaimă. Îngenunche ca să ridice felina şi atunci băgă de seamă că, în spatele pisicii, în fundul dulapului, mai era cineva. Felina deschise gura şi scoase un şuierat grav şi înfiorător, ca cel al unui şarpe, pentru ca mai apoi să se adâncească din nou în beznă, cu stăpânul ei. Un zâmbet de lumină se aprinse în întuneric şi doi ochi strălucitori ca aurul încins o pironiră cu privirea, în timp ce glasurile acelea îi pronunţau numele la unison. Irina strigă din răsputeri şi se repezi spre uşă, care cedă la prima împingere căzând jos, în hol. Fără să mai stea pe gânduri, se năpusti pe scări, simţind în ceafă răsuflarea rece a acelor voci.

Într-o fracţiune de secundă, Andrea Carver se uită încremenită cum fiica ei Irina sare din capul scărilor, cu faţa încinsă de spaimă. O strigă pe nume, dar era prea târziu. Micuţa căzu, rostogolindu-se ca un sac de cartofi, până la ultima

treaptă. Andrea Carver se repezi spre fetiţă şi-i luă capul în braţe. O lacrimă de sânge îi străbătea fruntea. Îi atinse gâtul şi simţi un puls slab. Luptându-se cu starea de agitaţie în care se afla, Andrea Carver ridică trupul Irinei şi încercă să se gândească la ce trebuia să facă în clipa aceea.

În timp ce prin faţa ochilor i se derulau, cu infinită lentoare, cele mai grele cinci secunde din viaţă, mama îşi îndreptă privirea spre capul scărilor. De pe ultima treaptă, pisica Irinei o scruta fix. Susţinu căutătura batjocoritoare şi crudă a animalului preţ de o fracţiune de secundă şi apoi, simţind cum trupul fetei îi zvâcneşte în braţe, reacţionă şi fugi la telefon.

CAPITOLUL ŞAPTE

Când Max, Alicia şi Roland ajunseră la casa de pe plajă, maşina doctorului se afla încă acolo. Roland se uită întrebător la Max. Alicia sări de pe bicicletă şi alergă spre galerie, simţind că se întâmplase ceva rău. Maximilian Carver, cu ochii sticloşi şi faţa palidă, îi întâmpină la uşă.

— Ce s-a întâmplat? murmură Alicia.

Tatăl o îmbrăţişă. Alicia se lăsă cuprinsă de braţele tatălui şi-i simţi tremurul mâinilor.

— Irina a suferit un accident. E în comă. Aşteptăm ambulanţa ca s-o ducem la spital.

— Mama e bine? întrebă Alicia în şoaptă.

— E înăuntru. Cu Irina si cu doctorul. Aici nu se mai poate face nimic, răspunse ceasornicarul cu glas înfundat, obosit.

Tăcut, stând neclintit în dreptul galeriei, Roland înghiţi în sec.

— O să se facă bine? vru Max să ştie, gândindu-se totuşi că întrebarea era prostească, date fiind circumstanţele.

— Nu ştim, îngăimă Maximilian Carver care, încercând zadarnic să le zâmbească, intră din nou în casă. Mă duc să văd dacă mama ta are nevoie de ceva.

Cei trei prieteni rămaseră neclintiţi în galerie, tăcuţi ca nişte morminte. După câteva secunde, Roland rupse tăcerea.

— Îmi pare rău…

Alicia dădu din cap. Imediat, ambulanţa intră pe stradă şi se apropie de casă. Medicul îi ieşi în întâmpinare. În doar câteva minute, cei doi infirmieri intrară în casă şi o scoaseră pe Irina pe targă, învelită cu o pătură. Max prinse din zbor imaginea chipului alb ca varul al surorii lui mai mici şi simţi un ghem în stomac. Cu faţa crispată şi ochii umflaţi şi înroşiţi, Andrea Carver urcă în ambulanţă şi le aruncă Aliciei şi lui Max o ultimă privire disperată. Infirmierii se grăbiră să-şi ocupe

locurile. Maximilian Carver se apropie de cei doi fraţi.

— Nu-mi place că trebuie să rămâneţi singuri. În oraş e un mic hotel; poate…

— N-o să ni se întâmple nimic, tată. Nu-ţi face griji acum din pricina asta, răspunse Alicia.

— O să sun de la spital şi o să vă las numărul. Nu ştiu cât timp o să lipsim. Nu ştiu dacă e ceva care…

— Du-te, tată, îl întrerupse Alicia îmbrăţişându-l. Totul o să fie bine.

Maximilian Carver schiţă printre lacrimi un zâmbet de rămas-bun şi urcă în ambulanţă. Luminile vehiculului se pierdeau în zare sub privirile celor trei prieteni, în vreme ce ultimele raze ale soarelui lâncezeau peste mantia purpurie a crepusculului.

— Totul o să fie bine, repetă Alicia în sinea ei.

***

După ce făcură rost de haine uscate (Alicia îi împrumută lui Roland o cămaşă şi nişte pantaloni vechi de-ai tatălui ei), aşteptarea primelor veşti deveni interminabilă. Când lunile zâmbitoare de pe cercul ceasului lui Max indicau că mai erau doar câteva minute până la ora unsprezece, sună telefonul. Alicia, care stătea pe treptele galeriei între Roland şi Max, se ridică dintr-un salt şi alergă în casă. Mai înainte ca telefonul să sune a treia oară, ridică receptorul şi se uită la Max şi la Roland.

— În regulă, zise după câteva secunde. Mama cum se simte?

Max putea auzi prin telefon murmurul vocii tatălui său.

— Nu-ţi face griji, zise Alicia. Nu. Nu-i nevoie. Da, o să fim bine. Sună mâine.

Alicia făcu o pauză şi dădu din cap.

— Aşa o să fac, spuse ea. Noapte bună, tată.

Alicia închise telefonul si se uită la fratele ei.

— Irina e ţinută sub observaţie, explică ea. Medicii au spus că a suferit o comoţie cerebrală, dar se află în continuare în comă. Spun că o să se facă bine.

— Sigur au spus asta? replică Max. Şi mama?

— Imaginează-ţi. Deocamdată o să-şi petreacă noaptea acolo. Mama nu vrea să meargă la hotel. O să sune iar mâine la zece.

— Şi acum ce urmează? întrebă timid Roland.

Alicia ridică din umeri şi încercă să schiţeze un zâmbet liniştitor.

— Îi este cuiva foame? îi întrebă pe cei doi băieţi.

Max fu uimit să descopere că era înfometat. Alicia oftă şi schiţă un zâmbet care trăda oboseala.

— Cred că ne-ar prinde bine la toţi trei să mâncăm ceva, conchise ea. Voturi împotrivă?

În câteva minute, Max pregăti nişte sandvişuri, în timp ce Alicia storcea nişte lămâi ca să facă limonadă.

Cei trei prieteni luară cina pe canapeaua din galerie, la lumina slabă a felinarului gălbui care se legăna în bătaia brizei de seară, învăluit într-un nor unduitor de mici fluturi de noapte. Dinaintea ochilor lor, luna plină se înălţa deasupra mării şi prefăcea apa într-un lac nesfârşit de metal incandescent.

Mâncară în tăcere, contemplând marea şi ascultând şuieratul valurilor. După ce sandvişurile şi limonada se făcură nevăzute, cei trei prieteni schimbară o privire complice.

— Nu cred c-o să închid ochii în noaptea asta, zise Alicia ridicându-se şi scrutând zarea de lumină din mare.

— Nu cred că vreunul din noi o s-o facă, adăugă Max.

— Am o idee, zise Roland cu un zâmbet șmecheresc pe buze. Aţi făcut vreodată baie în mare noaptea?

— Glumeşti? izbucni Max.

Fără să rostească vreun cuvânt, Alicia se uită cu ochi strălucitori şi enigmatici la cei doi băieţi, apoi se îndreptă liniştită, spre plajă. Max privi năucit cum sora lui se afundă în nisip şi îşi desprinde rochia albă de bumbac fără să se uite înapoi.

Alicia se opri pentru câteva secunde la marginea ţărmului, cu pielea ei albă şi strălucitoare sub lumina evanescentă şi albăstruie a lunii, şi apoi, încetişor, trupul ei se cufundă în acel imens lac de lumină.

— Max, nu vii? zise Roland, luându-se după urmele Aliciei prin nisip.

Max refuză în tăcere, uitându-se la prietenul lui cum se scufundă în mare şi auzind râsetele fetei ce acopereau susurul apei.

Rămase acolo, tăcut, neştiind dacă curentul acela electric atât de real ce părea că vibrează între Roland şi sora lui, o legătură pe care nu era în stare s-o definească şi faţă de care se simţea străin, îl întristează sau nu. Privindu-i cum se joacă în apă, Max înţelese, probabil mai înainte ca ei înşişi să-şi dea seama, că între cei doi se năştea o relaţie strânsă, care avea să-i unească în vara aceea ca un destin fără împotrivire.

Gândindu-se la asta, îi veniră în minte umbrele războiului care se purta atât de aproape şi totodată atât de departe de plaja aceea, un război fără chip care, foarte curând, avea să-l ceară pe Roland şi, poate, chiar pe el. Se gândi şi la toate cele întâmplate în ziua aceea lungă: apariţia fantasmagorică a lui *Orpheus* în adâncul mării, povestirea lui Roland din cabana de pe plajă şi accidentul Irinei. Departe de râsetele Aliciei şi ale lui Roland, o neliniște profundă puse stăpânire pe sufletul lui. Simţea că, pentru întâia oară în viaţă, timpul se scurge mai repede decât şi-ar fi dorit şi că nu mai poate să se refugieze în visul anilor trecuţi. Roata norocului începuse să se învârtă dar, de data aceasta, nu el aruncase zarurile.

***

Mai târziu, la lumina unui foc de tabără improvizat pe nisip, Alicia, Roland şi Max discutară pentru prima dată despre lucrurile la care se tot gândeau de ore bune. Lumina aurie a focului se reflecta pe chipurile umede si strălucitoare ale Aliciei si al lui Roland. Max îi cercetă pe îndelete şi hotărî să vorbească.

— Nu ştiu cum să explic, dar cred că se petrece ceva, începu el. Nu ştiu ce e, dar sunt prea multe coincidenţe. Statuile, simbolul ăla, vasul…

Max aştepta ca cei doi să-l contrazică sau, cu vorbe înţelepte pe care el nu reuşea să le găsească, să-l liniştească, făcându-l să vadă că frământările lui nu erau altceva decât rodul unei zile istovitoare, în care se petrecuseră prea multe lucruri cărora el nu le dăduse atenţie. Alicia şi Roland consimţiră în tăcere, fără să-şi ia ochii de la foc.

— Tu ai visat clovnul ăla, nu-i aşa? întrebă Max.

Alicia încuviinţă.

— E ceva ce nu v-am spus mai devreme, continuă Max. Azi-noapte, după ce v-aţi dus toţi la culcare, m-am uitat din nou la pelicula filmată de Jacob Fleischmann în grădina cu statui. Eu am fost în grădina aia acum două zile. Statuile erau în altă poziţie, nu ştiu… ca şi cum s-ar fi mişcat. Ce am văzut eu nu seamănă cu ce apare în film.

Alicia se uită la Roland, care contempla vrăjit dansul limbilor de foc.

— Roland, bunicul tău nu ţi-a vorbit niciodată despre toate astea?

Băiatul părea că nu auzise întrebarea. Alicia îşi puse mâna peste cea a lui Roland, iar acesta ridică privirea.

— Visez clovnul ăla în fiecare vară de când aveam cinci ani, zise el cu un firicel de glas.

Max citi pe chipul prietenului său frica.

— Cred c-ar trebui să vorbim cu bunicul tău, Roland, zise Max.

Roland aprobă încetişor.

— Mâine, promise el cu o voce aproape imperceptibilă. Mâine.

CAPITOLUL OPT

Cu puţin înainte de răsărit, Roland se urcă din nou pe bicicletă şi se întoarse la casa de la far. În timp ce parcurgea drumul de pe plajă, o licărire palidă, chihlimbarie începea să coloreze cerul acoperit de nori joşi. Mintea îi ardea de nelinişte şi de agitaţie. Iuţi ritmul până la capătul puterilor, cu speranţa deşartă că strădania fizică avea să-i domolească miile de întrebări şi de temeri care se luptau înăuntrul lui.

După ce traversă golful din port şi o luă pe drumul care urca spre far, opri bicicleta şi-şi trase răsuflarea, în înaltul ţărmului, fasciculul de lumină al farului reteza cele din urmă umbre ale nopţii aidoma unei lame de foc prin negură. Ştia că bunicul lui se află încă acolo, aşteptând în tăcere, şi că nu avea să-şi părăsească postul de veghe până ce întunericul nu se va fi risipit de tot, făcând loc zorilor. Ani la rând, Roland trăise cu acea obsesie bolnăvicioasă a bătrânului, fără să pună sub semnul întrebării nici motivul, nici logica acelui comportament. Era un lucru pe care-l acceptase pur şi simplu de mic copil, încă o faţetă a vieţii lui de zi cu zi căreia învăţase să nu-i dea importanţă.

Cu timpul, începuse totuşi să-şi dea seama că povestea bătrânului nu stă în picioare. Dar niciodată ca până în ziua aceea nu înţelesese atât de limpede că bunicul îl minţise sau că, cel puţin, nu-i spusese tot adevărul. Nu se îndoia nicio clipă de onestitatea bătrânului. De fapt, cu trecerea anilor, bunicul îi dezvăluise bucată cu bucată piesele acelui straniu puzzle al cărui centru părea acum atât de clar: grădina cu statui. Uneori, prin cuvinte pronunţate în vis; alte ori, cele mai multe, prin răspunsuri incomplete la întrebările pe care i le punea Roland. Într-un fel, intuia că bunicul, ţinându-l departe de secretul lui, încerca să-l apere. Şi totuşi, starea aceea de graţie părea că se apropie

de sfârşit, iar momentul când urma să înfrunte adevărul se întrezărea din ce în ce mai aproape.

Porni iarăşi la drum, încercând să-şi alunge din minte, pentru moment, gândul acela. Era treaz de prea multe ore şi corpul începea să simtă oboseala. După ce ajunse la casa de la far, lăsă bicicleta sprijinită de gard şi intră în casă fără să se mai ostenească să aprindă lumina. Urcă scările până în camera lui şi se prăbuşi pe pat cu toată greutatea.

De la fereastra camerei putea zări farul, care se înălţa la vreo treizeci de metri de casă, si silueta nemişcată a bătrânului, profilându-se îndărătul geamurilor din turn. Închise ochii şi se strădui să adoarmă.

Prin minte i se perindară întâmplările din ziua aceea, de la incursiunea submarină la *Orpheus* până la accidentul surorii mai mici a Aliciei şi a lui Max. Roland se gândi că era ciudat şi în acelaşi timp liniştitor să constate cum îi uniseră atât de mult cele câteva ore petrecute împreună. Ducându-se acum cu gândul la cei doi fraţi, în singurătatea camerei sale, simţea că începând din acea zi ei erau prietenii lui cei mai apropiaţi, cei doi tovarăşi cu care avea să împărtăşească toate secretele şi frământările.

Îşi dădu seama că numai simplul fapt de a se gândi la ei îi transmitea o senzaţie de siguranţă şi de tovărăşie şi că el simţea, în schimb, o profundă loialitate şi gratitudine faţă de acel pact nevăzut care părea să-i fi unit în noaptea aceea, pe plajă.

Când, în cele din urmă, oboseala învinse agitaţia din cursul zilei, ultimele gânduri ale lui Roland, în timp ce se cufunda într-un somn adânc, nu se îndreptară nici către misterioasa incertitudine care se revărsa asupra lor, nici către sumbra posibilitate de a fi chemat în armată în toamnă. În noaptea aceea, Roland dormi liniştit, în braţele unei imagini care avea să-l însoţească pentru tot restul vieţii: Alicia, abia învăluită în razele lunii, îşi

scufunda pielea albă într-o mare de lumină argintie.

***

Când se crăpă de ziuă, o pătură de nori negri şi ameninţători acoperea cerul până dincolo de orizont şi lăsa să pătrundă o lumină slabă şi ceţoasă, care te ducea cu gândul la o zi friguroasă de iarnă. Rezemat de balustrada metalică, Victor Kray contemplă golful de la picioarele farului şi se gândi că anii petrecuţi acolo îl învăţaseră să recunoască ciudata şi tainica frumuseţe ofilită a acelor zile plumburii, cu aer de furtună, care anunţau plecarea verii de pe coastă.

Din turnul farului, orăşelul căpăta straniul aspect al unei machete construite cu grijă de un colecţionar.

În depărtare, înspre miazănoapte, plaja se întindea ca o linie albă, nesfârşită. În zilele cu soare intens, din acelaşi loc de unde acum scruta zarea Victor Kray, se putea distinge cu claritate în adâncul mării epava lui *Orpheus,* ca şi cum ar fi fost vorba de o uriaşă fosilă mecanică împotmolită în nisip.

Totuşi, în dimineaţa aceea, marea se legăna ca un lac întunecat şi fără fund. În timp ce privea cu atenţie suprafaţa de nepătruns a oceanului, Victor Kray se gândi la ultimii douăzeci şi cinci de ani petrecuţi în acel far, construit chiar de el însuşi. Uitându-se în urmă, simţea cum fiecare an îl împovărează ca o lespede grea pe umeri.

Cu timpul, neliniştea ascunsă a acelei aşteptări interminabile îl făcuse să creadă că poate totul fusese o iluzie şi că obsesia lui încăpăţânată îl transformase în santinela unei ameninţări ce nu existase decât în imaginaţia lui. Dar, încă o dată, visele reveniseră. În sfârşit, fantasmele trecutului se treziseră dintr-o letargie de ani buni şi îi străbăteau din nou culoarele minţii. Şi odată cu ele revenise şi teama de a fi deja prea bătrân şi prea slăbit pentru a-şi înfrunta vechiul duşman.

De ani de zile, abia dacă dormea mai mult de două sau trei ore pe zi; restul timpului şi-l petrecea, complet singur, în far. Nepotul lui, Roland, avea obiceiul să doarmă câteva nopţi pe săptămână în cabana de pe plajă şi nu era ciudat ca, uneori, multe zile la rând, să nu petreacă împreună decât vreo două minute, îndepărtarea de propriul nepot, la care Victor Kray se condamnase din proprie iniţiativă, îi oferea măcar o anumită pace spirituală, fiindcă avea certitudinea că durerea pe care o simte pentru că nu poate să-i fie băiatului alături, în acei ani din viaţă, era preţul pe care trebuie să-l plătească pentru siguranţa şi fericirea viitoare a lui Roland.

Chiar şi aşa, de fiecare dată când vedea din turnul farului cum băiatul se scufundă în apele golfului până la epava lui *Orpheus,* simţea că-i îngheaţă sângele în vine. Niciodată nu dorise ca Roland să afle povestea şi din copilărie îi răspunsese la toate întrebările despre vas şi despre trecut încercând să nu mintă şi, în acelaşi timp, să nu-i dezvăluie adevărata natură a lucrurilor. Cu o zi în urmă, în timp ce privea spre plajă, la Roland şi la cei doi noi prieteni ai săi, se întrebase dacă aceea nu fusese cumva o mare greşeală.

Gândurile acestea îl ţinură în far mai mult timp decât obişnuia să stea acolo în fiecare dimineaţă. De obicei se întorcea acasă înainte de ora opt. Victor Kray se uită la ceas şi văzu că era deja trecut de zece şi jumătate. Coborî spirala mecanică a turnului cu intenţia de a se îndrepta spre casă şi de a profita de puţinele ore de somn pe care trupul i le îngăduia. Pe drum, văzu bicicleta lui Roland şi îşi închipui că băiatul se dusese să doarmă acolo.

Când intră în casă, încercând să nu facă zgomot ca să nu îl trezească pe băiat, descoperi că Roland îl aşteaptă aşezat într-unul din fotoliile vechi din sufragerie.

— Nu puteam să dorm, bunicule, îi zise Roland bătrânului, zâmbind. Am dormit buştean vreo două

ore şi apoi m-am trezit brusc, fără să mai pot adormi la loc.

— Ştiu ce înseamnă asta, răspunse Victor Kray, dar cunosc un truc infailibil.

— Ce anume? întrebă Roland.

Bătrânul arboră zâmbetul lui şmecheresc, în stare să-l întinerească cu şaizeci de ani.

— Să te-apuci de gătit. Ţi-e foame?

Roland se gândi la întrebare. Adevărul e că imaginea unor felii de pâine prăjită cu unt şi dulceaţă, alături de nişte ochiuri îi producea o gâdilătură în stomac. Fără să mai stea pe gânduri, încuviinţă.

— Bine, zise Victor Kray. Tu o să fii ajutorul de bucătar. Să mergem.

Roland îl urmă pe bunicul lui până la bucătărie şi se pregăti să urmeze instrucţiunile bătrânului.

— Dat fiind că eu sunt inginerul, explică Victor Kray, am să prăjesc ouăle. Iar tu ai să pregăteşti pâinea prăjită.

În doar câteva minute, bunicul şi nepotul reuşiră să umple bucătăria de fum şi să scufunde casa în aroma aceea irezistibilă a micului dejun pregătit de curând. Apoi, se aşezară amândoi la masa din bucătărie, unul în faţa celuilalt, şi ciocniră paharele pline ochi cu lapte proaspăt.

— Micul dejun al oamenilor care trebuie să crească, glumi Victor Kray, atacând cu voracitate prefăcută prima felie de pâine prăjită.

— Ieri am fost pe vas, zise Roland aproape în şoaptă, coborând privirea.

— Ştiu, zise el continuând să zâmbească şi să mestece. Vreo noutate?

Roland ezită o secundă, lăsă din mână paharul cu lapte şi-l privi pe bătrân, care încerca să-şi păstreze expresia feţei surâzătoare şi lipsită de griji.

— Cred că ceva rău se petrece, bunicule, zise el în cele din urmă, ceva care are de-a face cu nişte statui.

Victor Kray simţi cum i se pune un nod în stomac. Se opri din mestecat şi lăsă felia de pâine prăjită mâncată pe jumătate.

— Prietenul ăsta al meu, Max, a văzut nişte lucruri, continuă Roland.

— Unde locuieşte prietenul tău? întrebă bătrânul cu glas senin.

— În fosta casă a familiei Fleischmann, pe plajă.

Victor Kray clătină încetişor din cap.

— Roland, povesteşte-mi, te rog, tot ce-aţi văzut tu şi prietenii tăi.

Roland ridică din umeri şi relată întâmplările din ultimele zile, de când îl cunoscuse pe Max până în noaptea care tocmai se încheiase.

După ce-şi termină povestirea, se uită la bunicul lui, încercând să-i citească gândurile. Bătrânul, imperturbabil, îi adresă un zâmbet liniştitor.

— Termină-ţi micul dejun, Roland, îi zise.

— Dar… protestă băiatul.

— Apoi, după ce termini, du-te după prietenii tăi şi adu-i aici, explică bătrânul. Avem multe de vorbit.

***

În dimineaţa aceea, la orele 11.34, Maximilian Carver telefonă de la spital ca să le spună copiilor săi ultimele noutăţi. Starea micuţei Irina continua să se îmbunătăţească lent, dar medicii nu îndrăzneau încă să dea asigurări că s-ar afla în afara oricărui pericol. Alicia înţelese din vocea relativ calmă a tatălui ei că trecuse ce fusese mai rău.

Cinci minute mai târziu, telefonul sună din nou. De data aceasta era Roland, care suna de la cafeneaua din sat. La prânz urmau să se întâlnească la far. Când Alicia puse telefonul în furcă, privirea vrăjită pe care Roland i-o aruncase pe plajă cu o seară în urmă îi reveni în minte. Zâmbi în sinea ei şi ieşi în galerie, ca să-i dea veştile lui Max. Văzu silueta fratelui ei, aşezat pe

nisip, contemplând marea. În zare, primele scânteieri ale unei furtuni cu descărcări electrice aprinseră pe bolta cerească o explozie de lumină. Alicia se îndreptă spre ţărm şi se aşeză lângă Max. Aerul rece din dimineaţa aceea îi muşca pielea şi regretă că nu-şi luase cu ea un pulover gros.

— A sunat Roland, zise Alicia. Bunicul lui vrea să ne vadă.

Max încuviinţă tăcut, fără să-şi ia ochii de la mare. Un fulger care cădea peste ocean despică linia cerului.

— Îţi place Roland, nu-i aşa? întrebă Max, jucându-se cu un pumn de nisip printre degete.

Alicia se gândi câteva secunde la întrebarea fratelui ei.

— Da, răspunse. Şi cred că şi el mă place pe mine. De ce, Max?

Max ridică din umeri şi aruncă pumnul de nisip până la linia unde începea mareea.

— Nu ştiu, zise Max. Mă gândeam la ce-a zis Roland despre război şi toate celelalte. Că e posibil să-l recruteze după ce se termină vara… Mi-e totuna. Bănuiesc că nu e treaba mea.

Alicia se întoarse spre fratele ei mai mic şi-i căută privirea evazivă. Îşi încrunta sprâncenele în acelaşi fel ca Maximilian Carver, iar ochii lui cenuşii reflectau, ca întotdeauna, un mănunchi de nervi gata să izbucnească.

Alicia îşi trecu braţul pe după umerii lui Max şi-l sărută pe obraz.

— Hai înăuntru, zise ea scuturându-şi nisipul care i se lipise de rochie. E frig afară.

CAPITOLUL NOUĂ

Când ajunseră la poalele drumului care urca spre far, Max simţi că muşchii picioarelor aveau să i se înmoaie ca margarina în doar câteva secunde. Înainte de plecare, Alicia venise cu propunerea să ia cealaltă bicicletă care zăcea încă la umbra şopronului, dar Max respinsese ideea, oferindu-se s-o ducă el, aşa cum făcuse Roland cu o zi în urmă. După un kilometru, Max începuse să regrete o asemenea bravadă.

Ca şi cum prietenul i-ar fi intuit suferinţa din timpul lungului marş, Roland aştepta cu bicicleta lui la începutul drumului. Când îl văzu, Max se opri din mers şi o lăsă pe sora lui să coboare. Trase adânc aer în piept şi îşi masă coapsele, înţepenite din pricina efortului.

— Cred că te-ai micşorat cu vreo patru sau cinci centimetri, zise Roland.

Max se hotărî să nu-şi răcească gura răspunzându-i la glumă. Fără să scoată o vorbă, Alicia se urcă pe bicicleta lui Roland şi o porniră din nou la drum. Max aşteptă câteva secunde înainte să înceapă iar pedalarea, la deal. Ştia deja pe ce-şi va cheltui primul salariu: pe o motocicletă.

***

Micuţa sufragerie din casa de la far mirosea a cafea proaspătă şi a tutun de pipă. Podeaua şi pereţii erau din lemn închis la culoare şi, în afară de o bibliotecă imensă şi câteva obiecte marinăreşti pe care Max nu putu să le identifice, era decorată sumar. Un cămin pentru făcut focul şi o masă acoperită cu o catifea închisă, înconjurată de nişte fotolii vechi din piele decolorată, erau tot luxul de care se înconjurase Victor Kray.

Roland le făcu semn prietenilor săi să ia loc în fotolii, iar el se aşeză pe un scaun din lemn între cei doi. Aşteptară preţ de cinci minute, fără să schimbe aproape nicio vorbă, în timp ce paşii bătrânului se auzeau la etajul de deasupra.

În cele din urmă, bătrânul paznic al farului îşi făcu apariţia. Nu era aşa cum şi-l imaginase Max. Victor Kray era un bărbat de statură mijlocie, cu tenul palid şi o claie de păr argintie încununându-i chipul pe care nu i se putea citi adevărata vârstă.

Îşi trecu încet ochii verzi şi pătrunzători peste chipul celor doi fraţi, ca şi cum ar fi încercat să le citească gândurile. Max zâmbi nervos din pricina privirii scrutătoare a bătrânului. Victor Kray îi răspunse cu un zâmbet deschis, care îi lumină chipul.

— Sunteţi primii oaspeţi pe care îi primesc după mulţi ani, zise paznicul, aşezându-se într-unul din fotolii. Va trebui să-mi scuzaţi manierele. Oricum, când eram un ţânc, credeam că toată chestia asta cu politeţea e o prostie nemaipomenită. Şi încă mai cred asta.

— Noi nu suntem nişte ţânci, bunicule, zise Roland.

— Oricine care e mai tânăr decât mine este, răspunse Victor Kray. Tu trebuie să fii Alicia. Iar tu, Max. Nu e nevoie să fii prea isteţ ca să-ţi dai seama, nu-i asa?

Alicia zâmbi cu căldură. Nu trecuseră nici două minute de când îl cunoscuse şi felul mucalit de-a fi al bătrânului i se părea încântător. La rândul lui, Max cerceta chipul bărbatului, încercând să şi-l imagineze închis în farul acela vreme de zeci de ani, păzitor al secretului lui *Orpheus*.

— Ştiu la ce vă gândiţi, probabil, explică Victor Kray. E adevărat tot ce-am văzut sau suntem convinşi c-am văzut în ultimele zile? De fapt, niciodată n-am crezut c-o să vină momentul în care o să trebuiască să vorbesc cu cineva despre subiectul ăsta, nici măcar cu Roland. Dar întotdeauna se întâmplă invers decât ne aşteptăm, nu-i aşa?

Nu primi niciun răspuns.

— Bine. Să trecem la subiect. Mai întâi trebuie să-mi povestiţi tot ce ştiţi. Şi când spun tot,

înseamnă *tot.* Inclusiv detaliile care vi se pot părea nesemnificative. Tot. Aţi înţeles?

Max se uită la tovarăşii lui.

— Încep eu? sugeră el.

Alicia şi Roland încuviinţară. Victor Kray îi făcu semn să dea drumul la poveste.

***

În următoarea jumătate de oră, Max povesti fără întrerupere tot ceea ce-şi amintea, sub privirea atentă a bătrânului, care îl ascultă fără nici cea mai mică urmă de neîncredere ori de uimire, aşa cum s-ar fi aşteptat Max.

După ce Max termină de povestit, Victor Kray îşi luă pipa şi o pregăti tacticos.

— Nu-i rău, murmură el. Nu-i rău…

Paznicul aprinse pipa şi un nor de fum cu parfum dulceag inundă încăperea. Victor Kray trase un fum, savurând pe îndelete aroma tutunului special preparat, şi se relaxă în fotoliu. Apoi, privindu-i în ochi pe flecare din cei trei tineri, începu să vorbească…

***

— În toamna asta o să împlinesc şaptezeci şi doi de ani şi, chiar dacă-mi rămâne consolarea că nu-i arăt, fiecare din ei mă apasă ca o lespede grea pe umeri. Vârsta te face să vezi anumite lucruri. De pildă, acum ştiu că viaţa unui om se împarte practic în trei etape, în prima, nici măcar nu ne gândim la bătrâneţe, nici că timpul trece, nici că, încă din prima zi, de când ne naştem, ne îndreptăm spre singurul final posibil. Trecută prima tinereţe, începe a doua perioadă, când ne dăm seama de fragilitatea propriei vieţi, iar ceea ce la început nu este decât o simplă nelinişte creşte treptat în înăuntrul nostru ca o mare de îndoieli si de incertitudini care ne însoţesc tot restul zilelor. În sfârşit, la apusul vieţii, se deschide a treia etapă, cea a acceptării realităţii şi, prin urmare, a resemnării şi a aşteptării. De-a lungul existenţei mele am cunoscut multe persoane care au rămas

ancorate în unul din aceste stadii şi niciodată n-au reuşit să-l depăşească. E cumplit.

Victor Kray băgă de seamă că cei trei tineri îl cercetau cu atenţie, în tăcere, dar fiecare privire a lor părea să ridice întrebarea: despre ce anume vorbeşte? Se opri ca să mai savureze un fum din pipă şi zâmbi micului său auditoriu.

— Acesta e un drum pe care fiecare din noi trebuie să înveţe să-l parcurgă în singurătate, rugându-L pe Dumnezeu să-l ajute să nu se rătăcească înainte de-a ajunge la final. Dacă toţi am fi în stare să înţelegem la începutul vieţii lucrul acesta care pare atât de simplu, o bună parte din nenorocirile şi din suferinţele acestei lumi n-ar mai ajunge să se producă niciodată. Dar, şi acesta e unul din marile paradoxuri ale universului, acest har ne este acordat atunci când deja e prea târziu. Lecţia s-a încheiat. Vă întrebaţi probabil de ce vă explic toate astea. Am să vă spun. Uneori, o dată la un milion, se întâmplă ca cineva, foarte tânăr, să înţeleagă că viaţa e un drum fără întoarcere şi hotărăşte că jocul ăsta nu-i de el. E ca atunci când decizi să trişezi într-un joc care nu-ţi place. De cele mai multe ori eşti descoperit şi minciuna ia sfârşit. Alteori însă, trişorul are câştig de cauză. Şi când în loc să te joci cu cărţile sau cu zarurile te joci cu viaţa şi cu moartea, trişorul acela se transformă într-o persoană foarte periculoasă. Cu foarte mult timp în urmă, când eram de vârsta voastră, destinul a făcut să-mi iasă în cale unul din cei mai mari trişori care au existat vreodată pe faţa pământului. Niciodată n-am ajuns să-i cunosc adevăratul nume. În cartierul sărac unde locuiam, toţi copiii de pe stradă îl cunoşteau drept Cain. Alţii îl numeau Prinţul din negură fiindcă, după cum zicea gura lumii, întotdeauna ieşea dintr-o negură deasă care acoperea străduţele pe timp de noapte şi, înainte de răsărit, dispărea din nou în întuneric. Cain era un bărbat tânăr şi chipeş, a cărui origine nimeni nu ştia s-o explice. În fiecare

noapte, pe una din străduţele din cartier, Cain îi aduna pe băieţii zdrenţăroşi, plini din cap până-n picioare de jegul şi funinginea din fabrici, şi le propunea un pact. Fiecare putea să spună o dorinţă, iar el o transforma în realitate. În schimb, Cain nu cerea decât un singur lucru: loialitate absolută. Într-o noapte, Angus, prietenul meu cel mai bun, m-a luat cu el la una din întâlnirile lui Cain cu băieţii din cartier. Respectivul Cain era îmbrăcat ca un domn care tocmai ieşise de la operă şi zâmbea întruna. Ochii păreau că-şi schimbă culoarea în penumbră, iar vocea îi era gravă şi sacadată. Potrivit băieţilor, Cain era vrăjitor. Eu, care nu crezusem niciun cuvânt din toate poveştile care circulau despre el în cartier, mergeam în noaptea aceea pregătit să mă amuz pe seama aşa-zisului vrăjitor. Totuşi, îmi amintesc că în prezenţa lui orice urmă de batjocură s-a pierdut în aer. Îndată ce l-am văzut, singurul lucru pe care l-am simţit a fost teamă şi, se înţelege de la sine, m-am abţinut să rostesc vreun cuvânt. În noaptea aceea, mai mulţi băietani de pe stradă i-au spus lui Cain dorinţele lor. După ce au terminat cu toţii, Cain şi-a îndreptat privirea de gheaţă spre colţul unde ne aflam eu şi prietenul meu Angus. Ne-a întrebat dacă noi nu avem ceva să-i cerem. Eu am rămas încremenit, dar Angus, văzându-mă surprins, a vorbit. Tatăl lui îşi pierduse slujba în ziua aceea. Topitoria unde lucrau majoritatea adulţilor din cartier făcea disponibilizări de personal, înlocuindu-i pe muncitori cu maşinării care lucrau mai multe ore şi care nu deschideau gura.

Primii daţi afară fuseseră liderii cei mai arţăgoşi dintre muncitori. In aceste condiţii, era aproape sigur că tatăl lui Angus avea să fie primul pe listă. Chiar din după-amiaza aceea, traiul lui Angus şi al celor cinci fraţi ai lui, care locuiau claie peste grămadă într-o casă mizerabilă din cărămidă, putrezită din pricina umezelii, devenise imposibil. Cu un firicel de glas, Angus îi şopti lui Cain

cererea sa: ca tatăl lui să fie primit înapoi la topitorie. Cain a încuviinţat şi, după cum îmi spuseseră înainte, s-a cufundat din nou în negură şi s-a făcut nevăzut. În ziua următoare, tatăl lui Angus a fost chemat din nou la muncă, în mod inexplicabil. Cain se ţinuse de cuvânt. Două săptămâni mai târziu, Angus şi cu mine ne întorceam acasă noaptea, după ce vizitaserăm un bâlci ambulant care se instalase la periferia oraşului. Ca să nu întârziem mai mult decât e cazul, am hotărât să o luăm pe o scurtătură şi să mergem pe drumul paralel cu vechea linie de cale ferată, lăsată în paragină. În vreme ce umblam la lumina lunii prin coclaurile acelea, ne-am trezit că, din negură, se iveşte o siluetă înfăşurată într-o mantie ce avea gravată în aur o stea cu şase vârfuri înscrisă într-un cerc. Se îndrepta spre noi, mergând pe mijlocul liniei moarte. Era Prinţul din negură. Am rămas înmărmuriţi. Cain s-a apropiat de noi şi, cu zâmbetul lui obişnuit, i s-a adresat lui Angus. I-a explicat că venise momentul să-i întoarcă favoarea. Angus, vizibil îngrozit, încuviinţă. Cain i-a spus că cererea lui e simplă: o mică reglare de conturi. Pe vremea aceea, personajul cel mai bogat din cartier, singurul bogat de fapt, era Skolimoski, un comerciant polonez, proprietarul magazinului de alimente şi haine de unde îşi făceau cumpărăturile toţi locuitorii din vecinătate. Misiunea lui Angus era să dea foc prăvăliei lui Skolimoski. Chestiunea trebuia dusă la îndeplinire în noaptea următoare. Angus a încercat să protesteze, dar n-a putut articula niciun cuvânt. În ochii lui Cain era ceva prin care lăsa să se înţeleagă foarte limpede că nu e dispus să accepte nimic altceva decât supunerea deplină. Vrăjitorul a plecat aşa cum venise. Ne-am întors în goana mare şi, când l-am lăsat pe Angus la uşa casei sale, privirea de groază care-i umplea ochii mi-a făcut inima cât un purice. În ziua următoare l-am căutat pe străzi, dar nici urmă de el. Începeam să mă tem

că prietenul meu luase hotărârea să ducă la îndeplinire misiunea criminală pe care i-o încredinţase Cain şi m-am decis să stau de pază în faţa magazinului lui Skolimoski, la căderea serii. Angus nu şi-a mai făcut apariţia şi, în noaptea aceea, prăvălia polonezului n-a ars. M-am simţit vinovat fiindcă mă îndoisem de prietenul meu şi am bănuit că cel mai bun lucru pe care-l puteam face e să-l liniştesc căci, cunoscându-l bine, ştiam că stă probabil ascuns în casă, tremurând de frică cu gândul la răzbunarea vrăjitorului fantomatic. În dimineaţa următoare m-am dus la el acasă. Angus nu era acolo. Cu lacrimi în ochi, mama lui mi-a spus că lipsise toată noaptea şi m-a rugat să-l caut şi să-l aduc înapoi acasă. Cu stomacul cât un ghem, am bătut cartierul în sus şi-n jos, cercetând fiecare din ungherele lui urât mirositoare. Nimeni nu-l văzuse. Pe înserat, obosit şi neştiind unde să mai caut, un presentiment sumbru m-a încolţit. M-am întors la drumul de la vechea linie de tren si am luat-o pe urma şinelor care străluceau slab în lumina lunii din noaptea aceea întunecată. N-a trebuit să merg prea mult. L-am găsit pe prietenul meu întins pe linie, în acelaşi loc unde, în urmă cu două seri, Cain se ivise din negură. Am vrut să-i iau pulsul, dar mâinile n-au găsit piele pe trupul acela. Doar gheaţă. Trupul prietenului meu se transformase într-o cumplită figură de gheaţă albastră şi fumegândă, care se topea încet peste şinele abandonate. În jurul gâtului, o medalie de mici dimensiuni înfăţişa acelaşi simbol pe care mi-am amintit că-l văzusem imprimat pe mantia lui Cain: steaua cu şase vârfuri, înconjurată de un cerc. Am rămas lângă el până ce trăsăturile chipului s-au risipit pentru totdeauna într-o baltă de lacrimi îngheţate în întuneric. În aceeaşi seară, pe când eu asistam îngrozit la destinul prietenului meu, magazinul lui Skolimoski a fost distrus de un cumplit incendiu. N-am povestit niciodată nimănui ce mi-a fost dat să văd în ziua aceea. Două luni

mai târziu, familia mea s-a mutat în sud, departe de acel loc şi, foarte curând, după câteva luni, am început să cred că Prinţul din negură nu e decât o amintire amară a anilor întunecaţi pe care îi petrecusem la umbra acelui oraş sărac, murdar şi violent al copilăriei mele… Până când l-am văzut din nou şi am înţeles că ceea ce se petrecuse fusese doar începutul.

Partea a II-a

CAPITOLUL ZECE

— Următoarea întâlnire cu Prinţul din negură a avut loc într-o noapte când tatăl meu, care fusese avansat la postul de tehnician şef într-o fabrică de textile, ne-a dus pe toţi la un mare parc de distracţii. Acesta era construit pe un chei din lemn, care înainta în mare aidoma unui palat de cristal suspendat în aer. La lăsarea serii, spectacolul luminilor multicolore ale barăcilor, reflectate în mare, era impresionant. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos. Tatăl meu era în culmea fericirii: îşi salvase familia de la ceea ce părea a fi un viitor nenorocit în nord, iar acum avea o poziţie socială, era un bărbat respectat şi cu o leafă îndestulătoare pentru ca fiii lui să se bucure de aceleaşi distracţii ca orice copil din capitală. Am luat cina devreme, iar apoi tata ne-a dat fiecăruia câţiva bănuţi ca să-i cheltuim pe ce-am fi avut noi chef. Între timp el şi cu mama se plimbau de braţ printre localnicii îmbrăcaţi elegant şi turiştii bogaţi, fără să se simtă cu nimic mai prejos. Eu eram fascinat de o roată uriaşă care se învârtea fără oprire într-unul din capetele cheiului şi ale cărei lumini se puteau vedea pe toată lungimea coastei, de la mai multe mile depărtare. Am alergat să mă aşez la coadă şi, în timp ce aşteptam, mi-a atras atenţia una din cabinele aflate la doar câţiva metri distanţă. Printre tombole şi galerii de tragere, o intensă lumină purpurie umplea misterioasa cabină a unui anume doctor Cain, ghicitor, magician şi clarvăzător, după cum se putea citi pe afişul de la intrare. Un desenator de mâna a treia zugrăvise chipul lui Cain uitându-se ameninţător la curioşii care se apropiau de noua ascunzătoare a Prinţului din negură. Afişul şi umbrele pe care felinarul purpuriu le arunca asupra cabinei o scăldau într-o lumină care-ţi strângea inima. O perdea, pe care era brodată în negru steaua cu şase vârfuri, ascundea trecerea în interior. Vrăjit de imaginea

aceea, am plecat de la coadă şi m-am dus până la intrarea în cabină. În vreme ce mă uitam prin întredeschiderea îngustă, căutând să zăresc ceva din interior, perdeaua s-a dat brusc la o parte şi o femeie îmbrăcată în negru, cu pielea albă ca laptele şi ochii negri şi pătrunzători, mi-a făcut un gest, invitându-mă să intru. Înăuntru, aşezat îndărătul unui birou, la lumina unei lămpi cu gaz, l-am putut vedea pe bărbatul pe care îl cunoscusem, foarte departe de locul acela, sub numele de Cain. O pisică mare şi neagră, cu ochii aurii, se lingea la picioarele lui. Fără să mai stau pe gânduri, am înaintat şi m-am îndreptat spre masa unde mă aştepta zâmbind Prinţul din negură. Îmi amintesc şi acum vocea lui gravă şi domoală, rostindu-mi numele în susurul muzicii hipnotizante de flaşnetă ce părea că se aude de la un carusel aflat foarte, foarte departe de locul acela…

***

— Victor, bunul meu prieten, şopti Cain. Dacă n-aş fi ghicitor, aş spune că destinul vrea să ne unească drumurile din nou.

— Cine sunteţi dumneavoastră? reuşi să articuleze tânărul Victor, în timp ce cu coada ochiului o cerceta pe femeia care se retrăsese ca o fantomă în umbra încăperii.

— Doctorul Cain. Scrie pe afiş, răspunse el. Te distrezi împreună cu familia?

Victor înghiţi în sec şi încuviinţă.

— Foarte bine, continuă magicianul. Distracţia este precum laudanumul: ne ridică din nenorocire şi din durere, dar numai pentru foarte puţin timp.

— Nu ştiu ce este laudanumul, replică Victor.

— Un drog, fiule, răspunse Cain anevoie, mutându-şi privirea către un ceas aflat pe un raft în dreapta lui.’

Lui Victor i se păru că acele mergeau în sens invers.

— Timpul nu există, de aceea nu trebuie să-l pierzi. Te-ai gândit care ţi-e dorinţa?

— N-am nicio dorinţă, răspunse Victor.

Cain izbucni în râs.

— Hai, hai… Toţi avem nu o dorinţă, ci sute. Şi cât de puţine ocazii ne oferă viaţa ca să le transformăm în realitate, zise Cain uitându-se cu milă la femeia enigmatică. Nu-i aşa, dragă?

Femeia nu răspunse, ca şi cum ar fi fost un simplu obiect neînsufleţit.

— Dar sunt şi din cei care au noroc, Victor, aşa, ca tine, zise Cain aplecându-se deasupra mesei. Fiindcă tu poţi să-ţi transformi visele în realitate. Ştii deja cum.

— Aşa cum a făcut-o Angus? lăsă Victor să-i scape.

În momentul acela observă un fapt straniu, pe care nu şi-l putea alunga din minte: Cain nu clipea, nici măcar o dată.

— Un accident, prietene. Un accident nefericit, zise Cain cu voce tristă şi împietrită. E o greşeală să crezi că visele pot deveni realitate fără să oferi nimic în schimb. Nu crezi, Victor? Să spunem că n-ar fi drept. Angus a vrut să uite anumite obligaţii şi asta nu e permis. Dar trecutul e trecut. Să vorbim de viitor, de viitorul tău.

— Asta aţi făcut dumneavoastră? întrebă Victor. V-aţi împlinit o dorinţă? V-aţi transformat în ceea ce sunteți acum? Ce-a trebuit să dați în schimb?

Cain îşi pierdu zâmbetul de reptilă şi-şi aţinti ochii asupra lui Victor Kray. Pentru o clipă, băiatul se temu că bărbatul acela avea să se năpustească asupra lui şi să-l facă bucăţi. În sfârşit, Cain zâmbi din nou şi oftă.

— Un tânăr inteligent. Asta-mi place, Victor. Totuşi, mai ai multe de învăţat. Când vei fi pregătit, treci pe aici. Ştii cum să mă găseşti. Sper să te văd curând.

— Mă îndoiesc, răspunse Victor ridicându-se şi îndreptându-se spre ieşire.

Asemenea unei marionete rupte pe care cineva o trage brusc de aţă, femeia începu să meargă din

nou, dând semne c-ar vrea să-l însoţească. La câţiva paşi de ieşire, glasul lui Cain răsună din nou în spatele lui.

— Încă ceva, Victor. Legat de chestia cu dorinţele tale, mai gândeşte-te. Oferta rămâne în picioare. Dacă pe tine nu te interesează, poate că unul din membrii frumoasei şi fericitei tale familii are vreun vis ascuns care nu poate fi mărturisit. Astea sunt specialitatea mea…

Victor nu se opri să răspundă şi ieşi din nou în aerul răcoros al serii. Respiră adânc şi se îndreptă cu pas grăbit să-şi caute familia. În vreme ce se îndepărta, râsul doctorului Cain se pierdea îndărătul lui precum cântecul unei hiene, camuflat de muzica caruselului.

***

Până în clipa aceea, Max ascultase ca vrăjit povestea bătrânului, neîndrăznind să formuleze nicio întrebare din miile care-i forfoteau în minte. Victor Kray păru că-i citeşte gândurile şi arătă spre el cu un deget acuzator.

— Răbdare, tinerelule. Toate piesele se vor potrivi la timpul lor. Orice întrerupere e interzisă. De acord?

Chiar dacă avertizarea îi era adresată lui Max, cei trei prieteni încuviinţară la unison.

— Bine, bine… murmură în sinea lui paznicul farului.

***

— Chiar în aceeaşi seară m-am hotărât să stau departe de individul acela pentru totdeauna şi să încerc să-mi şterg din minte orice gând care avea legătură cu el. Şi nu era uşor, fiindcă oricine ar fi fost el, doctorul Cain avea rara abilitate de a se prinde de câte cineva precum o aşchie care, cu cât încerci mai mult s-o scoţi, cu atât îţi intră în piele mai adânc. Nu puteam să vorbesc despre asta cu nimeni, doar dacă voiam să mă ia drept nebun, şi nu puteam să merg nici la poliţie, fiindcă nici n-aş fi ştiut de unde să încep. Aşa cum e cuminte să faci

în astfel de cazuri, am lăsat să treacă timpul. Ne mergea bine în noua noastră locuinţă şi am avut şansa să cunosc o persoană care m-a ajutat mult. E vorba despre un reverend care ţinea ore de matematică şi fizică la şcoală. La prima vedere părea că umblă veşnic cu capul în nori, dar era un bărbat a cărui inteligenţă nu se putea compara decât cu bunătatea pe care se străduia s-o ascundă îndărătul unei înfăţişări foarte convingătoare a omului de ştiinţă cu minţile anapoda. El m-a încurajat să învăţ mai mult şi să descopăr matematica. Nu e de mirare că, după câţiva ani sub oblăduirea lui, vocaţia mea pentru ştiinţe s-a conturat din ce în ce mai clar. În principiu, am vrut să-i calc pe urme şi să mă fac profesor, dar reverendul m-a certat zdravăn şi mi-a zis că ceea ce trebuie să fac e să merg la universitate, să studiez fizica si să devin cel mai bun inginer din câţi au existat vreodată în ţară. Ori făceam aşa, ori din clipa aceea nu avea să-mi mai vorbească. El a fost cel care mi-a obţinut bursa pentru universitate şi cel care mi-a îndrumat cu adevărat viaţa către ceea ce aş fi putut ajunge. A murit cu o săptămână înainte de absolvire. Nu mă mai ruşinez să spun că am suferit la dispariţia lui la fel sau chiar mai mult decât la cea a tatălui meu. La universitate am avut ocazia să leg o relaţie apropiată cu cel prin care aveam să mă întâlnesc din nou cu doctorul Cain: un tânăr student la medicină, dintr-o familie scandalos de bogată (sau cel puţin aşa mi se părea mie), pe nume Richard Fleischmann. Era, într-adevăr, viitorul doctor Fleischmann, cel care, peste ani, avea să construiască casa de pe plajă. Richard Fleischmann era un tânăr aprig şi foarte înclinat spre exagerare. Era obişnuit ca toate lucrurile să-i iasă în viaţă exact aşa cum şi le dorea, iar când, dintr-un motiv oarecare, ceva se punea împotriva aşteptărilor lui, se înfuria pe toată lumea. O ironie a sorţii a făcut să ne împrietenim: ne-am îndrăgostit de aceeaşi femeie, Eva Gray, fiica celui

mai insuportabil şi mai tiranic profesor de chimie din campus. La început, ieşeam toţi trei şi mergeam duminica în excursie, atunci când căpcăunul de Theodore Gray nu se opunea. Dar aranjamentul ăsta n-a durat mult. Lucrul cel mai curios e că Fleischmann şi cu mine, departe de a ne transforma în rivali, am devenit tovarăşi nedespărţiţi. În fiecare seară când o aduceam înapoi pe Eva la peştera căpcăunului, mergeam împreună pe drumul de întoarcere ştiind că, mai devreme sau mai târziu, unul din noi va fi scos din joc. Până când a sosit ziua aceea, am petrecut împreună cei mai frumoşi doi ani din viaţa mea. Dar totul are un sfârşit. Cel al trio-ului nostru inseparabil a sosit în seara petrecerii de absolvire. Chiar dacă obţinusem toate distincţiile posibile, sufletul îmi era sfâşiat de pierderea fostului meu tutore; aşa încât Eva şi Richard s-au hotărât că, deşi eu nu obişnuiam să beau, în noaptea aceea trebuiau să mă îmbete ca să alunge prin orice mijloace melancolia ce pusese stăpânire pe mine. E de prisos să spun că Theodore căpcăunul, care, deşi era surd de-a binelea, părea că ascultă prin pereţi, a descoperit planul şi seara s-a încheiat cu mine şi cu Fleischmann singuri, beţi turtă, într-o tavernă împuţită unde ne-am întrecut în elogii la adresa obiectului iubirii noastre imposibile, Eva Gray. Chiar în noaptea aceea, în timp ce ne întorceam cu chiu cu vai spre campus, un bâlci ambulant a părut că ţâşneşte din negură în dreptul gării. Fleischmann şi cu mine, convinşi că o tură în carusel ar fi fost remediul infailibil pentru starea în care ne aflam, am intrat în bâlci şi ne-am pomenit la intrarea în cabina doctorului Cain, ghicitor, magician şi clarvăzător, după cum se putea citi pe sinistrul afiş. Fleischmann a avut o idee genială. Să intrăm şi să-i cerem magicianului să ne dezvăluie enigma: pe care din noi doi avea să-l aleagă Eva? În pofida buimăcelii, îmi rămăsese încă suficient bun simţ cât să nu intru, dar nu şi forţa necesară ca

să-mi opresc prietenul, care a pătruns hotărât în cabină. Bănuiesc că mi-am pierdut cunoştinţa, fiindcă nu-mi amintesc foarte bine orele următoare. Când mi-am revenit în simţiri, în agonia unei cumplite dureri de cap, Fleischmann şi cu mine stăteam întinşi pe o bancă veche din lemn. Se crăpa de ziuă, iar caravana bâlciului dispăruse, ca şi cum tot universul acela de lumini, zgomot şi puzderia de oameni din noaptea trecută n-ar fi fost decât o simplă iluzie a minţii noastre înceţoşate de aburii alcoolului. Ne-am ridicat şi am privit terenul pustiu din jurul nostru. L-am întrebat pe prietenul meu dacă-şi aminteşte ceva din noaptea trecută. Făcând un efort, Fleischmann mi-a spus că visase că intra în cabina unui magician şi că, întrebat fiind care era dorinţa lui cea mai mare, răspunse că doreşte să obţină dragostea Evei Gray. Apoi a râs, glumind pe seama mahmurelii nemaipomenite care ne chinuia, convins că nimic din toate acelea nu se întâmplase. Două luni mai târziu, Eva Gray şi Richard Fleischmann s-au căsătorit. Nici măcar nu m-au invitat la nuntă. N-aveam să-i mai văd pentru lungul răstimp de douăzeci şi cinci de ani.

***

— Într-o zi ploioasă de iarnă, un bărbat înfăşurat într-un trenci m-a urmărit de la birou până acasă. De la fereastra din sufragerie am văzut că străinul continua să stea jos, supraveghindu-mă. Am ezitat câteva secunde şi am ieşit în stradă, pregătit să-l demasc pe misteriosul spion. Era Richard Fleischmann, tremurând de frig şi cu chipul zbârcit din pricina anilor. Avea ochii unui om care trăise urmărit toată viaţa. M-am întrebat oare de câte luni nu mai dormise vechiul meu prieten. L-am invitat să urce în casă şi i-am oferit o cafea caldă. Neîndrăznind să mă privească în faţă, m-a întrebat despre noaptea aceea petrecută cu ani în urmă în cabina doctorului Cain. Lăsând politeţurile la o parte, l-am întrebat ce anume îi ceruse în schimb Cain ca să-i îndeplinească dorinţa. Cu chipul

cuprins de teamă şi de ruşine, Fleischmann a îngenuncheat în faţa mea, implorându-mă printre lacrimi să-l ajut. N-am ţinut cont de lamentările lui şi i-am cerut să-mi răspundă. Ce îi promisese doctorului Cain în schimbul serviciilor sale? „Primul meu copil", mi-a răspuns el. „I-am promis primul meu copil…".

***

— Fleischmann mi-a mărturisit că, ani de zile, îi administrase soţiei sale, fără ştirea acesteia, un medicament care o împiedica să aibă copii. Totuşi, după mai mulţi ani, Eva Fleischmann se adâncise într-o depresie profundă, iar lipsa copilului atât de dorit transformase căsnicia într-un infern. Fleischmann se temea că, în cazul în care Eva nu ar fi avut curând un copil, avea să-şi piardă minţile sau să cadă într-o tristeţe atât de adâncă, încât viaţa ei avea să se stingă încet ca o lumânare. Mi-a spus că nu avea la cine apela şi m-a implorat să-l iert şi să-l ajut. În cele din urmă i-am zis că o s-o fac, dar nu pentru el, ci pentru legătura care mă unea încă de Eva Gray şi în amintirea vechii noastre prietenii. Chiar în noaptea aceea l-am dat afară din casă pe Fleischmann, dar eu aveam cu totul alte planuri decât bănuia bărbatul pe care într-o vreme îl socotisem prieten. Am mers după el prin ploaie şi am traversat oraşul pe urmele lui. Mă întrebam de ce fac acest lucru. Numai ideea că Eva Gray, care mă respinsese când amândoi eram tineri, trebuia să-şi dăruiască copilul acelui vrăjitor nenorocit îmi întorcea stomacul pe dos şi-mi era de-ajuns ca să-l înfrunt din nou pe doctorul Cain, chiar dacă tinereţea mea dispăruse şi eram tot mai conştient de faptul că probabil aş fi ieşit prost din acel joc. Peripeţiile lui Fleischmann m-au purtat până la noua vizuină a mai vechii mele cunoștințe, Prinţul din negură. Reşedinţa lui era acum un circ ambulant şi, spre surprinderea mea, doctorul Cain renunţase la titlul de ghicitor şi clarvăzător în favoarea unei noi personalităţi, mai modeste, dar

mai în acord cu simţul său umoristic. Acum era un clovn cu faţa pictată în roşu şi alb, dar ochii lui, care-şi schimbau culoarea, îi dădeau în vileag identitatea, chiar şi sub zeci de straturi de machiaj. Circul lui Cain arbora încă în capătul unei lăncii steaua cu şase vârfuri, iar magicianul se înconjurase de o cohortă sinistră de ciraci care, sub aparenţa unor circari itineranţi, păreau să ascundă ceva mai întunecat. Am spionat timp de două săptămâni circul lui Cain şi curând am descoperit că sub cortul gălbui şi ponosit se ascundea o bandă periculoasă de şarlatani, asasini şi hoţi, care se ocupau cu jaful pe oriunde treceau. Am mai aflat că puţina grijă a doctorului Cain în a-şi alege sclavii îl determinase să lase în urmă un şir scandalos de crime, dispariţii şi furturi ce nu scăpase poliţiei locale, care adulmeca de aproape mirosul de corupţie ce emana din circul acela fantasmagoric. Bineînţeles, Cain ştia asta şi, de aceea, hotărâse că el şi tovarăşii lui trebuiau să dispară cât mai grabnic din ţară, dar într-un mod discret şi, de preferat, fără supărătoare formalităţi poliţieneşti. Astfel, profitând de o datorie la jocurile de noroc pe care neghiobia căpitanului olandez i-o servea pe tavă, doctorul Cain a reuşit să se îmbarce pe *Orpheus* în noaptea aceea. Şi eu odată cu el.

Ce s-a întâmplat în noaptea cu furtuna e un lucru pe care nici eu nu mi-l pot explica. O vijelie cumplită l-a târât din nou pe *Orpheus* până la ţărm şi l-a izbit de stânci, deschizând o spărtură în cocă, pe unde a pătruns apa, care a scufundat vasul în numai câteva secunde. Eu stăteam ascuns într-una din bărcile de salvare, care a fost proiectată în afară în momentul impactului cu stânca şi a fost azvârlită de valuri pe plajă. Doar aşa m-am putut salva. Cain şi ai lui călătoreau pe santină, ascunşi sub nişte cutii de teama unui posibil control militar la jumătatea traversării canalului. Când apa

îngheţată a inundat interiorul vasului, nici nu şi-au dat probabil seama ce se petrece…

***

— Chiar şi aşa, întrerupse în sfârşit Max, trupurile n-au fost găsite.

Victor Kray clătină din cap.

— Câteodată, când au loc asemenea furtuni, marea ia cu sine corpurile, adăugă paznicul farului.

— Dar le înapoiază, chiar dacă după multe zile, replică Max. Am citit asta.

— Să nu crezi tot ce citeşti, zise bătrânul, deşi în cazul ăsta poate fi adevărat.

— Atunci, ce s-a putut întâmpla? întrebă Alicia.

— Ani de zile am avut o teorie pe care nici eu n-o credeam. Acum totul pare s-o confirme…

***

— Am fost singurul supravieţuitor din naufragiul lui *Orpheus.* Totuşi, atunci când mi-am recăpătat cunoştinţa în spital, mi-am dat seama că se petrecuse ceva ciudat. Am hotărât să construiesc farul şi să rămân să locuiesc aici, dar partea asta a poveştii o cunoaşteţi deja. Ştiam că noaptea aceea nu însemnase dispariţia doctorului Cain, ci doar o pauză. De aceea am rămas în locul ăsta în toţi aceşti ani. Mai târziu, după ce părinţii lui Roland au murit, l-am luat în grija mea, iar el mi-a fost, în schimb, singura companie în acest exil. Dar asta nu e tot. În decursul timpului am comis altă greşeală fatală. Am vrut să iau legătura cu Eva Gray. Bănuiesc că voiam să aflu dacă tot ceea ce mi se întâmplase avea vreun sens. Fleischmann mi-a luat-o înainte şi, aflând unde locuiesc, mi-a făcut o vizită. I-am explicat cele întâmplate şi asta a părut că-l eliberează de toate fantomele care îl chinuiseră ani la rândul. A luat hotărârea să ridice casa de pe plajă şi la scurt timp s-a născut micul Jacob. Au fost cei mai frumoşi ani din viaţa Evei. Până la moartea copilului. În ziua în care Jacob Fleischmann s-a înecat am înţeles că Prinţul din negură nu plecase niciodată. Stătuse în umbră,

aşteptând, fără grabă, ca o forţă nebănuită să-l aducă din nou în lumea celor vii. Şi nimic nu are atâta forţă ca o promisiune…

CAPITOLUL UNSPREZECE

Când bătrânul paznic al farului îşi încheie povestirea, ceasul lui Max arăta că mai erau doar câteva minute până la ora cinci după-amiaza. Afară, o burniţă uşoară începuse să cadă deasupra golfului, iar vântul care venea dinspre mare lovea mereu obloanele de la ferestrele casei de lângă far.

— Se apropie o furtună, zise Roland scrutând zarea plumburie de deasupra oceanului.

— Max, ar trebui să ne întoarcem acasă. Tata o să sune în curând, murmură Alicia.

Max încuviinţă fără prea multă convingere. Trebuia să se gândească cu grijă la tot ceea ce explicase bătrânul şi să încerce să potrivească piesele acelui puzzle. Bărbatul, pe care efortul de a-şi aminti povestea vieţii părea să-l fi cufundat într-o tăcere apatică, privea în gol din fotoliul lui.

— Max… insistă Alicia.

Max se ridică şi îl salută tăcut pe bătrân, care îi răspunse doar cu un gest aprobator. Roland îl urmări câteva secunde cu privirea pe bunicul său şi apoi îşi conduse prietenii afară.

— Şi acum, ce facem? întrebă Max.

— Nu ştiu ce să cred, zise Alicia, ridicând din umeri.

— Nu crezi povestea bunicului lui Roland? vru să ştie Max.

— Nu e o poveste uşor de crezut, răspunse Alicia. Trebuie să existe o altă explicaţie.

Max îi aruncă lui Roland o privire iscoditoare.

— Nici tu nu-l crezi pe bunicul tău, Roland?

— Vrei să fiu sincer? Nu ştiu, răspunse băiatul. Haide să mergem înainte să ne prindă furtuna.

Alicia se urcă pe bicicleta lui Roland şi, fără să mai scoată o vorbă, o porniră pe drumul de întoarcere. Max se uită o clipă în urmă la casa de la far şi încercă să-şi imagineze dacă era cu putinţă ca anii petrecuţi în singurătate de Victor Kray pe ţărmul acela să-l fi făcut să urzească acea poveste

sinistră în care el părea să creadă orbeşte. Lăsă ploaia măruntă şi rece să-i ude chipul şi se urcă pe bicicletă, pornind-o la vale.

În timp ce o lua pe drumul care străjuia golful, povestea lui Cain şi a lui Victor Kray îi era încă vie în minte. Pedalând prin ploaie, începu să ordoneze faptele în singurul mod care i se părea plauzibil. Presupunând că cele relatate de bătrân erau adevărate, ceea ce nu era tocmai uşor de acceptat, situaţia rămânea în continuare neclară. Un magician puternic, cufundat într-o lungă letargie, părea că revine încet la viaţă. Potrivit acestui principiu, moartea micuţului Jacob Fleischmann fusese primul semn al întoarcerii sale. Totuşi, era ceva în povestea aceea, pe care multă vreme paznicul farului o ţinuse ascunsă, care nu se potrivea în mintea lui Max.

Primele fulgere colorară cerul în stacojiu, iar vântul începu să azvârle picături mari de apă peste chipul lui Max. Iuţi ritmul, chiar dacă picioarele lui nu-şi reveniseră încă după maratonul de dimineaţă. Mai avea de mers vreo doi kilometri până la casa de pe plajă.

Max înţelese că nu va fi în stare să accepte pur şi simplu povestea bătrânului şi să creadă că ea explica totul. Prezenţa fantomatică a grădinii cu statui şi evenimentele care se petrecuseră în acele prime zile scoteau la iveală faptul că se pusese în mişcare un mecanism sinistru şi că nimeni nu putea prezice ce avea să se întâmple de atunci încolo. Cu sau fără ajutorul lui Roland şi al Aliciei, Max era hotărât să continue cercetările până va afla tot adevărul, începând cu singurul lucru care părea să conducă direct la miezul enigmei: filmele lui Jacob Fleischmann. Cu cât se gândea mai mult la poveste, cu atât era mai convins că Victor Kray nu le spusese tot adevărul. Nici pe departe.

***

Alicia şi Roland aşteptau în galeria casei de pe plajă când Max, ud leoarcă, lăsă bicicleta în

magazia din garaj şi alergă să se adăpostească de ploaie.

— E deja a doua oară pe săptămâna asta, râse Max. În ritmul ăsta, o să intru la apă. Nu cred că ai de gând să te întorci acum, nu-i aşa, Roland?

— Mă tem că da, răspunse acesta uitându-se la perdeaua deasă de apă care cădea cu furie. Nu vreau să-l las singur pe bunicul.

— Ia măcar o manta de ploaie. O să faci pneumonie, zise Alicia.

— N-am nevoie. Sunt obişnuit. În plus, asta-i o furtună de vară. O să treacă repede.

— Glasul experienţei, glumi Max.

— Păi da, răspunse Roland.

Cei trei prieteni schimbară o privire în tăcere.

— Cred că cel mai bine e să nu mai atingem subiectul până mâine, sugeră Alicia. O noapte bună de somn o să ne-ajute să vedem totul mult mai limpede. Sau cel puţin asta se spune întotdeauna.

— Şi cine crezi că o să doarmă la noapte, după o asemenea poveste? zise brusc Max.

— Sora ta are dreptate, zise Roland.

— Linguşitorule, i-o reteză Max.

— Schimbând subiectul, mâine aveam de gând să fac iar scufundări la vas. Poate recuperez sextantul pe care cineva l-a lăsat ieri să-i scape… explică Roland.

Max articula în minte o replică biciuitoare, prin care să spună răspicat că nu i se părea o idee bună să meargă să facă scufundări din nou la *Orpheus,* dar Alicia i-o luă înainte.

— O să fim acolo, şopti ea.

Un al şaselea simţ îi spuse lui Max că acel plural era doar unul de politeţe.

— Pe mâine, atunci, răspunse Roland, privind-o pe Alicia cu ochi scânteietori.

— Sunt aici, zise Max cu glas lălăit.

— Pe mâine, Max, zise Roland îndreptându-se spre bicicletă.

Cei doi fraţi se uitară după Roland cum se îndepărtează prin ploaie şi rămaseră în galerie până când silueta lui se făcu nevăzută pe drumul de pe plajă.

— Ar trebui să-ţi pui nişte haine uscate, Max. Cât timp te schimbi, am să pregătesc ceva pentru cină, sugeră Alicia.

— Tu? izbucni Max. Tu nu ştii să găteşti.

— Cine ţi-a zis că am de gând să gătesc, domnişorule? Ăsta nu e un hotel. În casă, porunci Alicia, cu un zâmbet maliţios pe buze.

Max alese să urmeze sfatul surorii lui şi intră în casă. Absenţa Irinei şi a părinţilor îi adâncea senzaţia de intrus într-un cămin străin, pe care casa de pe plajă i-o inspirase încă din prima zi. În timp ce urca scările spre camera lui, îşi dădu seama că nu mai văzuse de vreo două zile pisica respingătoare a Irinei. Nu i se păru o mare pierdere şi dădu uitării ideea tot aşa de repede cum îi venise în minte.

***

Aşa cum promisese, Alicia nu zăbovi în bucătărie nicio secundă în plus. Pregăti nişte felii de pâine de secară cu unt şi dulceaţă şi două pahare cu lapte.

Când Max observă tava cu aşa-zisa cină, expresia de pe chipul lui grăi de la sine.

— Niciun cuvânt, ameninţă Alicia. N-am venit pe lumea asta ca să gătesc.

— Nu se ştie niciodată, replică Max, care oricum nu avea prea multă poftă de mâncare.

Mâncară în linişte, aşteptând ca telefonul să sune din clipă în clipă cu veşti de la spital, dar nu se întâmplă nimic.

— Poate au sunat înainte, când eram la far, sugeră Max.

— Poate, murmură Alicia.

Max observă expresia de îngrijorare de pe chipul fetei.

— Dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar mai fi sunat, argumentă Max. Totul o să fie bine.

Alicia îi zâmbi slab, confirmându-i lui Max darul înnăscut de a-i linişti pe ceilalţi cu raţionamente în care nici el nu credea.

— Bănuiesc că da, întări Alicia. Cred că o să mă duc la culcare. Tu?

Max îşi bău paharul până la fund şi făcu un semn spre bucătărie.

— O să mă duc şi eu imediat, dar înainte o să mai mănânc ceva. Sunt mort de foame, minţi el.

Îndată ce auzi închizându-se uşa de la camera Aliciei, Max lăsă paharul şi se duse la magazia din garaj, ca să caute mai multe filme din colecţia lui Jacob Fleischmann.

***

Max învârti întrerupătorul proiectorului, iar fasciculul de lumină umplu peretele cu o imagine înceţoşată ce părea să înfăţişeze o îngrămădire de simboluri, încet, imaginea se reglă şi Max îşi dădu seama că așa-zisele simboluri nu erau altceva decât nişte cifre dispuse în cercuri şi că ceea ce vedea era cadranul unui ceas. Acele ceasului stăteau nemişcate şi proiectau o umbră perfect definită, lucru care te făcea să bănuieşti că imaginea fusese filmată în plin soare sau în preajma unei puternice surse luminoase. Pelicula mai arătă cadranul câteva secunde până când, foarte încet la început şi apoi din ce în ce mai repede, acele ceasului începură să se învârtă în sens invers. Camera dădea înapoi, iar ochiul spectatorului putea să constate că ceasul respectiv atârna de un lanţ. Încă un metru şi jumătate înapoi dezvălui că lanţul era ţinut de o mână albă. Mâna unei statui.

Max recunoscu imediat grădina cu statui, care apăruse deja în primul film al lui Jacob Fleischmann, la care se uitaseră cu câteva zile în urmă. Încă o dată, modul de aşezare a statuilor era diferit de cel pe care şi-l amintea Max. Camera

începea să se mişte iar printre figuri, fără întreruperi sau pauze, la fel ca în primul film. La fiecare doi metri, obiectivul camerei se oprea în dreptul chipului uneia dintre statui. Max examină, rând pe rând, fiecare din chipurile împietrite ale acelei bizare trupe de circ; şi-i putea imagina acum pe membrii ei pierind în bezna absolută din calele lui *Orpheus,* ucişi de apa îngheţată.

În sfârşit, camera se apropie lent de figura care încununa centrul stelei cu şase vârfuri. Clovnul. Doctorul Cain. Prinţul din negură. Lângă el, la picioare, Max desluşi figura nemişcată a unei pisici care întindea în aer o gheară ascuţită. Max nu-şi amintea s-o fi văzut în vizita lui în grădina cu statui şi ar fi pariat tot ce avea că asemănarea neliniştitoare a felinei din piatră cu mascota pe care Irina o adoptase în prima zi, în gară, nu era rodul unei întâmplări. Privind acele imagini în timp ce ploaia lovea în geamuri, iar furtuna se îndepărta undeva, pe uscat, era foarte uşor să dai crezare poveştii pe care paznicul farului le-o relatase în după-amiaza aceea. Prezenţa sinistră a siluetelor ameninţătoare era de ajuns ca să facă să dispară orice îndoială, oricât de rezonabilă ar fi fost.

Camera se apropie de chipul clovnului, se opri la numai o jumătate de metru de el şi rămase acolo preţ de mai multe secunde. Max aruncă o privire către bobină şi văzu că filmul era pe sfârşite, nemairămânând decât vreo doi metri de vizionat. O mişcare pe ecran îi atrase din nou atenţia. Chipul din piatră se mişca într-un mod aproape imperceptibil. Max se ridică şi se duse până la peretele pe care se proiecta filmul. Pupilele acelor ochi din piatră se dilatară, iar buzele se arcuiră uşor într-un zâmbet crud, până ce dezvăluiră un şir lung de dinţi mari şi ascuţiţi ca ai unui lup. Max simţi cum i se pune un nod în gât.

După câteva secunde, imaginea dispăru, iar Max auzi zgomotul bobinei din proiector învârtindu-se

în gol. Filmul se terminase.

Max stinse proiectorul şi respiră adânc. Acum credea tot ceea ce spusese Victor Kray, dar asta nu-l făcea să se simtă mai bine, ci dimpotrivă. Urcă în cameră şi închise uşa după el. Prin geam, în depărtare, putea întrezări grădina cu statui. Încă o dată, construcţia din piatră era cufundată într-o negură deasă, de nepătruns.

Totuşi, în noaptea aceea, întunericul unduitor nu părea să izvorască din pădure, ci chiar din interiorul lui.

Câteva minute mai târziu, în timp ce se străduia să adoarmă şi să-şi alunge din minte chipul clovnului, Max îşi imagină că negura aceea nu era altceva decât răsuflarea îngheţată a doctorului Cain, care aştepta zâmbitor momentul întoarcerii sale.

CAPITOLUL DOISPREZECE

În dimineaţa următoare, Max se trezi cu senzaţia că are capul plin de gelatină. Din ce se putea zări de la fereastră, ziua promitea să fie una strălucitoare şi însorită. Se ridică alene şi-şi luă ceasul de buzunar de pe măsuţă. Primul lucru la care se gândi e că ceasul e stricat. Îl duse la ureche şi constată că mecanismul funcţiona la perfecţie: el era de fapt cel care îşi pierduse busola. Era ora douăsprezece la amiază.

Sări din pat şi se năpusti pe scări în jos. Pe masa din sufragerie se afla un bileţel. Îl luă şi văzu caligrafia ascuţită a surorii lui.

Bună dimineaţa, frumoasa adormită.

Când o să citeşti biletul, eu o să fiu cu Roland pe plajă. Ţi-am luat bicicleta cu împrumut, sper să nu te superi. Cum am văzut că aseară ai fost „la film", n-am vrut să te trezesc. Tata a sunat la prima oră şi a spus că încă nu ştiu când se pot întoarce acasă. Irina e în aceeaşi stare, dar medicii spun că va ieşi probabil zilele astea din comă. L-am convins pe tata să nu-şi facă griji pentru noi (şi n-a fost uşor).

Apropo, nu e nimic de mâncare pentru micul dejun.

O să fim pe plajă. Vise plăcute…

Alicia

Max citi biletul de trei ori înainte să-l lase din nou pe masă. Urcă scările în grabă şi se spălă repede pe faţă. Îşi puse un slip şi o cămaşă albastră şi se duse la magazie ca să ia cealaltă bicicletă. Înainte să ajungă la drumul de pe plajă, stomacul îi urla deja din răsputeri ca să i se administreze doza de hrană din fiecare dimineaţă. Când ajunse în orăşel, se abătu din drum şi o luă în direcţia brutăriei din piaţa primăriei. Mirosurile care se simţeau de la cincizeci de metri de local şi

respectivele ghiorăituri aprobatoare ale stomacului îi confirmară că luase decizia potrivită. Cu trei brioşe şi două tablete de ciocolată pentru mai târziu, o luă pe drumul spre plajă, cu un zâmbet de mulţumire cât toate zilele pe chip.

***

Bicicleta Aliciei stătea sprijinită pe suportul de şa în capătul drumului care ducea la plaja unde îşi avea cabana Roland. Max îşi lăsă bicicleta lângă cea a surorii lui şi se gândi că, deşi orăşelul nu părea a fi un paradis pentru hoţi, n-ar strica să cumpere nişte lacăte. Max se opri să se uite la farul din înaltul ţărmului şi apoi se îndreptă spre plajă. Cu doi metri înainte să iasă de pe cărarea cu ierburi înalte care dădea în micul golf, se opri.

Pe malul plajei, la vreo douăzeci de metri de locul unde se afla Max, Alicia stătea întinsă la jumătatea distanţei dintre apă şi nisip. Aplecat deasupra ei, cu mâna pe una din coapse, Roland se apropie de Alicia şi o sărută pe buze. Max se dădu înapoi şi se ascunse îndărătul ierburilor, sperând să nu fi fost văzut. Stătu acolo nemişcat vreo două secunde, întrebându-se ce trebuia să facă în continuare. Să-şi facă apariţia, mergând ca prostul, şi să salute zâmbitor? Sau să plece să facă o plimbare?

Max nu se considera un spion, dar nu-şi putu reprima impulsul de-a se uita din nou printre plantele sălbatice, la sora lui şi la Roland. Le putea auzi râsetele şi putea vedea cum mâinile lui Roland mângâiau timid trupul Aliciei, cu un tremurat care scotea la iveală că era prima sau, cel mult, a doua oară când se vedea într-o împrejurare de o asemenea anvergură. Se întrebă dacă şi pentru Alicia era prima oară şi, spre surprinderea lui, îşi dădu seama că nu era în stare să găsească răspunsul la acel mister. Deşi îşi petrecuseră toată viaţa împreună sub acelaşi acoperiş, sora lui, Alicia, era pentru el o enigmă.

Faptul de a o vedea acolo, întinsă pe plajă, sărutându-l pe Roland, i se părea descumpănitor şi complet neaşteptat. Intuise de la început că între Roland şi ea exista clar o atracţie, dar una e să-ţi imaginezi şi altceva, foarte diferit, să vezi cu ochii tăi. Se aplecă încă o dată să privească şi simţi dintr-o dată că n-are dreptul să se afle acolo şi că momentul acela le aparţinea doar lor. Parcurse din nou drumul până la bicicletă fără un zgomot şi se îndepărtă de plajă.

În timp ce mergea, se întreba dacă nu cumva era gelos. Poate că nu era decât faptul că îşi petrecuse mulţi ani crezând că sora lui era o adolescentă fără niciun fel de secrete, şi care, bineînţeles, nu săruta pe oricine îi ieşea în cale. Pentru o clipă îşi râse de propria naivitate şi, încet-încet, începu să se bucure de ceea ce văzuse. Nu putea anticipa ce avea să se întâmple în săptămâna următoare, nici ce avea să aducă cu sine sfârşitul verii, dar în ziua aceea Max era sigur că sora lui se simţea fericită. Iar asta era mult mai mult decât putuse spune despre ea în mulţi ani.

Max pedală din nou până în centrul oraşului şi opri bicicleta lângă clădirea bibliotecii municipale. La intrare se afla o tejghea veche din sticlă, unde erau afişate programul zilnic şi alte anunţuri, inclusiv afişul lunar al singurului cinematograf pe o rază de mai mulţi kilometri şi o hartă a oraşului. Max îşi îndreptă atenţia asupra hărţii şi o studie pe îndelete. Aspectul oraşului se potrivea mai mult sau mai puţin cu imaginea pe care şi-o construise în minte.

Harta înfăţişa în detaliu portul, zona centrală, plaja din partea de nord unde familia Carver îşi avea locuinţa, golful cu *Orpheus* şi farul, terenurile de sport de lângă gară şi cimitirul municipal. De ce nu se gândise mai devreme la asta? Se uită la ceas şi văzu că era ora două şi zece minute după-amiaza. Îşi luă bicicleta şi o apucă pe strada principală, care ducea în inima oraşului, spre micul

cimitir unde spera să găsească mormântul lui Jacob Fleischmann.

***

Cimitirul oraşului era o clasică incintă dreptunghiulară, care se ridica la capătul unui lung drum care urcă mărginit de chiparoşi înalţi. Nimic ieşit din comun. Zidurile din piatră erau cam îmbătrânite, iar locul avea aspectul obişnuit al cimitirelor din micile aşezări unde, cu excepţia a vreo două zile pe an, fără să mai punem la socoteală înmormântările locale, vizitele erau puţine. Grilajul era deschis, iar o tablă acoperită de rugină anunţa că programul cu publicul era de la nouă la cinci după-amiaza în timpul verii şi de la opt la patru în timpul iernii. Dacă exista vreun paznic, Max nu-l zări.

Pe drumul până acolo se tot gândi că avea să găsească un loc mohorât, dar soarele strălucitor de început de vară îl făcea să semene cu un mic claustru, liniştit si uşor trist.

Max lăsă bicicleta sprijinită de zidul exterior şi pătrunse în cimitir. Acesta părea că e populat de nişte mausolee modeste, care aparţineau probabil familiilor cu cea mai îndelungată istorie locală, iar în jur se înălţau pereţi cu nişe, de construcţie mai recentă.

Max se gândi că exista posibilitatea ca, la momentul respectiv, soţii Fleischmann să fi preferat să-l îngroape pe micul Jacob departe de acel loc, dar intuiţia îi spunea că rămăşiţele moştenitorului doctorului Fleischmann se odihneau în acelaşi orăşel unde venise pe lume. Avu nevoie de aproape o jumătate de oră ca să găsească mormântul lui Jacob, într-un capăt al cimitirului, la umbra a doi chiparoşi bătrâni. Era un mic mausoleu din piatră, căruia timpul şi ploile îi dăduseră un aer oarecum părăsit. Construcţia se înălţa sub forma unei căsuţe strâmte din marmură înnegrită şi murdară, cu o uşă din fier forjat, străjuită de statuile a doi îngeri ce ridicau spre cer

o privire sfâşietoare. Între zăbrelele ruginite ale porţii se afla încă un mănunchi de flori uscate, care rămăsese probabil acolo din vremuri imemoriale.

Max simţi că locul avea ceva apăsător şi, deşi era limpede că nu fusese vizitat de foarte mult timp, ecourile durerii şi ale tragediei păreau încă proaspete. Înaintă pe micul drum pavat cu dale care ducea la mausoleu şi se opri în prag. Poarta era întredeschisă, iar din interior răzbătea un puternic miros de stătut, în jur domnea o linişte deplină. Se mai uită o dată la îngerii din piatră care păzeau mormântul lui Jacob Fleischmann şi intră, simţind că, dacă mai zăbovea un minut, ar fi zbughit-o din locul acela în goana mare.

Interiorul mausoleului era cufundat în penumbră, iar Max putu zări pe jos o dâră de flori ofilite care ducea la o lespede unde fusese sculptat în relief numele Jacob Fleischmann. Dar mai era ceva. Sub nume, pe piatra funerară care acoperea rămăşiţele băiatului, se găsea simbolul stelei cu şase vârfuri înscrise în cerc.

Max simţi o furnicătură neplăcută în spate şi pentru întâia oară se întrebă de ce venise oare singur în locul acela. Îndărătul lui, lumina soarelui păru că păleşte uşor. Max îşi scoase ceasul şi verifică ora, gândindu-se, deşi era absurd, că zăbovise poate mai mult decât era cazul şi că paznicul cimitirului închisese porţile, lăsându-l înăuntru. Acele ceasului arătau ora trei şi câteva minute. Max trase adânc aer în piept şi se linişti.

Se mai uită o dată înjur şi, după ce văzu că nu era nimic acolo care să arunce o lumină nouă asupra poveştii doctorului Cain, se pregăti să plece. În clipa aceea băgă de seamă că nu era singur în interiorul mausoleului şi că o siluetă întunecată se mişca pe tavan, înaintând tiptil ca o insectă. Max simţi cum ceasul îi alunecă din mâinile scăldate într-o sudoare rece. Ridică privirea. Unul din îngerii de piatră pe care îi văzuse la intrare mergea pe tavan în poziţie

inversă. Figura se opri şi, uitându-se la Max, rânji ca un câine, întinzând spre el un deget ascuţit. Încet, trăsăturile acelui chip se preschimbară. Ieşi la iveală fizionomia familiară a clovnului, îndărătul căruia se ascundea doctorul Cain. În privirea lui, Max putu desluşi furie şi o ură înflăcărată. Vru să alerge la poartă şi să o ia la goană, dar membrele nu-l ascultau. După câteva clipe, năluca se risipi în umbră, iar Max rămase neclintit vreme de cinci secunde fără sfârşit.

După ce-şi recăpătă răsuflarea, alergă la ieşire fără să se mai uite în urmă, până ce se urcă pe bicicletă şi se îndepărtă o sută de metri de grilajul cimitirului. Pedalatul neîntrerupt îl ajută să-şi recapete treptat stăpânirea de sine. Îşi dădu seama că fusese victima unui truc, a unei manipulări macabre din partea propriilor temeri. Chiar şi aşa, ideea de a se întoarce acolo să-şi recupereze ceasul era pentru moment în afara oricărei discuţii. După ce-şi recâştigă calmul, o porni din nou pe drumul spre golf. Dar de această dată n-o căuta pe sora lui Alicia, nici pe Roland, ci pe bătrânul paznic al farului, pentru care avea pregătite câteva întrebări.

***

Bătrânul ascultă cu multă atenţie cele petrecute în cimitir. La sfârşitul povestirii, clătină grav din cap şi-i spuse lui Max să ia loc lângă el.

— Pot să vă vorbesc sincer? întrebă Max.

— Aşa sper să faci, tinerelule, răspunse bătrânul. Spune.

— Am impresia că ieri nu ne-aţi povestit tot ceea ce ştiţi. Şi nu mă întrebaţi de ce cred asta. E o presimţire, zise Max.

Paznicul farului continuă să îl privească neclintit.

— Şi ce altceva mai crezi? întrebă Victor Kray.

— Cred că respectivul doctor Cain, sau oricine o fi el, o să facă ceva. Foarte curând, continuă Max. Şi cred că toate cele întâmplate zilele astea nu sunt decât semne a ceea ce va fi să fie.

— Ceea ce va fi să fie, repetă paznicul farului. Interesant mod de-a pune problema, Max.

— Uitaţi cum stă treaba, domnule Kray, i-o reteză Max, tocmai am tras o sperietură de moarte. De câteva zile încoace se petrec lucruri foarte stranii şi sunt sigur că pe familia mea, pe dumneavoastră, pe Roland şi pe mine ne paşte un pericol. Ultimul lucru pe care-l mai pot accepta acum e încă un mister.

Bătrânul zâmbi.

— Aşa-mi place. Tăios şi la obiect, râse Victor Kray fără convingere. Uite ce e, Max, dacă v-am relatat ieri povestea doctorului Cain n-a fost ca să vă amuzaţi şi nici ca să rememorăm vremuri trecute. Am făcut-o ca să ştiţi ce se petrece şi să aveţi grijă. Tu eşti îngrijorat de câteva zile; eu mi-am petrecut douăzeci şi cinci de ani în farul ăsta cu un singur scop: să pândesc bestia aia. Este singurul scop al vieţii mele. Şi eu o să fiu sincer cu tine. N-am să arunc peste bord douăzeci şi cinci de ani numai pentru că un băietan abia venit se hotărăşte să se joace de-a detectivul. Poate că nu trebuia să vă fi spus nimic. Poate că cel mai bine e să dai uitării tot ce ţi-am spus şi să te îndepărtezi de statuile alea şi de nepotul meu.

Max vru să protesteze, dar paznicul farului ridică mâna, făcându-i semn să nu deschidă gura.

— Ceea ce v-am povestit e mai mult decât aveţi nevoie să ştiţi, zise Victor Kray. Nu forţa lucrurile, Max. Ia-ţi gândul de la Jacob Fleischmann şi arde filmele alea chiar azi. E cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da. Şi acum, tinere, valea de-aici.

***

Victor Kray observă cum Max se îndepărtează la vale pe bicicletă. Îi spusese băiatului vorbe dure şi nedrepte, dar în adâncul sufletului credea că era lucrul cel mai înţelept pe care-l putea face. Băiatul era inteligent; nu-l putuse păcăli. Ştia că ascunde ceva de ei, dar chiar şi aşa nu putea pricepe cât de mare era acel secret. Evenimentele se precipitau şi,

după douăzeci şi cinci de ani, teama şi neliniştea pricinuite de noua venire a doctorului Cain se materializau dinaintea lui la apusul vieţii, când se simţea cel mai slăbit şi mai singur.

Victor Kray încercă să-şi alunge din minte amintirea amară a unei întregi existenţe legate de acel personaj sinistru, începând cu suburbia mizeră din copilărie şi sfârşind cu farul unde se simţea ca într-o închisoare. Prinţul din negură i-l smulsese de lângă el pe cel mai bun prieten din copilărie, pe singura femeie pe care o iubise şi, în final, îi furase fiecare minut din îndelunga-i maturitate, transformându-l în umbra lui. În timpul interminabilelor nopţi petrecute în far obişnuia să-şi imagineze cum ar fi putut să fie viaţa lui dacă destinul n-ar fi hotărât să i-l scoată în cale pe acel magician puternic. Acum ştia că amintirile care aveau să-l însoţească în ultimii săi ani de viaţă nu urmau să fie decât fanteziile biografiei pe care n-a trăit-o niciodată.

Singura lui speranţă era Roland şi ferma promisiune, pe care şi-o făcuse sieşi, de a-i oferi un viitor departe de acel coşmar. Mai rămânea foarte puţin timp şi nu mai avea puterea care-l ţinuse în trecut. Peste numai două zile se împlineau douăzeci şi cinci de ani de la noaptea în care *Orpheus* naufragiase la numai câţiva metri de locul acela, iar Victor Kray putea simţi cum Cain căpăta din ce în ce mai multă putere cu fiecare minut care trecea.

Bătrânul se apropie de fereastră şi contemplă silueta întunecată a epavei lui *Orpheus,* scufundată în apele albastre ale golfului. Nu mai erau decât puţine ore până la lăsarea întunericului şi până ce avea să vină poate ultima lui noapte în turnul farului.

***

Când Max intră în casa de pe plajă, bileţelul de la Alicia se afla tot pe masa din sufragerie. Asta însemna că sora lui nu se întorsese încă şi că era în

continuare cu Roland. Singurătatea care domnea în casă nu făcu decât să adâncească golul pe care-l simţea în suflet în clipa aceea. Îi răsunau încă în minte cuvintele bătrânului. Chiar dacă îl duruse felul în care paznicul farului se purtase cu el, Max nu-i purta pică. Era sigur că bărbatul ascunde ceva, dar ştia că avea un motiv puternic ca să procedeze astfel. Urcă în camera lui şi se întinse pe pat, gândindu-se că toată povestea aceea era mai mult decât putea el duce şi că nu se simţea în stare să găsească modalitatea de a potrivi piesele enigmei, deşi erau la vedere.

Poate că trebuia să urmeze sfaturile lui Victor Kray şi să dea totul uitării, fie chiar şi numai pentru câteva ore. Se uită pe măsuţa de noapte şi constată că, deşi o neglijase mai multe zile, cartea despre Copernic se afla în continuare acolo, ca un antidot raţional la toate enigmele care-l înconjurau. Deschise cartea în locul unde rămăsese cu cititul şi încercă să se concentreze la expunerile riguroase privind mersul planetelor prin univers. Probabil ajutorul lui Copernic i-ar fi slujit de minune ca să descurce iţele acelui mister dar, încă o dată, era limpede că astronomul alesese epoca greşită ca să-şi petreacă vacanţa în lume. Într-un univers infinit, erau prea multe lucruri care scăpau înţelegerii omeneşti.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Câteva ore mai târziu, după ce luase cina şi mai avea doar zece pagini de citit, Max auzi sunetul bicicletelor intrând în grădina din faţa casei. Ascultă aproape o oră jos, în galerie murmurul vocilor lui Roland şi ale Aliciei. Pe la miezul nopţii, Max lăsă din nou cartea pe măsuţă şi stinse lămpiţa. In sfârşit, auzi bicicleta lui Roland îndepărtându-se pe drumul de pe plajă şi paşii Aliciei urcând scara încet. Se opri o clipă la uşa lui, iar apoi îşi continuă drumul până la camera ei. Max îşi auzi sora lăsându-şi pantofii pe pardoseala din lemn şi întinzându-se apoi în pat. Îi reveni în minte imaginea lui Roland sărutând-o pe Alicia în dimineaţa aceea pe plajă şi zâmbi în penumbră. Pentru prima dată, era sigur că sora lui avea să adoarmă mult mai greu decât el.

***

În dimineaţa următoare, Max se hotărî să se trezească înaintea soarelui şi, în zorii zilei, pedala deja spre brutărie. Voia să cumpere ceva delicios la micul dejun, să n-o lase pe Alicia să pregătească veşnica ei specialitate: pâine cu dulceaţă, unt şi lapte. Dimineaţa devreme, totul era cufundat într-o linişte ce-i amintea de dimineţile de duminică din marele oraș. Doar câţiva trecători tăcuţi rupeau starea de picoteală a străzilor, unde până şi casele, cu obloanele întredeschise, păreau că moţăie.

În depărtare, dincolo de gura portului, cele câteva bărci de pescuit care alcătuiau flota locală ieşeau cu prora în larg şi nu se mai întorceau decât la apusul soarelui. Brutarul şi fiica lui, o tinerică durdulie, cu obrajii rozalii, având de trei ori greutatea Aliciei, îl salutară pe Max şi, în timp ce-l serveau cu o tavă de delicioase prăjituri abia scoase din cuptor, se interesară de starea Irinei. Evident, vestea se răspândise: pesemne că medicul din orăşel făcea ceva mult decât să pună termometrul în vizitele lui la domiciliu.

Max reuşi să se întoarcă la casa de pe plajă la timp pentru ca micul dejun să nu-şi piardă căldura irezistibilă a prăjiturilor încă aburinde. Fără ceas nu ştia exact ce oră e, dar îşi imagina că mai erau probabil câteva minute până la opt. Cum nu-i făcea câtuşi de puţin plăcere să aştepte ca Alicia să se trezească pentru a putea lua micul dejun, se hotărî să recurgă la un vicleşug. Folosindu-se de scuza unui mic dejun cald, pregăti o tavă cu bunătăţile ieşite din cuptor, lapte şi două şerveţele, apoi urcă până la camera Aliciei. Ciocăni la uşă până ce glasul somnoros al surorii lui scoase un murmur abia auzit.

— *Room service,* zise Max. Pot să intru?

Împinse uşa şi intră în cameră. Alicia îşi îngropase capul sub o pernă. Max aruncă o privire prin cameră, la hainele atârnate pe scaune şi galeria de obiecte personale ale Aliciei. Camera unei femei fusese dintotdeauna un mister fascinant pentru Max.

— Am să număr până la cinci, zise Max, şi apoi o să încep să mănânc.

Chipul surorii lui se ivi de sub pernă, adulmecând aroma de unt din aer.

***

Roland îi aştepta pe malul plajei, echipat cu nişte pantaloni vechi cărora le tăiase crăcii şi pe care, uneori, îi folosea drept costum de baie. Lângă el se afla o barcă mică din lemn, care măsura probabil mai puţin de trei metri. Barca părea să fi petrecut treizeci de ani în soare, împotmolită pe o plajă, iar lemnul căpătase o nuanţă cenuşie pe care puţinele pete de vopsea albastră care nu se desprinseseră încă o puteau cu greu ascunde. Chiar şi aşa, Roland părea s-o admire ca şi cum ar fi fost un iaht de lux. In vreme ce fraţii se îndreptau spre mal, făcând slalom printre pietrele de pe plajă, Max zări pe proră numele vasului: *Orpheus II,* pe care Roland îl scrisese cu vopsea proaspătă, probabil chiar în dimineaţa aceea.

— De cât timp ai barca? întrebă Alicia, arătând spre schiful rahitic în care Roland încărcase deja echipamentul pentru scufundări şi două coşuri cu un conţinut misterios.

— De-acum trei ore. Unul din pescari avea de gând să o facă bucăţi pentru lemne de foc, dar l-am convins să mi-o dea, în schimbul unui favor, explică Roland.

— Un favor? întrebă Max. Eu cred că favorul i l-ai făcut tu lui.

— Poţi rămâne pe uscat dacă preferi, replică Roland pe un ton zeflemitor. Haidem, toată lumea la bord!

Expresia „la bord" era destul de nepotrivită pentru *vasul* în cauză, dar, după ce străbătură cincisprezece metri, Max constată că previziunile sale legate de un naufragiu instantaneu nu se împlineau. De fapt, barca naviga cu străşnicie, sub impulsul fiecărei mişcări energice pe care o imprima Roland vâslelor.

— Am adus o mică invenţie care o să vă surprindă, zise Roland.

Max se uită la unul din coşurile acoperite şi ridică capacul câţiva centimetri.

— Ce-i asta? murmură el.

— O fereastră submarină, explică Roland. De fapt e o cutie cu un geam la bază. Dacă îl sprijini de suprafaţa apei, te poţi uita în adâncul mării fără să te scufunzi. E ca o fereastră.

Max arătă spre Alicia.

— Aşa măcar o să poţi vedea ceva, insinuă el glumeţ.

— Cine ţi-a zis că am de gând să rămân aici? Azi cobor eu, răspunse Alicia.

— Tu? Dar nu ştii să faci scufundări! exclamă Max, încercând să-şi înfurie sora.

— Dacă ce-ai făcut zilele trecute se cheamă scufundări, nu, glumi Alicia, fără chef de harţă.

Roland continuă să vâslească fără să ia parte la zâzania dintre cei doi fraţi şi opri barca la vreo

patruzeci de metri de ţărm. Sub ei, umbra întunecată a epavei lui *Orpheus* se întindea pe fundul mării, aidoma unui rechin uriaş întins pe nisip, în aşteptare.

Roland deschise unul din coşuri şi scoase o ancoră ruginită, legată de o parâmă groasă şi vizibil uzată. La vederea aşa-zisului echipament, Max presupuse că rămăşiţele acelea marine făceau parte din ceea ce Roland negociase ca să salveze jalnica barcă de la un sfârşit demn şi potrivit cu starea în care se afla.

— Atenţie că stropesc! strigă Roland aruncând ancora în mare.

Ancora căzu pe verticală, stârnind un nor mic de bulbuci şi trăgând după sine aproape cincisprezece metri de frânghie.

Roland lăsă barca în voia curentului vreo doi metri şi legă parâma de o mică verigă care atârna de proră. Barca se legănă uşor în bătaia brizei şi frânghia se întinse, făcând structura din lemn să scârţâie. Max aruncă o privire bănuitoare spre încheieturile bărcii.

— N-o să se scufunde, Max. Ai încredere în mine, zise Roland, scoţând din coş fereastra submarină şi aşezând-o pe apă.

— Aşa a zis şi căpitanul *Titanicului* înainte să ridice ancora, replică Max.

Alicia se aplecă să privească prin cutie şi văzu pentru prima dată epava lui *Orpheus* zăcând pe fundul mării.

— Incredibil! exclamă ea la vederea spectacolului submarin.

Roland zâmbi mulţumit şi îi întinse nişte ochelari de scafandru şi o pereche de labe de cauciuc.

— Stai să vezi când o să te uiţi la ea de-aproape, zise Roland, punându-şi echipamentul.

Prima care sări în apă fu Alicia. Aşezat pe marginea bărcii, Roland îi adresă lui Max o privire liniştitoare.

— Nu-ţi face griji. Am să fiu cu ochii pe ea. N-o să se întâmple nimic, îl asigură el.

Roland sări în apă şi înotă spre Alicia, care îl aştepta la o mică distanţă de barcă. Îl salutară amândoi pe Max şi, după câteva secunde, dispărură în adâncuri.

Sub apă, Roland o luă pe Alicia de mână şi o conduse încet pe deasupra rămăşiţelor lui *Orpheus.* Temperatura apei era mai scăzută decât ultima dată când făcuseră scufundări acolo şi, cu cât coborau mai jos, cu atât avea să fie mai rece. Roland era obişnuit cu acest fenomen. Se producea uneori în primele zile de vară, mai ales atunci când curenţii reci din largul mării curgeau cu putere sub o adâncime de şase sau şapte metri. Băiatul se hotărî pe loc să nu le permită nici Aliciei, nici lui Max să se scufunde cu el până la epava lui *Orpheus* în ziua aceea; urmau să fie zile berechet tot restul verii ca să încerce.

Alicia şi Roland înotau de-a lungul vasului scufundat, dar se opreau din când în când şi urcau ca să ia aer şi să privească liniştiţi epava care zăcea în penumbra spectrală de pe fundul mării. Roland îşi dădea seama cât de entuziasmată e Alicia şi n-o scăpa din ochi. Ştia că trebuie să fie singur ca să facă scufundări aşa cum îi plăcea lui, în tihnă.

Când se scufunda cu cineva, mai ales cu un novice într-ale mării cum erau noii lui prieteni, nu se putea abţine să-şi asume rolul de dădacă submarină. Chiar şi aşa, îi dădea o satisfacţie deosebită faptul de a putea împărtăşi cu Alicia şi cu fratele ei lumea aceea magică care ani de zile îi aparţinuse numai lui. Se simţea precum ghidul unui muzeu vrăjit, însoţind vizitatorii într-o halucinantă plimbare printr-o catedrală scufundată.

Totuşi, panorama submarină oferea şi alte atracţii. Îi plăcea să privească trupul Aliciei unduindu-se sub apă. La flecare mişcare de braţ, putea să vadă cum muşchii trunchiului şi ai picioarelor se încordează, iar pielea capătă o

paloare albăstruie. De fapt, se simţea mai în largul lui observând-o aşa, când ea nu-i putea băga de seamă privirea emoţionată. Urcară din nou ca să-şi tragă răsuflarea şi constatară că barca în care se zărea silueta nemişcată a lui Max se afla la mai mult de douăzeci de metri depărtare. Alicia îi zâmbi entuziasmată. Roland îi răspunse tot cu un zâmbet, dar în sinea lui se gândi că cel mai bine era să se întoarcă la barcă.

— Putem să coborâm la vas şi să intrăm? întrebă gâfâind Alicia.

Roland băgă de seamă că braţele şi picioarele fetei aveau pielea de găină.

— Azi, nu, răspunse el. Ne întoarcem la barcă.

Alicia nu mai zâmbi. I se păru că Roland era puţin îngrijorat.

— S-a întâmplat ceva, Roland?

Roland zâmbi liniştit şi tăgădui. Nu voia să vorbească în clipa aceea despre curenţi submarini de cinci grade. Dintr-odată, în timp ce se uita la Alicia cum înoată spre barcă, lui Roland îi tresări inima. O umbră întunecată se mişca în fundul golfului, la picioarele lui. Alicia se întoarse să-l privească. Roland îi făcu semn să continue fără să se oprească şi băgă capul în apă ca să inspecteze zona.

O siluetă neagră, asemănătoare cu un peşte, înota şerpuitor în jurul epavei lui *Orpheus.* Pentru o clipă, Roland crezu că e vorba de un rechin, dar după ce se uită mai atent îşi dădu seama că se înşelase. Continuă să înoate în urma Aliciei, neluându-şi ochii de la forma aceea ciudată care părea că-i urmăreşte. Silueta şerpuia la umbra epavei lui *Orpheus,* fără să se întoarcă direct spre soare. Tot ce putea Roland să distingă era un corp alungit, aidoma cu al unui şarpe mare, şi o stranie lumină sclipitoare care îl învăluia precum o mantie de reflexe cadaverice. Roland se uită spre barcă şi-şi dădu seama că erau mai mult de zece metri până la ea. Umbra de sub picioarele lui păru că-şi

schimbă direcţia. Roland inspectă fundul şi văzu cum forma aceea ieşea la lumină şi urca încet spre ei.

Rugându-se ca Alicia să n-o fi văzut, o strânse pe fată de braţ şi începu să înoate cu toate forţele spre barcă. Alertată, Alicia se uită la el fără să priceapă.

— Înoată până la barcă! Repede! strigă Roland.

Alicia nu pricepea ce se întâmplă, dar pe chipul lui

Roland se putea citi o panică atât de mare, încât nu se opri să stea la discuţii ori să se gândească şi făcu ce i se poruncise. Strigătul lui Roland îl alertă pe Max, care putu să vadă cum prietenul lui şi Alicia înotau disperaţi spre el. O clipă mai târziu văzu umbra întunecată ridicându-se din apă.

— Dumnezeule! murmură el paralizat.

În apă, Roland o împinse pe Alicia până simţi că fata atinge barca. Max se grăbi s-o prindă pe sora lui de umeri şi s-o tragă în sus. Alicia bătu cu putere din labele de cauciuc şi, dintr-o sforţare, reuşi să cadă în barcă, peste Max. Roland trase adânc aer în piept şi se pregăti să facă la fel. Max îi întinse mâna de pe marginea bărcii, dar Roland citi pe chipul prietenului său groaza stârnită de ceea ce vedea în spatele lui. Simţi cum mâna îi alunecă pe lângă braţul lui Max şi avu presimţirea că n-avea să mai iasă cu viaţă din apă.

Încet, o îmbrăţişare rece îi cuprinse picioarele şi, cu o forţă nestăvilită, îl trase în adâncuri.

***

După ce trecură primele clipe de panică, Roland deschise ochii şi văzu ce anume îl purta spre adâncul întunecat. Pentru o clipă crezu că are halucinaţii, căci ceea ce vedea nu era o formă solidă, ci o siluetă bizară alcătuită din ceva ce părea a fi un lichid concentrat, foarte dens. Roland observă acea delirantă sculptură apoasă, care se mişca schimbându-şi forma constant, şi încercă să se desprindă din îmbrăţişarea-i mortală.

Creatura apoasă se răsuci şi chipul fantomatic pe care-l văzuse în vise, chipul clovnului, se întoarse spre el. Deschise nişte fălci uriaşe care scoaseră la iveală un şir nesfârşit de colţi lungi şi ascuţiţi precum cuţitele de măcelărie, iar ochii i se măriră până ce ajunseră la dimensiunea unei farfurii de ceai. Roland simţi că nu mai are aer. Creatura aceea, orice ar fi fost ea, îşi putea modifica înfăţişarea după bunul plac, iar intenţiile ei păreau clare: îl ducea pe Roland spre măruntaiele epavei. În timp ce se întreba cât timp avea să mai fie în stare să-şi ţină respiraţia înainte de a ceda şi a inhala apă, Roland băgă de seamă că lumina din jurul lui dispăruse. Se afla în interiorul lui *Orpheus,* iar împrejur domnea întunericul.

***

Max înghiţi în sec în timp ce-şi punea ochelarii de scafandru şi se pregătea să sară în apă în căutarea prietenului său Roland. Ştia că încercarea de salvare e absurdă. În primul rând, el abia ştia să facă scufundări şi, chiar dacă ar fi ştiut, nici nu voia să-şi imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă, aflat sub apă, ciudata formă apoasă care-l prinsese pe Roland ar fi venit după el. Totuşi, nu putea să stea liniştit în barcă şi să-şi lase prietenul să moară. În timp ce-şi punea labele, se gândi la o mie de explicaţii rezonabile pentru ceea ce tocmai se petrecuse: Roland suferise ori un cârcel ori vreun atac din pricina unei modificări a temperaturii din apă… Orice teorie era mai bună decât să accepte că ar fi cu putinţă să existe ceea ce văzuse că-l trage pe Roland în adâncuri.

Înainte să sară în apă, mai schimbă o privire cu Alicia. Pe chipul surorii lui se citea clar lupta dintre dorinţa de a-l salva pe Roland şi spaima că fratele ei ar fi avut aceeaşi soartă. Mai înainte ca instinctul de supravieţuitoare să-i facă pe amândoi să se răzgândească, Max sări în apele cristaline ale golfului. La picioarele lui, epava lui *Orpheus* se întindea până unde vederea se înceţoşa. Max înotă

spre prora vasului, locul unde îl văzuse ultima dată pe Roland dispărând sub apă. Printre crăpăturile epavei scufundate, Max avu impresia că vede nişte lumini sclipitoare ce păreau că se pierd într-o slabă oază de claritate care răzbătea prin crăpătura deschisă în santină acum douăzeci şi cinci de ani. Se îndreptă spre deschizătura din vas. Părea că cineva ar fi aprins sute de lumânări în interiorul lui *Orpheus.*

În momentul când se află aproape în picioare deasupra intrării în navă, urcă la suprafaţă ca să ia aer şi se scufundă din nou, fără să se oprească până ce nu ajunse la epavă. Coborârea acelor zece metri se dovedi mult mai dificilă decât îşi închipuise. La jumătatea distanţei, începu să simtă o presiune dureroasă în urechi. Îi fu teamă că timpanele o să-i pocnească sub apă. Când dădu peste curentul rece, toţi muşchii din corp i se încordară ca nişte cabluri de oţel şi fu nevoit să bată din picioare cu toată forţa ca să nu fie purtat de curent ca o frunză în vânt. Se prinse cu putere de marginea epavei şi se strădui să-şi domolească nervii. Plămânii îi ardeau şi ştia că se află la un pas de a intra în panică. Se uită la suprafaţă şi văzu silueta micuţă a bărcii undeva, infinit de departe. Înţelese că dacă nu acţiona în clipa aceea, efortul de a fi coborât până acolo n-ar mai fi folosit la nimic.

Lumina părea că vine din interiorul calelor. În timp ce Max înota într-acolo, un spectacol fantomatic i se înfăţişă privirii. Vasul scufundat semăna cu o macabră catacombă submarină. Străbătu un culoar unde fâşii de pânză roasă pluteau ca nişte meduze, în capăt, Max desluşi o uşă metalică întredeschisă, îndărătul căreia părea că se ascunde sursa luminii. Străduindu-se să nu bage de seamă mângâierile respingătoare ale pânzei putrezite, apucă mânerul uşii şi trase cât putu de tare.

Uşa metalică dădea spre unul din depozitele principale ale calei. În mijlocul ei, Roland se lupta

să scape din îmbrăţişarea creaturii apoase, care luase acum înfăţişarea clovnului din grădina cu statui. Lumina pe care Max o văzuse emana din ochii acestuia, plini de cruzime şi disproporţionat de mari pentru faţa lui. Năvăli în interiorul calei, iar creatura ridică capul şi-l privi. Vru s-o ia la goană chiar în clipa aceea, dar, văzându-şi prietenul la ananghie, se simţi obligat să înfrunte privirea plină de furie nebunească a clovnului. Creatura îşi modifică aspectul feţei şi Max îl recunoscu pe îngerul de piatră din cimitirul local.

Trupul lui Roland încetă să se mai zvârcolească şi rămase inert. Creatura îi dădu drumul, iar Max, fără să mai aştepte reacţia acestuia, înotă până la prietenul lui şi-l prinse de braţ. Roland îşi pierduse cunoştinţa. Dacă nu-l scotea la suprafaţă în câteva secunde avea să-şi piardă viaţa. Max îl trase până la uşa din metal, dar în clipa aceea creatura cu formă de înger şi chip de clovn se năpusti asupra lui arătându-şi colţii lungi şi întinzând spre el două gheare ascuţite. Max lovi cu pumnul chipul creaturii. Nu era decât apă, însă atât de rece încât simplul contact cu pielea producea o durere arzătoare. Încă o dată, doctorul Cain îşi etala trucurile.

Max îşi retrase braţul şi năluca se risipi odată cu lumina. Cu puţinul aer care-i mai rămăsese, îl târî pe Roland pe coridorul calei, până în exteriorul epavei. Ajuns acolo, simţi că plămânii îi erau gata să explodeze. Neputând să-şi mai ţină respiraţia nicio secundă în plus, dădu drumul la tot aerul pe care-l reţinuse. Prinse trupul inconştient al lui Roland şi înotă până la suprafaţă, crezând că avea să-şi piardă cunoştinţa dintr-un moment în altul din pricina lipsei de aer.

Agonia ultimilor zece metri până la suprafaţă i se păru fără sfârşit. Când scoase în fine capul din apă, se simţi ca şi cum s-ar fi născut a doua oară. Alicia sări din barcă şi înotă spre ei. Max inspiră profund de mai multe ori, luptându-se cu durerea

ascuţită din piept. Nu fu prea uşor să-l urce pe Roland în barcă. Max băgă de seamă că, în timp ce se chinuia să ridice trupul inert, Alicia îşi zgâriase braţele în aşchiile bărcii.

După ce reuşiră să-l ridice pe Roland la bord, îl aşezară cu gura în jos şi-i apăsară spatele de mai multe ori, pentru ca plămânii să elimine apa inhalată. Transpirată din cap până-n picioare şi cu braţele sângerânde, Alicia îl apucă pe Roland de braţe şi încercă să-l forţeze să respire. Trase adânc aer în piept şi, acoperindu-i orificiile nazale, suflă cu putere în gura lui Roland. Fu nevoie de cinci astfel de operaţiuni până ce trupul băiatului reacţionă cu o scuturătură violentă. Roland începu să scuipe apă de mare şi să aibă convulsii, în vreme ce Max se străduia să-l ţină.

În sfârşit, Roland deschise ochii, iar tenul palid începu să-şi recapete încetişor culoarea. Max îl ajută să se ridice şi să-şi revină puţin câte puţin la respiraţia normală.

— Mă simt bine, bâigui Roland ridicând o mână, în încercarea de a-şi linişti prietenii.

Alicia lăsă braţele să-i cadă şi izbucni într-un plâns zbuciumat, aşa cum Max n-o mai văzuse niciodată. Aşteptă vreo două minute până ce Roland fu în stare să se ţină singur pe picioare, apoi luă vâslele şi porni în direcţia ţărmului. Roland îl privea în tăcere. Îi salvase viaţa. Max ştiu că privirea aceea disperată şi plină de recunoştinţă avea să-l însoţească pentru totdeauna.

***

Cei doi fraţi îl culcară pe Roland în patul din cabana de pe plajă şi-l acoperiră cu nişte pături. Niciunul din ei nu avea chef să vorbească despre cele întâmplate, măcar deocamdată. Era prima dată când ameninţarea Prinţului din negură devenea atât de dureros de reală şi era greu să găseşti cuvintele potrivite, care să exprime pe de-a-ntregul neliniştea pe care o simţeau în acele clipe. Bunul simţ părea să le indice că lucrul cel mai înţelept era

să se ocupe de nevoile imediate şi exact asta făcură. Roland avea pregătită în cabană o trusă de prim ajutor, de care Max se folosi ca să dezinfecteze rănile Aliciei. Roland adormi în scurt timp. Alicia îl privea cu chipul răvăşit.

— O să se facă bine. E epuizat, atâta tot, zise Max.

Alicia se uită la fratele ei.

— Dar tu? I-ai salvat viaţa, zise Alicia cu un glas ce-i trăda starea. Nimeni n-ar fi fost în stare să facă ce-ai făcut tu, Max.

— Şi el ar fi făcut-o pentru mine, zise Max, preferând să evite subiectul.

— Cum te simţi? insistă sora lui.

— Sincer? întrebă Max.

Alicia încuviinţă.

— Cred că o să vomit, zise Max zâmbind. Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai rău.

Alicia îşi îmbrăţişă fratele cu putere. Max rămase nemişcat, cu braţele căzute pe lângă corp. Nu-şi putea da seama dacă era vorba de o manifestare a iubirii profunde de soră sau de o reacţie la groaza pe care Alicia o simţise cu câteva minute înainte, când încercau să-l readucă pe Roland la viaţă.

— Te iubesc, Max, îi şopti Alicia. Ai auzit?

Max nu răspunse. Era perplex. Alicia îi dădu drumul din îmbrăţişare şi se întoarse spre uşa cabanei, cu spatele la el. Max băgă de seamă că sora lui plângea.

— Să nu uiţi asta niciodată, frăţioare, murmură ea. Şi acum dormi un pic. Eu am să fac la fel.

— Dacă mă culc acum, nu mă mai trezesc, oftă Max.

După cinci minute, cei trei prieteni dormeau profund în cabana de pe plajă şi nimic pe lumea asta nu i-ar fi putut trezi.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Soarele se apropia de asfinţit când Victor Kray se opri la o sută de metri de casa de pe plajă, unde familia Carver îşi stabilise noul cămin. Era aceeaşi casă unde singura femeie pe care o iubise cu adevărat, Eva Gray, îl adusese pe lume pe Jacob Fleischmann. Revederea faţadei albe a vilei îi deschise iarăşi rănile sufleteşti pe care le credea închise pentru totdeauna. Luminile din casă erau stinse şi locul părea pustiu. Victor Kray presupuse că tinerii se aflau încă în sat cu Roland.

Paznicul farului străbătu drumul până la casă şi sări gardul alb care o împrejmuia. Aceeaşi uşă şi aceleaşi ferestre pe care şi le amintea perfect străluceau în lumina ultimelor raze de soare. Bătrânul traversă grădina până la curtea interioară şi ieşi pe câmpul care se întindea în spatele casei de pe plajă, în depărtare se înălţa pădurea, iar la marginea ei, grădina cu statui. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese în acel loc şi se opri din nou ca să-l observe de departe, temându-se de ce se ascundea îndărătul zidurilor sale. Printre zăbrelele întunecate ale grilajului de la grădina cu statui, o negură deasă se împrăştia în direcţia casei.

Victor Kray era speriat şi se simţea bătrân. Frica care-i rodea sufletul era aceeaşi pe care o simţise cu decenii în urmă pe străduţele din mahalaua unde auzise pentru prima dată vocea Prinţului din negură. Acum, la apusul vieţii, cercul părea că se închide şi, la fiecare mutare a jocului, bătrânul avea senzaţia că nu-i mai rămânea niciun as pentru înfruntarea finală.

Paznicul farului înaintă cu pas hotărât spre intrarea în grădina cu statui. În scurt timp, negura care se revărsa din interior îl acoperi până la brâu. Victor Kray îşi băgă mâna tremurândă în buzunarul de la palton şi scoase pistolul, pe care-l încărcase cu grijă înainte de a pleca, şi o lanternă puternică. Cu arma în mână, pătrunse în grădină şi

aprinse lanterna. Fasciculul de lumină dezvălui o priveliște neobișnuită. Victor Kray coborî arma și se frecă la ochi, gândindu-se că e victima unei halucinații. Ceva nu era în regulă sau, cel puțin, nu asta se așteptase să găsească. Fasciculul de lumină al lanternei străpunse din nou negura. Nu era o închipuire: grădina cu statui era pustie.

Bătrânul se apropie și observă descumpănit piedestalurile goale, abandonate. În timp ce încerca să-și pună ordine în gânduri, Victor Kray auzi freamătul îndepărtat al unei noi furtuni care se apropia și privi în zare. O pătură amenințătoare de nori negri și tulburi se întindea pe bolta cerească, ca o pată de cerneală într-un lac. Un fulger spintecă cerul în două, iar ecoul unui tunet ajunse pe coastă precum răpăitul de tobe care prevestește o bătălie. Victor Kray ascultă cântecul monoton al furtunii ce se forma în largul mării. În cele din urmă, amintindu-și că în urmă cu douăzeci și cinci de ani contemplase aceeași priveliște de la bordul lui *Orpheus,* înțelese ce avea să se petreacă.

***

Max se trezi scăldat într-o sudoare rece și-i luă câteva secunde ca să-și dea seama unde se află. Inima îi bătea precum motorul unei motociclete vechi. La câțiva metri de el, recunoscu un chip familiar: Alicia, care dormea lângă Roland. Își aminti că se află în cabana de pe plajă. Putea să jure că visul nu durase mai mult de câteva minute, deși în realitate dormise aproape o oră. Max se ridică tiptil și ieși afară să respire aer proaspăt. Imaginile dintr-un coșmar neliniștitor și asfixiant, în care el și Roland rămâneau prinși în interiorul lui *Orpheus,* i se risipeau încet din minte.

Plaja era pustie, iar mareea înaltă dusese barca lui Roland în larg. Foarte curând avea să fie luată de curent și micul schif urma să se piardă definitiv în imensitatea oceanului. Max se apropie de mal și-și udă fața și umerii cu apă rece din mare. Se îndreptă apoi spre un cot ce forma un mic golf și

se aşează între stânci, cu picioarele în apă şi cu speranţa că-şi va recăpăta liniştea pe care somnul nu putuse să i-o ofere.

Max intui că trebuie să existe o logică în spatele evenimentelor din ultimele zile. Senzaţia unui pericol iminent plutea în aer şi, dacă stătea să se gândească, putea chiar să traseze o linie ascendentă a apariţiilor doctorului Cain. Cu fiecare oră care trecea, prezenţa lui părea să capete tot mai multă forţă. În ochii lui Max, totul făcea parte dintr-un mecanism complex care-şi asambla piesele una câte una şi al cărui centru era orientat în jurul trecutului obscur al lui Jacob Fleischmann. De la vizitele enigmatice în grădina cu statui, la care asistase prin intermediul filmelor din magazie, până la creatura aceea indescriptibilă care fusese la un pas să le pună capăt zilelor chiar în acea după-amiază.

După cele întâmplate în ziua aceea, Max înţelese că nu-şi puteau permite luxul de a aştepta o nouă întâlnire cu doctorul Cain ca să acţioneze: trebuiau să-i anticipeze mişcările şi să încerce să prevadă care avea să fie următorul lui pas. Iar Max credea că nu era decât un singur mod de a afla acest lucru: să meargă pe urmele pistei lăsate cu ani în urmă de Jacob Fleischmann în filmele lui.

Fără să catadicsească să-i trezească pe Alicia şi Roland, Max se urcă pe bicicletă şi porni spre casa de pe plajă. În depărtare, deasupra orizontului, un punct negru se ivi din neant şi începu să se extindă ca un nor de gaz letal. Furtuna începea să prindă contur.

***

Ajuns acasă, Max fixă un rolfilm în proiector. Pe drum, vremea se răcise simţitor şi continua să se răcească. Primele ecouri ale furtunii se puteau auzi printre rafalele de vânt care loveau obloanele casei, înainte să dea drumul la film, Max urcă în grabă scările şi îşi puse nişte haine uscate şi călduroase. Structura veche din lemn a casei,

asaltată de vijelie, scârţâia sub paşii lui. În timp ce-şi schimba hainele, Max băgă de seamă prin fereastra din cameră că furtuna care se apropia acoperea cerul cu o pătură întunecată. În mai puţin de două ore avea să se lase seara. Închise bine fereastra şi coborî din nou în salon ca să pornească proiectorul.

Imaginile prinseră iarăşi viaţă pe perete şi Max se concentră la proiecţie. De această dată, camera străbătea un peisaj familiar: coridoarele din casa de pe plajă. Max recunoscu chiar interiorul salonului în care se afla. Decorul şi mobilele erau diferite, iar casa părea opulentă, în vreme ce camera se învârtea în cercuri domoale, înfăţişând pereţii şi ferestrele. Era ca si cum s-ar fi deschis o ușiță în trecut, care îi dădea lui Max posibilitatea să viziteze casa cu aproape zece ani în urmă.

După câteva minute la parter, filmul îl duse pe spectator la etajul de sus. Acolo, camera traversă holul până la uşa din capăt unde se afla dormitorul pe care-l ocupase Irina înainte de accident. Uşa se deschise şi camera pătrunse în încăperea goală, cufundată în penumbră. Apoi se opri în faţa dulapului din perete.

Câteva secunde nu se petrecu nimic, iar pelicula nu înregistră nicio mişcare în încăperea goală. Dintr-odată, uşa dulapului se deschise cu putere şi se izbi de perete, bălăngănindu-se din ţâţâni. Max îşi forţă privirea ca să desluşească ce anume se întrezărea în dulapul întunecos. O mână îmbrăcată într-o mănuşă albă apăru dintre umbre, ţinând un obiect lucitor care atârna de un lanţ. Max ghici ce avea să urmeze: doctorul Cain ieşi din dulap şi zâmbi la cameră.

Max recunoscu obiectul pe care Prinţul din negură îl ţinea în mână: era ceasul dăruit de tatăl său, pe care îl pierduse în mausoleul lui Jacob Fleischmann. Acum se afla în posesia magicianului, care reuşise, nu se ştie cum, să transporte lucrul său cel mai de preţ în

dimensiunea fantomatică a acelor imagini în alb şi negru care ţâşneau din învechitul proiector.

Camera se apropie de ceas şi Max putu să vadă cu claritate cum acele acestuia mergeau înapoi cu o viteză incredibilă, care creştea tot mai mult până ce îi fu imposibil să le mai distingă. Dintr-odată cadranul începu să emane fum şi scântei, iar în cele din urmă ceasul izbucni în flăcări. Max contemplă scena vrăjit, neputând să-şi ia ochii de la ceasul care ardea. În clipa următoare, camera se deplasă brusc spre peretele încăperii şi focaliză o măsuţă veche de toaletă, deasupra căreia se zărea o oglindă. Camera se apropie de ea şi apoi se opri, proiectând cât se poate de limpede pe bucata de sticlă imaginea persoanei care o ținea, Max înghiţi în sec. Se afla în sfârşit faţă în faţă cu cel care făcuse acele filme cu ani în urmă chiar acolo în casă. Recunoscu chipul zâmbitor al copilului care se filma pe sine. Avea cu câţiva ani mai puţin, dar trăsăturile şi privirea erau identice cu cele pe care ajunsese să le recunoască pe parcursul ultimelor zile: Roland.

Rolfilmul se împotmoli în proiector, iar imaginea blocată în faţa lentilei începu să dispară încet de pe ecran. Max stinse proiectorul şi strânse din pumni ca să-şi domolească tremurul ce pusese stăpânire pe mâinile lui. Jacob Fleischmann şi Roland erau una şi aceeaşi persoană.

Lumina unui fulger inundă pentru o fracţiune de secundă salonul cufundat în întuneric şi Max băgă de seamă că îndărătul ferestrei o siluetă bătea în geam, făcând semne că vrea să intre. Aprinse lumina din salon şi recunoscu chipul cadaveric şi îngrozit al lui Victor Kray. Judecând după aspect, părea că tocmai văzuse o nălucă. Max se îndreptă spre uşă şi-l lăsă pe bătrân să intre. Aveau multe de vorbit.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Max îi întinse bătrânului o ceaşcă de ceai fierbinte şi aşteptă ca paznicul farului să se încălzească.

Victor Kray tremura, iar Max nu ştia dacă starea aceea se datora vântului rece care aducea furtuna sau fricii pe care părea că bătrânul nu mai e în stare s-o ascundă.

— Ce făceaţi acolo, afară, domnule Kray? întrebă Max.

— Am fost în grădina cu statui, răspunse bătrânul recăpătându-şi calmul.

Victor Kray sorbi puţin ceai din ceaşca aburindă şi o lăsă apoi pe masă.

— Max, unde e Roland? întrebă bătrânul agitat.

— De ce vreţi să ştiţi? replică Max pe un ton care trăda neîncrederea pe care i-o inspira acum bătrânul, după ce aflase tot ce aflase.

Paznicul farului păru că-i intuieşte reţinerea şi începu să gesticuleze cu mâinile, ca şi cum ar fi vrut să se explice, dar nu-şi găsea cuvintele.

— Max, în noaptea asta o să se întâmple ceva cumplit, dacă nu îl împiedicăm noi, zise în cele din urmă Victor Kray conştient că afirmaţia lui nu suna prea convingător. Trebuie să ştiu unde e Roland. Viaţa lui e în mare pericol.

Max rămase tăcut şi cercetă chipul implorator al bătrânului. Nu credea niciun cuvânt din ce-i spunea paznicul farului.

— Care viaţă, domnule Kray? A lui Roland sau a lui Jacob Fleischmann? îl interpelă el aşteptându-i reacţia.

Bătrânul dădu ochii peste cap şi oftă abătut.

— Cred că nu te înţeleg, Max, şopti el.

— Ba eu cred că da. Știu că m-ați mințit, domnule Kray, zise Max ţintuindu-l pe bătrân cu o privire acuzatoare. Ştiu cine este Roland în realitate. Ne-aţi păcălit încă de la bun început. De ce?

Victor Kray se ridică şi se duse până la una din ferestre. Aruncă o privire afară, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva în vizită. Un nou tunet cutremură casa de pe plajă. Furtuna era din ce în ce mai aproape de coastă, iar Max putea auzi mugetul valurilor în ocean.

— Spune-mi unde se află Roland, Max, insistă încă o dată bătrânul, neluându-şi ochii de la fereastră. Nu e timp de pierdut.

— Nu ştiu dacă pot avea încredere în dumneavoastră. Dacă vreţi să vă ajut, mai întâi va trebui să-mi spuneţi adevărul, îi ceru Max.

Nu era dispus ca paznicul farului să-l lase din nou în ceaţă.

Bătrânul se întoarse spre el şi-l privi cu severitate. Max îi susţinu privirea dur, arătându-i că nu-l intimida câtuşi de puţin. Victor Kray păru că înţelege situaţia şi se prăbuşi într-un fotoliu, înfrânt.

— Bine, Max. O să-ţi spun adevărul, dacă asta e ceea ce vrei, murmură el.

Max se aşeză în faţa lui şi încuviinţă, pregătit să-l asculte din nou.

— Aproape tot ce v-am povestit zilele trecute la far e adevărat, începu bătrânul. Vechiul meu prieten Fleischmann îi promisese doctorului Cain că o să-i dăruiască primul său copil, dacă o va obţine în schimb pe Eva Gray. După un an de la căsătorie, când eu deja pierdusem orice legătură cu ei, Fleischmann începu să primească vizitele doctorului Cain, care-i amintea de pactul pe care-l făcuseră. Fleischmann încercă prin toate mijloacele să împiedice venirea pe lume a unui copil, până-ntr-acolo încât a fost la un pas de a-şi distruge căsnicia. După naufragiul lui *Orpheus,* m-am simţit obligat să le scriu şi să-i eliberez de chinul care îi făcuse nefericiţi ani la rândul. Credeam că ameninţarea doctorului Cain rămăsese îngropată pentru totdeauna în adâncul mării. Sau, cel puţin, am fost atât de nesăbuit încât să mă

conving eu însumi de acest lucru. Fleischmann se simţea vinovat şi îndatorat faţă de mine şi dorea ca toţi trei, Eva, el şi cu mine să fim din nou împreună, ca în vremea studenţiei. Chestiunea era absurdă, bineînţeles. Se întâmplaseră prea multe lucruri. Chiar şi aşa, îi intră în cap să construiască casa de pe plajă, sub al cărei acoperiş avea să se nască la scurt timp fiul lui, Jacob. Micuţul a fost o binecuvântare cerească: le-a redat amândurora bucuria de a trăi. Sau asta părea, fiindcă chiar din noaptea când s-a născut, am ştiut că ceva nu merge cum trebuie. În noaptea aceea l-am visat din nou pe doctorul Cain. Pe măsură ce copilul creştea, Fleischmann şi Eva erau atât de orbiţi de bucurie, încât nu erau în stare să-şi dea seama de ameninţarea care se abătea asupra lor. Amândoi erau dedicaţi trup şi suflet să-şi facă copilul fericit şi să-i împlinească toate mofturile. N-a existat vreodată pe faţa pământului un copil mai răsfăţat şi mai alintat ca Jacob Fleischmann. Dar, încetul cu încetul, semnele prezenţei lui Cain au devenit din ce în ce mai evidente. Într-o zi, pe vremea când Jacob avea cinci ani, băiatul s-a pierdut în timp ce se juca în curtea din spate. Fleischmann şi Eva l-au căutat disperaţi ore în şir, dar nici urmă de el. Când s-a înserat, Fleischmann a luat o lanternă şi s-a afundat în pădure, temându-se că micuţul s-ar fi putut rătăci prin desiş şi ar fi suferit un accident. Fleischmann îşi amintea că, atunci când construiseră casa, cu şase ani în urmă, la intrarea în pădure exista o mică construcţie închisă şi goală care, pesemne, fusese, cu mult timp înainte, un adăpost vechi pentru câini, dărâmat la începutul veacului. Era locul unde erau închise animalele care urmau să fie sacrificate, în seara aceea, Fleischmann a bănuit că băiatul intrase acolo şi rămăsese închis. Presimţirea lui era parţial adevărată, doar că acolo nu l-a găsit numai pe fiul său. Construcţia, care cu ani în urmă fusese pustie, era acum populată de statui. Când tatăl lui l-a găsit

şi l-a scos de-acolo, Jacob se juca printre figuri. După două zile, Fleischmann mi-a făcut o vizită la far şi mi-a explicat cele întâmplate. M-a făcut să jur că, în cazul în care i se va întâmpla ceva, eu aveam să mă ocup de micuţ. Acela n-a fost decât începutul. Fleischmann îi ascundea soţiei incidentele inexplicabile care se petreceau în jurul copilului, dar în sinea lui înţelegea că nu exista scăpare şi că, mai devreme sau mai târziu, Cain avea să se întoarcă să caute ceea ce-i aparţinea.

— Ce s-a întâmplat în seara când Jacob s-a înecat? îl întrerupse Max, intuind răspunsul.

Dorea însă ca vorbele bătrânului să-i dovedească că temerile lui sunt neîntemeiate.

Victor Kray lăsă capul în jos şi ezită câteva secunde înainte să răspundă.

— În ziua aceea, la fel ca astăzi, 23 iunie, aceeaşi zi în care s-a scufundat *Orpheus,* o furtună teribilă s-a dezlănţuit pe mare. Pescarii au dat fuga să-şi asigure bărcile, iar oamenii şi-au închis uşile şi ferestrele, aşa cum au făcut şi în noaptea naufragiului. Sub ropotul ploii, locul s-a transformat într-un oraş-fantomă. Eu eram în far şi o premoniţie cumplită m-a încolţit: băiatul se afla în pericol. Am traversat străzile pustii şi am venit până aici în goana mare. Jacob ieşise din casă şi mergea pe plajă, spre ţărm, unde valurile izbeau furioase. Cădea o ploaie puternică, abia dacă mai puteam distinge unde mă aflam, însă am putut întrezări o siluetă strălucitoare care se ivea din apă şi întindea spre copil două braţe lungi ca nişte tentacule. Jacob părea că merge hipnotizat spre creatura aceea apoasă, pe care n-am izbutit s-o văd prea bine în întuneric. Era Cain, de asta sunt sigur, dar era ca şi cum, pentru întâia oară, toate identităţile lui se contopiseră într-o formă schimbătoare… Mi-e foarte greu să descriu ce-am văzut…

— Am văzut forma aceea, întrerupse Max, dorind să-l scutească pe bătrân de descrierea

creaturii pe care el însuşi o văzuse cu numai câteva ore în urmă. Continuaţi.

— M-am întrebat de ce Fleischmann si soţia lui nu se aflau acolo, încercând să-l salveze pe băiat, şi m-am uitat spre casă. O trupă de circari ale căror trupuri păreau modelate în piatră îi reţinea în galerie.

— Statuile din grădină, confirmă Max.

Bătrânul încuviinţă.

— Singurul lucru la care m-am gândit în clipa aceea a fost să salvez băiatul. Chestia aia îl prinsese între braţele ei şi îl târa în largul mării. M-am năpustit asupra creaturii şi am trecut prin ea. Uriaşa siluetă apoasă s-a risipit în întuneric, dar Jacob se dusese la fund. M-am scufundat de mai multe ori până i-am dibuit trupul prin beznă şi am putut să-l salvez şi să-l aduc din nou la suprafaţă. L-am târât pe băiat până pe nisip, departe de valuri, şi am încercat să-l resuscitez. Statuile dispăruseră odată cu Cain. Fleischmann şi Eva au dat fuga lângă mine ca să-l ajute pe băiat, dar când au ajuns nu mai avea puls. L-am dus în casă şi am încercat tot ce era posibil dar în zadar: băiatul era mort. Fleischmann şi-a pierdut controlul şi a ieşit afară, strigând la furtună şi oferindu-i lui Cain viaţa sa în schimbul vieţii copilului. După câteva minute, în mod inexplicabil, Jacob a deschis ochii. Se afla în stare de şoc. Nu ne recunoştea şi părea că nu-şi aminteşte nici cum îl cheamă. Eva l-a îmbrăcat şi l-a dus sus, la culcare. Când a coborât iar, ceva mai târziu, s-a apropiat de mine şi, foarte senină, mi-a spus că, dacă băiatul continua să stea cu ei, viaţa lui se afla în pericol. M-a rugat să-l iau în grija mea şi să-l cresc aşa cum aş fi făcut cu propriul meu copil. Acel copil care, dacă destinul ar fi urmat o altă cale, ar fi putut fi al nostru. Fleischmann nu s-a încumetat să intre în casă. Am acceptat rugămintea Evei Gray şi am văzut în ochii ei cum renunţa la singurul lucru care-i dăduse sens vieţii. În ziua următoare, l-am luat pe băiat cu

mine. Nu i-am mai văzut pe soţii Fleischmann niciodată.

Victor Kray făcu o pauză lungă. Max avu impresia că bătrânul încearcă să-şi stăpânească lacrimile, dar Victor Kray îşi ascundea faţa între mâinile lui albe şi îmbătrânite.

— Un an mai târziu am aflat că el murise în urma unei ciudate infecţii pe care o contractase după ce fusese muşcat de un câine sălbatic. Şi nici până azi nu ştiu dacă Eva Gray mai trăieşte.

Max cercetă chipul abătut al bătrânului şi îşi dădu seama că-l judecase greşit. Ar fi preferat să constate că e un nemernic şi să nu fie nevoit să înfrunte adevărul din vorbele lui.

— Dumneavoastră aţi inventat povestea părinţilor lui Roland, i-aţi inventat până şi numele… conchise Max.

Kray încuviinţă, recunoscând astfel cel mai mare secret al vieţii sale în faţa unui băiat de treisprezece ani, pe care abia dacă îl văzuse de vreo două ori.

— Deci, Roland nu ştie cine este el în realitate? întrebă Max.

Bătrânul tăgădui de mai multe ori, iar Max băgă de seamă că avea lacrimi de mânie în ochi, în ochii aceia pe care nenumăraţii ani de veghe în înaltul farului îi slăbiseră peste poate.

— Şi atunci cine se află îngropat în mormântul lui Jacob Fleischmann din cimitir? întrebă Max.

— Nimeni, răspunse bătrânul. Mormântul acela nu a fost niciodată construit şi nici nu s-a oficiat vreo slujbă de înmormântare. Mausoleul pe care l-ai văzut zilele trecute a apărut în cimitirul local la o săptămână după furtună. Oamenii din oraş sunt de părere că Fleischmann este cel care a dat ordin să fie construit pentru fiul său.

— Nu înţeleg, replică Max. Dacă n-a fost Fleischmann, atunci cine l-a construit şi cu ce scop?

Victor Kray îi zâmbi băiatului cu amărăciune.

— Cain, răspunse el în cele din urmă. Cain l-a aşezat acolo şi l-a rezervat încă de atunci pentru Jacob.

— Dumnezeule, murmură Max.

Îşi dădu seama că irosise poate un timp preţios obligându-l pe bătrân să mărturisească tot adevărul.

— Trebuie să-l scoatem pe Roland din cabană chiar acum…

***

Zgomotul valurilor care se izbeau de ţărm o trezi pe Alicia. Se întunecase deja şi, judecând după răpăitul puternic al apei pe acoperişul cabanei, o furtună violentă se dezlănţuise deasupra golfului în vreme ce ei dormeau. Alicia se ridică, buimacă încă, şi văzu că Roland se afla în continuare întins pe pat, rostind prin somn cuvinte de neînţeles. Max nu era acolo şi Alicia bănui că fratele ei era afară, contemplând ploaia care cădea în mare. Lui Max îi plăcea la nebunie ploaia. Se duse până la uşă, o deschise şi aruncă o privire spre plajă.

O negură deasă şi albăstruie, aidoma unei fantasme care stă la pândă, şerpuia dinspre mare către cabană, iar Alicia putu să audă zeci de glasuri şoptind din interior. Închise uşa cu putere şi se rezemă de ea, hotărâtă să nu se lase pradă panicii. Speriat de zgomotul uşii, Roland deschise ochii şi se ridică cu greu, fără să priceapă prea bine cum ajunsese acolo.

— Ce se întâmplă? izbuti Roland să îngaime.

Alicia era cât pe ce să-i răspundă, dar ceva o opri. Roland privi uluit cum negura deasă se strecoară prin fiecare din încheieturile cabanei şi o învăluie pe Alicia. Fata ţipă, iar uşa de care stătuse sprijinită fu catapultată în exterior, smulsă din ţâţâni de o forţă nevăzută. Roland sări din pat şi alergă spre Alicia, pe care aburul neguros o ducea înspre mare prinsă ca într-o gheară. O figură îi tăie calea, iar Roland recunoscu năluca apoasă care îl

trăsese în adâncuri. Chipul de lup al clovnului se lumină.

— Bună, Jacob, şopti vocea dindărătul buzelor gelatinoase. Acum chiar că o să ne distrăm.

Roland lovi forma apoasă, iar silueta lui Cain se dezintegră în aer, inundând locul cu o cantitate nesfârşită de apă. În clipa când se năpusti afară, Roland fu izbit de furtuna violentă. O perdea groasă de nori purpurii se formase deasupra golfului. Din înaltul cerului, un fulger orbitor spintecă unul din vârfurile ţărmului şi pulverizã tone de stâncă, împrăştiind pe plajă o ploaie de aşchii incandescente.

Alicia ţipă, luptând să se desprindă din îmbrăţişarea mortală care o strângea, iar Roland alergă printre pietre până la mal. Încercă s-o apuce de mână, dar o zguduitură puternică a mării îl culcă la pământ. Când se ridică din nou în picioare, tot golful se cutremura sub picioarele lui şi auzi un muget teribil care părea că vine din străfunduri. Băiatul făcu câţiva paşi înapoi, încercând să-şi păstreze echilibrul. Văzu atunci o uriaşă formă luminoasă care se ridica din adâncul mării, stârnind înjur valuri de câţiva metri, în mijlocul golfului, Roland recunoscu silueta unui catarg ce se ivea dintre ape. Dinaintea ochilor săi neîncrezători, epava lui *Orpheus* ieşi încet la suprafaţă, învăluită într-o aură fantomatică.

Pe punte, înfăşurat într-o mantie, Cain înălţă spre cer un baston argintiu. Un nou fulger căzu peste el şi învălui epava lui *Orpheus* într-o lumină orbitoare. În vreme ce gheara fantomatică îi dădea drumul Aliciei, hohotul de râs plin de cruzime al magicianului răsună în tot golful.

— Tu eşti cel pe care-l vreau, Jacob, murmură glasul lui Cain în mintea lui Roland. Dacă nu vrei ca ea să moară, vino după ea…

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

În vreme ce Max pedala prin ploaie, strălucirea fulgerului îl făcu să tresară. Dinaintea ochilor, *Orpheus* se înfăţişă ca reînviat din adâncuri, învăluit într-o lumină hipnotizantă ce părea că izvorăşte chiar din metalul epavei. Fostul vas al lui Cain naviga din nou pe apele înfuriate ale golfului. Max pedală până îşi pierdu răsuflarea, temându-se că avea să fie prea târziu când va ajunge la cabană. Îl lăsase în urmă pe bătrânul paznic al farului, care nu putea nici pe departe să ţină ritmul cu el. Când ajunse la marginea plajei, Max sări de pe bicicletă şi alergă spre cabana lui Roland. Constată că uşa fusese smulsă din rădăcini. Îşi zări prietenul zăcând nemişcat pe mal, contemplând vrăjit vasul-fantomă care brăzda valurile. Max mulţumi cerului şi alergă să-l îmbrăţişeze.

— Eşti bine? strigă el în bătaia vântului care şfichiuia plaja.

Roland se uită la el cu o privire înspăimântată, ca cea a unui animal rănit, incapabil să scape de prădător. Max recunoscu chipul acela infantil care ţinuse camera în faţa oglinzii şi simţi un fior.

— O are pe Alicia, zise Roland în cele din urmă.

Max ştia că prietenul lui nu pricepea ce se întâmplă în realitate şi intui că încercarea de a-i explica nu ar fi făcut decât să complice lucrurile.

— Orice s-ar întâmpla, zise Max, ţine-te departe de el. M-ai auzit? Îndepărtează-te de Cain.

Roland nu luă în seamă vorbele lui şi se afundă în mare până ce valurile îi trecură de brâu. Max se duse după el şi-l opri, dar Roland, mai puternic decât prietenul lui, se descotorosi cu uşurinţă şi-l împinse cu putere, înainte să se arunce în apă.

— Aşteaptă! strigă Max. Nu ştii ce se petrece! Te caută pe tine!

— Ştiu deja, replică Roland, nedându-i timp să mai rostească vreun cuvânt.

Max îşi văzu prietenul cufundându-se în valuri şi ieşind la suprafaţă câţiva metri mai încolo, înotând spre *Orpheus.* Jumătatea prevăzătoare a inimii îi striga din răsputeri să alerge înapoi la cabană şi să se ascundă sub pat până ce totul se va fi terminat. Dar, ca întotdeauna, Max ascultă de cealaltă jumătate şi se lansă pe urmele lui Roland, sigur că de această dată n-avea să se mai întoarcă cu viaţă pe uscat.

***

Degetele lungi ale lui Cain, îmbrăcate într-o mănuşă, o prinseră pe Alicia de încheietura mâinii ca un cleşte. Magicianul o trase după el, târând-o pe puntea alunecoasă a lui *Orpheus.* Alicia luptă din răsputeri să se elibereze din prinsoare. Cain se întoarse şi o ridică în aer fără niciun efort. Apoi se apropie de chipul Aliciei la doar câţiva centimetri, până ce fata văzu cum pupilele ochilor aceia arzând de furie se dilatau şi îşi schimbau culoarea, de la albastru la auriu.

— N-am de gând să-ţi mai repet, ameninţă magicianul cu un glas metalic şi lipsit de viaţă. Stai liniştită ori ai să regreţi. Ai priceput?

Magicianul îşi încleştă degetele şi mai tare, iar Alicia se temu că, dacă continua aşa, Cain avea să-i pulverizeze oasele încheieturii ca şi cum ar fi fost din lut uscat. Fata înţelese că era zadarnic să opună rezistenţă şi dădu tremurând din cap. Cain slăbi strânsoarea şi zâmbi. Nu era milă, nici politeţe în acel zâmbet, doar ură. Magicianul îi dădu drumul şi Alicia căzu din nou pe punte, lovindu-se cu fruntea de metal. Se pipăi şi simţi usturimea înţepătoare a unei răni deschise. Fără să-i lase nicio clipă de răgaz, Cain o apucă din nou de braţul stâlcit şi o târâi spre interiorul vasului.

— Ridică-te, îi porunci magicianul, împingând-o printr-un coridor dindărătul punţii lui *Orpheus,* care ducea la cabine.

Pereţii erau înnegriţi şi acoperiţi de rugină, peste care se desluşea un strat vâscos de alge închise la

culoare. În adâncul lui *Orpheus* rămăsese o apă mâloasă, din care emanau nişte aburi greţoşi. Zeci de grămezi de resturi pluteau şi se legănau din pricina balansului puternic al vasului printre valuri. Doctorul Cain o prinse pe Alicia de păr şi deschise una din uşile metalice care dădea într-o cabină. Din interior răzbi un nor de gaze şi de apă urât mirositoare, închise acolo vreme de douăzeci şi cinci de ani. Alicia îşi ţinu respiraţia. Magicianul o trase cu putere de păr şi o târâi spre uşa cabinei.

— Cel mai bun *suite* de pe vas, drăguţo. Cabina căpitanului pentru invitata mea de onoare. Bucură-te de companie.

Cain o împinse înăuntru cu brutalitate şi închise uşa după ea. Alicia căzu în genunchi şi pipăi peretele din spatele ei, căutând un punct de sprijin. Cabina era practic cufundată în întuneric. Singura sursă de lumină care răzbătea până acolo era de la un oberliht îngust, pe care anii petrecuţi sub apă îl acoperiseră cu o crustă groasă, semitransparentă, de alge şi resturi organice. Zgâlţâiturile neîntrerupte ale vasului luptându-se cu furtuna o izbeau pe Alicia de pereţii cabinei. Reuşi să se prindă de o ţeavă ruginită şi scrută penumbra, sforţându-se să-şi alunge din minte duhoarea intensă care domnea în locul acela. Îi trebuiră vreo două minute ca să-şi acomodeze ochii la acea lumină slabă şi să poată cerceta celula pe care i-o rezervase Cain. Părea că nu mai există altă ieşire decât uşa din metal pe care magicianul o încuiase la plecare. Alicia căută cu disperare o bară metalică sau un obiect mai greu cu care să forţeze uşa, dar nu putu găsi nimic. În timp ce bâjbâia prin întuneric, în căutarea unui instrument care s-o ajute să se elibereze, atinse cu mâinile ceva care stătea rezemat de perete. Alicia se îndepărtă speriată. Rămăşiţele irecognoscibile ale căpitanului lui *Orpheus* căzură la picioarele ei şi Alicia înţelese la cine se referise Cain când îi spusese despre companie. Destinul nu fusese de

partea bătrânului olandez rătăcitor. Zgomotul mării şi furtuna înăbuşiră ţipetele Aliciei.

***

Cu fiecare metru pe care Roland îl câştiga în drumul până la *Orpheus,* furia mării îl trăgea sub apă şi-l înapoia la suprafaţă pe vârful unui val, într-un vârtej de spumă a cărui forţă n-o putea învinge. In faţa lui, vasul se lupta cu zidurile de apă pe care furtuna le izbea de coca navei.

Pe măsură ce se apropia de vas, puterea mării îi făcea şi mai grea încercarea de a controla direcţia în care-l purta curentul şi Roland se temu ca nu cumva o lovitură bruscă a valurilor să-l izbească de coca lui *Orpheus* şi să-l lase fără simţire. Dacă se întâmpla aşa ceva, marea avea să-l înghită rapid şi niciodată nu avea să se mai întoarcă la suprafaţă. Roland se cufundă ca să se ferească de creasta valului care venea peste el şi ieşi din nou. Văzu cum valul se îndepărtează spre coastă, formând o vale de apă tulbure şi agitată.

Orpheus se înălţa la mai puţin de doisprezece metri de locul unde se afla el şi, uitându-se la peretele de oţel îmbrăcat într-o lumină incandescentă, ştiu că îi va fi imposibil să se caţere până la punte. Singurul drum era crăpătura pe care stâncile o deschiseseră în cocă acum douăzeci şi cinci de ani, provocând scufundarea vasului. Crăpătura se afla la linia de plutire şi, cu fiecare lovitură a valurilor, apărea şi se afunda din nou în mare. Bucăţile de metal ale fuzelajului care înconjurau gaura neagră semănau cu fălcile unei uriaşe bestii marine. Numai ideea de a intra în acea capcană îl îngrozea pe Roland, dar era singura posibilitate de a ajunge la Alicia. Se luptă să nu fie tras de următorul val şi, după ce creasta trecu peste el, se îndreptă spre gaura din cocă şi pătrunse în ea ca o torpilă omenească prin beznă.

***

Victor Kray traversă gâfâind ierburile sălbatice care despărţeau golful de drumul spre far. Ploaia şi

vântul băteau cu putere şi-l împiedicau să înainteze, aidoma unor mâini nevăzute hotărâte să-l îndepărteze de locul acela. Când reuşi să ajungă la plajă, *Orpheus* se profila în mijlocul golfului şi naviga în linie dreaptă spre ţărm, învăluit într-o aură de lumină supranaturală. Prora vasului spărgea valurile care măturau puntea, ridicând un nor de spumă albă la fiecare nouă zgâlţâitură a oceanului. Îl cuprinse disperarea: cele mai cumplite temeri ale lui se împliniseră şi eşuase. Anii îi slăbiseră mintea, iar Prinţul din negură îl păcălise încă o dată. Acum nu făcea decât să se roage cerului să nu fie prea târziu pentru a-l salva pe Roland de soarta pe care i-o pregătise magicianul. În momentul acela, Victor Kray şi-ar fi dat viaţa din toată inima dacă astfel i-ar fi dat lui Roland o minimă şansă de scăpare. Totuşi, o premoniţie neagră îl făcea să creadă că-şi încălcase promisiunea pe care i-o făcuse mamei băiatului.

Victor Kray se îndreptă spre cabana lui Roland, cu falsa speranţă de a-l găsi acolo. Nu era nici urmă de Max sau de fată. Văzând uşa de la cabană dărâmată pe plajă, se gândi la ce e mai rău. Dar o scânteie de speranţă se aprinse în el când constată că înăuntrul cabanei era lumină. Paznicul farului se grăbi spre intrare, strigând numele lui Roland. Figura unui aruncător de cuţite, cioplită în piatră palidă, dar însufleţită, îi ieşi în întâmpinare.

— Cain târziu pentru regrete, bunicule, zise figura.

Bătrânul recunoscu vocea lui Cain. Victor Kray făcu un pas înapoi, dar în spatele lui era cineva, înainte să poată reacţiona, simţi o lovitură seacă în ceafă. Apoi se lăsă întunericul.

***

În timp ce se uita la Roland cum pătrunde în coca lui *Orpheus* prin gaura din fuzelaj, Max simţea că la fiecare nouă zgâlţâitură a valurilor îl lasă puterile. Nu era un înotător la fel de bun ca Roland şi cu greu avea să se menţină la suprafaţă

un timp îndelungat în mijlocul acelei furtuni, dacă nu găsea o soluţie ca să urce la bordul vasului. Pe de altă parte, cu fiecare minut care trecea, creştea certitudinea că pericolul îi aştepta în adâncurile vasului. Îşi dădea seama că magicianul îi atrăgea pe terenul lui, iar ei veneau ca moliile spre lumină.

Max auzi un zgomot asurzitor şi văzu cum un zid imens de apă se ridică pe la pupa lui *Orpheus* apropiindu-se de vas cu mare repeziciune. În câteva secunde, vasul fu târât de valul uriaş până la ţărm, iar prora se înfipse în stânci, făcând ca nava să se zguduie violent. Catargul, cu semnalele luminoase ale punţii de comandă, se prăbuşi peste marginea vasului, iar capătul său căzu la câţiva metri de Max, care se scufundă în apă.

Max înotă anevoie până la catarg, se prinse de el şi-şi trase răsuflarea câteva secunde. Când ridică privirea, văzu că bucata care căzuse se întindea precum un soi de scară până la puntea vasului. Înainte ca un nou val să-l smulgă din locul acela şi să-l facă nevăzut pentru totdeauna, Max începu să se caţere spre *Orpheus,* fără să bage de seamă că, sprijinită de balustrada de la tribord, o siluetă îl aşteaptă nemişcată.

***

Curentul îl împinse pe Roland prin santina inundată a lui *Orpheus.* Băiatul îşi protejă faţa cu mâinile, ferindu-se astfel de loviturile pe care le primea înaintând printre rămăşiţele naufragiului. Roland se legănă în voia apei până ce o zgâlţâitură a epavei îl izbi de perete. Reuşi să se prindă de o scăriţă metalică care urca spre partea de sus a vasului.

Se căţără pe scăriţa îngustă şi trecu printr-un tambuchi ce dădea în întunecata sală de maşini, care adăpostea motoarele distruse ale lui *Orpheus.* Făcu slalom printre resturile maşinilor până ajunse la culoarul care urca pe punte şi, de acolo, traversă în goana mare coridorul cu cabine până la puntea vasului. Stăpânit de o senzaţie ciudată, Roland

recunoştea fiecare colţ al sălii şi toate obiectele pe care de atâtea ori le observase făcând scufundări. Din acel punct de observaţie, avea o vedere completă a punţii din faţă a lui *Orpheus,* unde valurile măturau suprafaţa şi se stingeau pe platforma punţii. Brusc, simţi că vasul e împins înainte cu o forţă de nestăvilit şi privi uimit cum ţărmul părea că răsare dintre umbre chiar îndărătul prorei lui *Orpheus.* Urmau să se izbească de stânci în numai câteva secunde.

Roland se grăbi să se prindă zdravăn de roata timonei, dar picioarele îi alunecară pe stratul subţire de alge care acoperea podeaua navei. Se rostogoli mai mulţi metri până se lovi de vechiul aparat de radio şi simţi prin tot corpul teribila vibraţie produsă de impactul vasului cu stâncile de pe ţărm. După ce trecu momentul cel mai greu, se ridică şi auzi în apropiere un sunet, o voce omenească în vuietul furtunii. Sunetul se repetă şi Roland îl recunoscu: era Alicia, care striga după ajutor dintr-o parte a vasului.

***

Cei zece metri pe care Max trebui să-i escaladeze pe catarg până la puntea lui *Orpheus* i se părură fără sfârşit. Lemnul era cu totul putrezit şi atât de aşchiat încât, când ajunse în cele din urmă la bordul vasului, braţele şi picioarele îi erau pline de răni care îi provocau o usturime puternică. Max socoti că cel mai prudent era să nu se oprească să-şi examineze loviturile şi întinse o mână spre balustrada metalică.

După ce o prinse zdravăn, sări cu stângăcie şi căzu pe punte cu faţa în jos. O siluetă întunecată trecu prin faţa lui. Max ridică privirea, cu speranţa că era Roland. Cain îşi desfăşură mantia şi-i arătă un obiect auriu care se balansa de capătul unui lanţ. Max îşi recunoscu ceasul.

— Cauţi asta? întrebă magicianul îngenunchind lângă băiat şi legănându-i prin faţa ochilor ceasul

pe care Max îl pierduse în mausoleul lui Jacob Fleischmann.

— Unde e Jacob? vru să afle Max, ignorând rânjetul batjocoritor ce părea întipărit pe chipul lui Cain precum o mască de ceară.

— Asta-i întrebarea zilei, răspunse magicianul, şi tu ai să mă ajuţi să găsesc răspunsul.

Cain strânse ceasul în pumn, iar Max auzi scrâşnetul metalului. Când magicianul îi arătă din nou palma deschisă, din cadoul pe care i-l făcuse tatăl său nu mai rămăsese decât un amestec de nerecunoscut de şuruburi şi piuliţe strivite.

— Timpul, dragă Max, nu există. E o iluzie. Chiar şi amicul tău Copernic ar fi ghicit adevărul dacă ar fi avut tocmai asta: timp. Ironic, nu-i aşa?

Max calculă în minte ce posibilităţi avea să sară peste bord şi să scape de magician. Insă mănuşa albă a lui Cain i se încolăci în jurul gâtului, fără să-i mai dea timp să respire.

— Ce-aveţi de gând să faceţi cu mine? gemu Max.

— Ce-ai face cu tine dacă ai fi în locul meu? întrebă magicianul.

Max simţi cum prinsoarea mortală a lui Cain îi taie respiraţia şi-i blochează circulaţia sângelui.

— E o întrebare bună, nu-i aşa?

Magicianul îi dădu drumul lui Max pe puntea de metal ruginită. Din pricina căzăturii, ochii i se împăienjeniră câteva secunde şi un spasm de greaţă puse stăpânire pe el.

— De ce îl urmăriţi pe Jacob? bâigui Max, încercând să câştige timp în favoarea lui Roland.

— Afacerile sunt afaceri, Max, răspunse magicianul. Eu mi-am îndeplinit partea din înţelegere.

— Dar ce importanţă poate avea pentru dumneavoastră viaţa unui băiat? întrebă Max. În plus, v-aţi răzbunat deja omorându-l pe doctorul Fleischmann, nu-i aşa?

Chipul doctorului Cain se lumină, ca şi cum Max tocmai formulase întrebarea la care aştepta cu nerăbdare să răspundă de când începuseră dialogul.

— Când nu achiţi un împrumut, trebuie să plăteşti dobândă. Dar asta nu anulează datoria. Asta e regula mea, zise magicianul cu glas şuierat. Şi hrana mea. Viaţa lui Jacob şi a multor altora ca el. Ştii de câţi ani străbat lumea, Max? Ştii câte nume am avut?

Max tăgădui, mulţumind în sinea lui pentru fiecare secundă pe care vrăjitorul o pierdea vorbind cu el.

— Spuneţi-mi, răspunse el cu un firicel de glas, prefăcându-se însufleţit de o admiraţie plină de teamă faţă de interlocutorul său.

Cain zâmbi euforic. În clipa aceea, se petrecu lucrul de care se temea Max. Prin vuietul furtunii, răsună vocea lui Roland strigând-o pe Alicia. Max şi magicianul se uitară unul la altul. O auziseră amândoi. Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Cain şi imediat îşi recăpătă aspectul întunecat al unui prădător înfometat şi sângeros.

— Foarte isteţ, murmură el.

Max înghiţi în sec, pregătindu-se pentru ce e mai rău.

Magicianul deschise în faţa lui palma uneia din mâini, iar Max contemplă încremenit cum fiecare din degete se preschimbă într-un ac lung. La doar câţiva metri de locul unde se aflau ei, Roland strigă din nou. Cain se întoarse şi se uită în spate. Atunci Max se năpusti spre bordul vasului, dar n-apucă să sară fiindcă gheara magicianului îl strânse de ceafă şi-l făcu să se rotească încetişor, până ce ajunse faţă în faţă cu Prinţul din negură.

— Păcat că prietenul tău nu e nici pe jumătate la fel de abil ca tine. Poate că ar trebui să fac înţelegerea cu tine. Rămâne pe altă dată, zise magicianul. La revedere, Max. Sper că ai învăţat să faci scufundări de la ultima noastră întâlnire.

Cu puterea unei locomotive, magicianul îl azvârli pe Max înapoi în mare. Trupul băiatului se învârti prin aer mai mult de zece metri şi căzu în valuri, scufundându-se în apa rece ca gheaţa. Max se luptă să se menţină pe linia de plutire. Bătu cu putere din mâini şi din picioare ca să scape de forţa mortală care părea că-l trage spre străfundurile întunecate. Înotând pe bâjbâite, simţea că plămânii îi erau gata să explodeze, dar în cele din urmă ieşi la suprafaţă la câţiva metri de stânci. Trase o gură de aer şi, sforţându-se să stea deasupra, reuşi ca, încetul cu încetul, valurile să-l poarte până la marginea zidului stâncos. Izbuti să se prindă de o bucată ieşită în afară pe care se căţără şi se puse la adăpost. Aşchiile ascuţite ale pietrelor îi răniră pielea, încât mâinile şi picioarele, înţepenite de frig că abia mai simţeau durerea, erau pline de mici tăieturi. Făcând eforturi să nu leşine, urcă câţiva metri, până ce găsi printre stânci un cot unde valurile nu puteau ajunge. Abia atunci se putu întinde pe piatra dură şi descoperi că era atât de înspăimântat încât nu-i venea să creadă că-şi salvase viaţa.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Uşa cabinei se deschise lent, iar Alicia, ghemuită intr-un colţ întunecat, rămase nemişcată şi-şi ţinu respiraţia. Umbra Prinţului din negură se proiectă în interiorul încăperii, iar ochii lui, aprinşi ca jăratecul, îşi schimbară culoarea, de la auriu la roşu aprins. Cain intră în cabină şi se apropie de fată. Alicia se strădui să-şi ascundă tremurul care pusese stăpânire pe ea şi-l înfruntă pe musafir cu o privire sfidătoare. In faţa unei asemenea dovezi de aroganţă, magicianul rânji ca un câine

— Trebuie să fie o trăsătură de familie. Toţi cu vocaţie de eroi, zise magicianul prefăcându-se amabil, începe să-mi placă de voi.

— Ce doriţi? întrebă Alicia cu o voce tremurândă şi cât putu de dispreţuitoare.

Cain păru că reflectează la întrebare şi-şi scoase mănuşile tacticos. Alicia băgă de seamă că avea unghiile lungi şi ascuţite ca vârful unui pumnal. Cain îi făcu semn cu una dintre ele.

— Depinde. Tu ce-mi sugerezi? încercă magicianul cu blândeţe, fără să-şi ia ochii de la Alicia.

— N-am nimic să vă dau, replică ea, uitându-se pe furiş la uşa deschisă a cabinei.

Cain îi făcu cu degetul, bănuindu-i intenţiile.

— N-ar fi o idee bună, sugeră el. Dar, revenind la ale noastre, ce-ar fi să cădem la învoială? O înţelegere între adulţi, ca să zic aşa.

— Ce învoială? întrebă Alicia, străduindu-se să evite privirea hipnotizantă a lui Cain ce părea că o stoarce de voinţă cu pofta unui parazit care se hrăneşte cu suflete.

— Aşa-mi place. Deci, să vorbim despre afaceri. Spune-mi, Alicia, ai fi dispusă să-l salvezi pe Jacob, pardon, pe Roland? E un băiat chipeş, după părerea mea, zise magicianul, savurând fiecare vorbă din oferta sa cu o infinită delicateţe.

— Ce vreţi în schimb? Viaţa mea? răspunse Alicia. Cuvintele îi ieşeau din gură înainte ca să aibă măcar timp să gândească. Magicianul îşi încrucişă braţele şi-şi încruntă sprâncenele gânditor. Alicia băgă de seamă că nu clipea niciodată.

— Eu mă gândisem la altceva, drăguţo, explică magicianul mângâindu-şi buza de jos cu buricul degetului arătător. Ce-ai zice de viaţa primului tău copil?

Cain se duse încet spre ea şi-şi apropie faţa de chipul fetei, aşa încât Alicia simţi duhoarea intensă, dulceagă şi greţoasă a respiraţiei lui. Uitându-se drept în ochii lui, Alicia îl scuipă în faţă pe magician.

— Du-te la dracu'! exclamă ea, stăpânindu-şi furia. Picăturile de salivă se evaporară ca şi cum le-ar fi aruncat pe o placă de metal încins.

— Fată dragă, de la el vin, replică Cain.

Încetişor, magicianul îşi întinse mâna dezgolită spre chipul Aliciei. Fata închise ochii şi simţi câteva clipe pe frunte atingerea ca de gheaţă a degetelor lui cu unghii lungi şi ascuţite. Aşteptarea i se păru interminabilă. În sfârşit, Alicia îi auzi paşii îndepărtându-se şi uşa metalică a cabinei închizându-se din nou. Duhoarea de putreziciune ieşi prin încheieturile de la tambuchiul cabinei precum aburul dintr-o valvă sub presiune. Îi veni să plângă şi să lovească pereţii până ce-şi va fi domolit furia, dar făcu un efort să nu-şi piardă controlul şi să-şi păstreze mintea limpede. Trebuia să iasă de acolo şi n-avea prea mult timp la dispoziţie s-o facă.

Se duse până la uşa grea din metal şi o pipăi de jur împrejur, căutând vreo crăpătură prin care să încerce s-o forţeze. Nimic. Cain o închisese într-un sarcofag de aluminiu ruginit, în compania osemintelor fostului căpitan al lui *Orpheus.* În clipa aceea, o izbitură puternică zdruncină vasul şi Alicia căzu cu faţa la pământ. După câteva

secunde, un sunet înfundat se făcu auzit din străfundurile vasului. Alicia îşi lipi urechea de uşă şi ascultă cu atenţie. Era susurul inconfundabil al apei când curge. O cantitate mare de apă. Cuprinsă de panică, Alicia înţelese ce se petrecea: vasul se inunda şi *Orpheus* se scufunda din nou, începând cu partea unde se aflau calele. De data aceasta nu-şi mai putu stăpâni ţipătul de groază.

***

Roland umblă peste tot pe vas în căutarea Aliciei, dar zadarnic. *Orpheus* se transformase într-un labirint de catacombe submarine, cu coridoare nesfârşite şi uşi metalice înţepenite. Magicianul ar fi putut s-o ascundă în zeci de locuri. Se întoarse pe punte şi încercă să deducă unde putea fi închisă. Zdruncinătura care străbătu vasul de la un capăt la celălalt îl făcu să-şi piardă echilibrul şi Roland căzu pe podeaua umedă şi alunecoasă. De pe puntea întunecată îşi făcu apariţia Cain, ca şi cum s-ar fi ivit din metalul crăpat al pardoselii.

— Ne scufundăm, Jacob, explică magicianul liniştit, arătând în jurul lui. N-ai ştiut niciodată să profiţi de ocazie, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Unde e Alicia? întrebă Roland, gata să se năpustească asupra adversarului său.

Magicianul închise ochii şi-şi împreună palmele, ca şi când ar fi urmat să rostească o rugăciune.

— Undeva pe vasul ăsta, răspunse Cain liniştit. Dacă ai fost suficient de neghiob încât să vii până aici, nu strica totul acum. Vrei să-i salvezi viaţa, Jacob?

— Numele meu este Roland, i-o reteză băiatul.

— Roland, Jacob… Ce mai contează dacă e un nume sau altul? zise Cain râzând. Chiar şi eu am mai multe. Care e dorinţa ta, Roland? Vrei să-ţi salvezi prietena. Asta e, nu-i aşa?

— Unde ai ascuns-o? întrebă din nou Roland. Blestemat să fii! Unde e?

Magicianul îşi frecă mâinile de parcă i-ar fi fost frig.

— Ştii cât îi ia unui vas ca acesta să se scufunde, Jacob? Nu-mi spune. Vreo două minute, cel mult. Surprinzător, nu-i aşa? Parcă n-aş şti, râse Cain.

— Îl vrei pe Jacob sau cum m-o fi chemând, zise Roland. Ei bine, acum îl ai. N-am de gând să fug. Dă-i ei drumul.

— Ce original, Jacob, exclamă magicianul apropiindu-se de băiat. Ţi se termină timpul, Jacob. Un minut.

Orpheus începea să se încline uşor spre tribord. Apa care inunda nava vuia sub picioarele lor, iar structura şubrezită din metal vibra cu putere în calea apelor furioase care-şi deschideau drum prin adâncurile vasului, ca acidul peste o jucărie de carton.

— Ce trebuie să fac? imploră Roland. Ce aştepţi de la mine?

— Bine, Jacob. Văd că începi să pricepi. Aştept să îndeplineşti partea de înţelegere pe care tatăl tău n-a fost în stare s-o îndeplinească, răspunse magicianul. Nici mai mult, nici mai puţin.

— Tatăl meu a murit într-un accident, eu… începu Roland să explice cu disperare.

Magicianul îşi puse mâna, părinteşte, pe umărul băiatului. Roland simţi atingerea metalică a degetelor lui.

— O jumătate de minut, băiete. Cain târziu pentru poveştile de familie, i-o tăie Cain.

Apa izbea cu putere coverta care susţinea puntea de comandă. Roland îi aruncă magicianului o ultimă privire imploratoare. Cain îngenunche în faţa băiatului şi-i zâmbi.

— Cădem la învoială, Jacob? şopti magicianul.

Lacrimile ţâşniră din ochii lui Roland si băiatul încuviinţă încetişor.

— Bine, bine, Jacob… murmură Cain. Bine ai venit acasă…

Magicianul se ridică şi arătă spre unul din culoarele care ieşeau de pe punte.

— Ultima uşă de pe coridorul ăla, făcu semn Cain. Dar ia aminte la sfatul meu. Când vei reuşi s-o deschizi, o să fim deja sub apă, iar prietena ta n-o să mai aibă niciun pic de aer să respire. Tu eşti un bun scufundător, Jacob. O să ştii ce-ai de făcut. Aminteşte-ţi de înţelegerea noastră…

Cain zâmbi pentru ultima oară şi, înfăşurându-se în mantie, dispăru în întuneric. Paşi invizibili se îndepărtau pe punte, lăsând urme de metal topit în pardoseala vasului. Băiatul rămase neclintit câteva secunde, făcând eforturi să-şi recapete suflarea. Dar o nouă zdruncinătură a vasului îl împinse violent spre roata înţepenită a timonei. Apa începuse să inunde puntea.

Roland o porni în goană pe coridorul indicat de magician. Apa ţâşnea cu putere prin tambuchiurile de pe punte şi inunda culoarul, în vreme ce *Orpheus* se scufunda treptat în mare. Roland lovi zadarnic cu pumnii în uşa de metal.

— Alicia! strigă el.

Îşi dădea seama că ea abia îl putea auzi de partea cealaltă a uşii groase de oţel.

— Sunt Roland. Ţine-ţi respiraţia! O să te scot de-acolo!

Roland apucă roata uşii metalice şi încercă din toate puterile s-o facă să se învârtă, rănindu-şi palmele. Apa îngheţată îl acoperea mai sus de brâu şi continua să urce. Roata cedă abia vreo doi centimetri.

Roland trase adânc aer în piept şi o forţă din nou, reuşind să o rotească până ce apa îi acoperi faţa şi inundă în cele din urmă tot coridorul. Întunericul puse stăpânire pe *Orpheus.*

Când uşa metalică se deschise, Roland pătrunse în cabina neagră ca păcura, bâjbâind după Alicia. Pentru o clipă îl străfulgera gândul teribil că magicianul îl păcălise şi că nu se afla nimeni acolo. Deschise ochii sub apă, luptându-se cu o

senzaţie de usturime, şi încercă să întrezărească ceva prin bezna submarină, în sfârşit, mâinile dibuiră o bucată de pânză din rochia Aliciei, care se zbătea frenetic între panică şi sufocare. O luă în braţe şi încercă s-o liniştească, dar fata nu putea şti cine sau ce o prinsese în întuneric. Conştient că mai rămăseseră doar câteva secunde, Roland o luă de după gât şi o trase înspre coridor. Vasul îşi continua coborârea inexorabilă spre străfunduri. Alicia se lupta zadarnic, dar Roland o târî prin coridor până la punte. Peste tot pluteau resturile pe care apa le smulsese din măruntaiele lui *Orpheus.* Ştia că nu puteau ieşi de pe vas până ce acesta nu ajunge la fund. Dacă ar fi încercat, forţa curenţilor i-ar fi tras în adâncuri fară putinţă de scăpare. Totuşi, îşi dădea seama că trecuseră cel puţin treizeci de secunde de când Alicia respirase ultima oară. Dată fiind situaţia şi starea de panică în care se afla, probabil începuse deja să înghită apă. Dacă aşa stăteau lucrurile, urcarea la suprafaţă ar fi însemnat pentru ea moarte sigură. Cain îşi plănuise jocul cu mare grijă.

Aşteptarea ca *Orpheus* să atingă uscatul păru infinită. Când impactul avu loc, o parte din tavanul punţii se prăbuşi peste ei. O durere cumplită îi urcă pe picior şi Roland înţelese că o bucată de metal îi prinsese una din glezne. Strălucirea lui *Orpheus* se risipea încet în adâncuri.

În vreme ce se lupta cu durerea ascuţită care-i tortura piciorul, Roland căută în penumbră faţa Aliciei. Fata avea ochii deschişi şi se zbătea să nu se sufoce. Nu putea să-şi mai ţină respiraţia nicio secundă în plus şi ultimele bule de aer îi scăpară printre buze aidoma unor perle care duc cu sine ultimele clipe ale unei vieţi ce se stinge.

Roland îi luă faţa în mâini şi încercă s-o facă pe Alicia să-l privească în ochi. Privirile li se uniră în adâncuri şi ea înţelese pe loc ce avea de gând. Scutură din cap, încercând să-l îndepărteze pe Roland de ea. Acesta îi arătă glezna prinsă sub

grinzile metalice din tavan. Alicia înotă prin apele îngheţate până la grinda căzută şi se strădui să-l elibereze pe Roland. Amândoi schimbară o privire disperată. Nimeni şi nimic nu putea mişca tonele de oţel care-l imobilizau pe Roland. Alicia înotă din nou până la el şi-l îmbrăţişă, simţind cum îşi pierde cunoştinţa din pricina lipsei de aer. Fără să mai aştepte nicio clipă, Roland luă chipul Aliciei în mâinile sale şi, unindu-şi buzele cu ale fetei, îi expiră în gură aerul pe care îl păstrase pentru ea, aşa cum Cain prevăzuse de la început. Alicia inspiră aerul de pe buzele lui şi strânse cu putere mâinile lui Roland, uniţi în sărutul acela salvator.

Băiatul o privi disperat şi o împinse împotriva voinţei lui dincolo de punte. Atunci îl văzu pe Roland pentru ultima oară. Apoi, încetişor, începu să urce la suprafaţă. După câteva secunde, fata ieşi în mijlocul golfului şi văzu că furtuna se îndepărtează încet în largul mării, ducând cu sine toate speranţele pe care şi le pusese în viitor.

***

Când Max văzu chipul Aliciei ivindu-se la suprafaţă, se aruncă din nou în apă şi înotă repede spre ea. Sora lui abia mai putea să se ţină la suprafaţă şi bolborosea cuvinte de neînţeles, tuşind cu putere şi scuipând apa pe care o înghiţise în timpul urcuşului dinspre adâncuri. Max o luă pe după umeri şi o târî până ce reuşi să atingă o porţiune de uscat, la vreo doi metri de ţărm. Bătrânul paznic al farului aştepta pe plajă şi se grăbi să le vină în ajutor. Împreună o scoaseră pe Alicia din apă şi o întinseră pe nisip. Victor Kray încercă să-i ia pulsul, dar Max dădu uşor la o parte mâna tremurândă a bătrânului.

— E vie, domnule Kray, zise Max mângâind fruntea surorii lui. E vie.

Bătrânul încuviinţă şi o lăsă pe Alicia în grija lui Max. Clătinându-se ca un soldat după o lungă bătălie, Victor Kray se duse la ţărm şi se afundă în mare până ce apa îi trecu de mijloc.

— Unde e Roland al meu? murmură bătrânul, întorcându-se spre Max. Unde e nepotul meu?

Max îl privi tăcut. Vedea cum sufletul sărmanului bătrân şi forţa care-l ţinuse în toţi anii aceia în înaltul farului se pierdeau aidoma unui pumn de nisip printre degete.

— Nu se mai întoarce, domnule Kray, răspunse în cele din urmă băiatul cu lacrimi în ochi. Roland nu se mai întoarce.

Bătrânul paznic al farului se uită rătăcit la el, ca şi cum nu izbutea să priceapă ce spune. Apoi încuviinţă şi-şi întoarse privirea spre mare, aşteptând ca nepotul lui să se ivească dintre ape pentru a fi din nou împreună. Oceanul se domoli treptat şi o ghirlandă de stele se aprinse în zare. Roland nu se mai întoarse niciodată.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

La o zi după furtuna care devastă coasta în lunga noapte de 23 iunie 1943, Maximilian şi Andrea Carver se întoarseră la casa de pe plajă cu micuţa Irina. Fetiţa se afla acum în afara primejdiei, dar aveau să mai treacă câteva săptămâni până îşi va fi revenit complet. Vântul puternic care se abătuse asupra orăşelului până aproape de ivirea zorilor lăsă în urmă copaci şi stâlpi de curent căzuţi la pământ, bărci pe care mareea le târâse până pe faleză şi geamuri sparte la o bună parte din clădirile cu vedere spre mare. Alicia şi Max aşteptau în tăcere, aşezaţi în galerie. Chiar din clipa în care Maximilian Carver coborî din maşina ce-i adusese înapoi, îşi dădu seama, uitându-se la feţele şi la hainele lor zdrenţuite, că ceva cumplit se petrecuse.

N-apucă să pună prima întrebare, fiindcă pricepu din privirea lui Max că explicaţiile, dacă aveau să vină vreodată, trebuiau să aştepte pentru mai târziu. Orice se va fi întâmplat, Maximilian Carver înţelese, aşa cum de puţine ori ne e dat să înţelegem în viaţă, fără a avea nevoie de cuvinte sau explicaţii, că în spatele privirii triste a celor doi copii ai săi se afla sfârşitul unei etape din viaţa lor care n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Înainte să intre în casa de pe plajă, Maximilian Carver se uită în ochii adânci şi goi ai Aliciei. Privea pierdută în zare, ca şi când acolo ar fi aşteptat să găsească răspunsul la toate întrebările; întrebări la care nici el, nici altcineva nu mai puteau răspunde. Dintr-odată, în tăcere, îşi dădu seama că fiica lui crescuse şi că, într-o bună zi, nu foarte îndepărtată, avea să pornească pe un drum nou, în căutarea propriilor răspunsuri.

***

Gara era cufundată în norul de aburi al locomotivei. Ultimii călători se grăbeau să urce în vagoane şi să-şi ia rămas-bun de la rudele şi

prietenii care-i însoţiseră pe peron. Max observă ceasul vechi care-i urase bun venit în oraş şi constată că de această dată acele lui se opriseră pentru totdeauna. Hamalul se apropie de Max şi de Victor Kray, cu palma întinsă, sperând la un bacşiş.

— Valizele sunt în tren, domnule.

Bătrânul paznic al farului îi întinse câteva monede, iar hamalul se îndepărtă, numărându-le în timp ce mergea. Max şi Victor Kray îşi zâmbiră unul altuia, ca şi cum întâmplarea li s-ar fi părut amuzantă, iar aceea nu era decât o despărţire obişnuită.

— Alicia n-a putut să vină fiindcă… începu Max.

— Nu-i nevoie. Înţeleg, îl întrerupse paznicul farului. Salut-o din partea mea. Şi ai grijă de ea.

— Aşa o să fac, răspunse Max.

Şeful gării sună din fluier. Trenul era pe punctul de plecare.

— Nu-mi spuneţi încotro plecaţi? întrebă Max, arătând spre trenul care aştepta pe şine.

Victor Kray zâmbi şi-i întinse băiatului mâna.

— Oriunde m-aş duce, răspunse bătrânul, niciodată n-o să mă pot îndepărta de locul ăsta.

Sunetul fluierului se auzi din nou. Numai Victor Kray trebuia să mai urce în tren. Controlorul aştepta lângă uşa vagonului.

— Trebuie să plec, Max, zise bătrânul.

Max îl îmbrăţişă cu putere, iar paznicul farului îl înconjură cu braţele.

— Apropo, am ceva pentru tine.

Max primi din mâinile paznicului o cutiuţă. O agită uşor. Ceva zornăia în interior.

— N-ai de gând s-o deschizi? întrebă bătrânul.

— După ce plecaţi, răspunse Max.

Paznicul farului ridică din umeri.

Victor Kray se îndreptă spre vagon, iar controlorul îi întinse mâna ca să-l ajute să urce.

Când paznicul ajunse pe ultima treaptă, Max alergă brusc spre el.

— Domnule Kray! strigă Max.

Bătrânul se întoarse şi-l privi cu un aer distrat.

— Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Kray, zise Max.

Victor Kray îi zâmbi pentru ultima oară şi se lovi uşor pe piept cu degetul arătător.

— Şi eu, Max, răspunse. Şi eu.

Încet, trenul porni, iar dâra de aburi se pierdu în zare pentru totdeauna. Max rămase pe peron până ce punctul din zare se pierdu. Doar atunci deschise cutia pe care bătrânul i-o dăruise şi descoperi că înăuntru era un mănunchi de chei. Max zâmbi. Erau cheile farului.

EPILOG

Ultimele săptămâni ale verii aduseră veşti noi despre războiul care, aşa cum ziceau toţi, era pe sfârşite. Maximilian Carver îşi inaugurase ceasornicăria într-un mic local în apropiere de piaţa bisericii şi, în scurt timp, nu mai rămăsese niciun locuitor din orăşel care să nu fi vizitat micul bazar cu minunăţii al tatălui lui Max. Micuţa Irina îşi revenise complet şi nu părea să-şi mai amintească de accidentul pe care-l suferise pe scările din casa de pe plajă. Ea şi mama ei obişnuiau să facă lungi plimbări pe ţărm căutând scoici şi cochilii mici, cu care începuseră o colecţie ce promitea să fie în toamna aceea invidia noilor ei colege de clasă.

Fidel moştenirii bătrânului paznic al farului, Max se ducea în fiecare seară cu bicicleta la casa de la far şi aprindea flacăra a cărei lumină călăuzea vapoarele până la un nou răsărit. Se urca în turnul de veghe şi de acolo contempla oceanul, aşa cum făcuse Victor Kray aproape toată viaţa lui.

În timpul uneia din serile petrecute în far, Max descoperi că Alicia obişnuia să vină pe plaja unde se aflase cabana lui Roland. Venea singură şi se aşeza lângă ţărm, cu privirea pierdută în mare, petrecând ore în şir în tăcere. Nu mai vorbeau aşa cum făcuseră în zilele petrecute împreună cu Roland, iar Alicia nu aducea niciodată vorba despre cele întâmplate în noaptea aceea în golf. Max îi respectase tăcerea încă din prima clipă. Când sosiră ultimele zile din septembrie, anunţând începutul toamnei, amintirea Prinţului din negură părea să se fi risipit definitiv din mintea ei, ca un vis în zorii dimineţii.

Adesea, când Max o vedea pe sora lui, jos pe plajă, îşi amintea de cuvintele lui Roland, când prietenul lui îi mărturisise teama că aceea avea să fie ultima vară petrecută în orăşel, dacă urma să fie recrutat. Chiar dacă acum cei doi fraţi abia mai

schimbau o vorbă despre asta, Max ştia că amintirea lui Roland şi a verii în care descoperiseră împreună magia avea să rămână cu ei şi să-i unească pentru totdeauna.

Table of Contents

NOTA AUTORULUI
Partea I
- CAPITOLUL UNU
- CAPITOLUL DOI
- CAPITOLUL TREI
- CAPITOLUL PATRU
- CAPITOLUL CINCI
- CAPITOLUL ȘASE
- CAPITOLUL ȘAPTE
- CAPITOLUL OPT
- CAPITOLUL NOUĂ

Partea a II-a
- CAPITOLUL ZECE
- CAPITOLUL UNSPREZECE
- CAPITOLUL DOISPREZECE
- CAPITOLUL TREISPREZECE
- CAPITOLUL PAISPREZECE
- CAPITOLUL CINCISPREZECE
- CAPITOLUL ȘAISPREZECE
- CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
- CAPITOLUL OPTSPREZECE
- EPILOG

Table of Contents

NOTA AUTORULUI 3
Partea I 5
CAPITOLUL UNU 6
CAPITOLUL DOI 14
CAPITOLUL TREI 23
CAPITOLUL PATRU 29
CAPITOLUL CINCI 37
CAPITOLUL ȘASE 45
CAPITOLUL ŞAPTE 60
CAPITOLUL OPT 66
CAPITOLUL NOUĂ 73
Partea a II-a 81
CAPITOLUL ZECE 82
CAPITOLUL UNSPREZECE 93
CAPITOLUL DOISPREZECE 100
CAPITOLUL TREISPREZECE 109
CAPITOLUL PAISPREZECE 121
CAPITOLUL CINCISPREZECE 126
CAPITOLUL ȘAISPREZECE 134
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE 144
CAPITOLUL OPTSPREZECE 152
EPILOG 155